

ДЖЕЙН КОСТЕЛО

НЕЖЕНЕНИЯТ МИ ПРИЯТЕЛ

Превод от английски: Павлина Николова Миткова, 2011

chitanka.info

Както винаги, искам да отправя искрените си благодарности на изключителните хора, които работиха зад кулисите, за да се превърне „Нежененият ми приятел“ в реалност.

Задължена съм на моя агент, Дарли Андерсън, за безценните му съвети и подкрепа и на неговите ангели и по-специално на Мади, Зоуи и Каролайн.

За мен е огромна привилегия да работя с хората от издателството „Саймън и Шустер“. Особено благодарна съм на Сюзън Бъбоноу и на моя редактор Либи Иевтушенку, с която обожавам да работя. С ваша помощ „Нежененият ми приятел“ засия, а също и с помощта на Джоан Дийтч, коректора с орлов поглед, която ме спаси от толкова много гафове, за които няма да споменавам.

Огромни благодарности на издателя Джули Райт, както и на сърцатите и талантливи хора, които работят в отдел продажби, маркетинг и художествено оформление.

И най-накрая бих искала да спомена семейството си — моите родители Джий и Фил, брат ми Стивън и бъдещата ми снаха Барбара, а също и децата ми Отис и Лукас, които са идеални във всяко едно отношение. През повечето време.

ГЛАВА 1

Някои хора биха казали, че нямах нужда от още един чифт лачени черни обувки с токчета, за който си заслужаваше да умреш. Особено ако непривикналото око на някой страничен наблюдател се спреше на осемте еднакви чифта, които водеха битка за територия под леглото ми.

Други щяха да отбележат, че успехът при първата среща рядко имаше нещо общо с качеството на обувките на главната героиня. Човек можеше да срещне любовта на живота си, без значение дали носи джапанки от 99 пенита, или пък великолепни обувки с отворена пета, които струват... е, нека не обсъждаме цената. По-добре да обсъдим Шон, с когото имах среща тази вечер. Великолепният, интелигентен Шон с изсечената като с длето челюст и стегнатото дупе. Така ще можете да ме разберете за обувките и за това, че въпреки строгото ми правило, че първата среща никога не трябваше да приключва със секс, бях премахнала така старателно всички следи от странично окосмяване, че сега в областта на бикините приличах на някоя калифорнийска порнозвезда. Просто за всеки случай.

Зашеметяващите обувки и старателната депилация не бяха нищо друго, освен част от една рутина, станала ми до болка позната през последните осем месеца. Именно тогава отново бях изтласкана на сцената за срещи от разтърсващ удар след едногодишна връзка. „Стабилна“ връзка, която се бе оказала не толкова стабилна, колкото си мислех, когато открих, че любимият ми спеше с най-добрата приятелка на сестра му.

И все пак да си отскоро необвързан, си имаше своите предимства, както неуморно ми повтаряше приятелката ми Доминик, макар че, честно казано, тя бе нимфоманка.

— Помисли колко ще е забавно, докато си търсиш следващия — посочваше тя. — А и... помисли за обувките!

Трябваше да призная, че обувките винаги ми бяха харесвали.

Проблемът бе, че след като прекарах шест месеца и половина в срещи, започнах да осъзнавам, че не ме биваше особено. Всъщност, съдейки по това как съвсем малко от първите ми срещи доведоха до втора, определено бях пълна скръб.

Проблемът не бе в това, че не можех да накарам хората да излязат с мен, а в това, което се случваше впоследствие, т.е. самата среща.

Доминик казваше, че се престарavam. Другата ми приятелка, Ерин, настояваше, че просто нямам късмет. А Хенри, най-добрият ми приятел от двадесет години и съквартирант от четири, ми казваше, че трябва да бъда себе си. Да позволя на хората да опознаят истинското ми Аз. Това бе една от причините, поради които се тревожех за него. Че защо някой би пожелал да излезе с истинското ми Аз?

Истинското ми Аз не пиеше газирана вода след всяко алкохолно питие, не бе чело нищо от Чехов, почти не си миеше четките за грим и не помагаше в център за бездомни всеки уикенд.

Очевидно тази вечер нямаше да разкрия истинското си Аз, тъй като се готвех да изляза с Шон, когото срещнах на събитие за изграждане на нови контакти в Ливърпул, където живеех и работех. И макар че трябваше да си призная, че през по-голямата част от времето разговорът ни се въртеше около пиар стратегиите за професионални услуги, химията беше наелектризираща.

Не, истинското ми Аз, което щях да разкрия тази вечер, бе образовано, духовито, прелестно Аз. Аз, чиито невероятни обувки щяха да накарат Сара Джесика Паркър да изглежда като Сюзън Бойл преди разкрасяването. Истинското Аз, което исках да бъда.

Вечерта беше доста мека за януари и имах добро предчувствие.

Тъмнорусата ми къса коса беше закачливо начупена (както и трябваше да бъде, като се има предвид, че ѝ сложих горещи ролки преди пет часа) и благодарение на драстичната следколедна диета дизайнерската ми рокля „Карън Милън“, размер 42, почти ми ставаше. Стига само да не дишах.

Още при влизането си в бара забелязах Шон. Това беше едно от любимите ми заведения — „Алма де Куба“, внушителна бивша църква, която беше превърната в най-стилният бар, който човек би могъл да си представи.

Светлината беше приглушена и бе толкова топло, че почти веднага усетих как по челото ми избиха капчици пот. Изпънах гръб и се отправих към него, като си представях как Одри Хепбърн би влязла в някоя стая. Краката ми бяха здраво напъхани в новите обувки, вместо да се пързаят напред-назад, както се бе случило, преди да предприема една хитрина, за която бях прочела в някакво списание, и да залепя ходилата си с капка лепило. Само дето преработих хитрината, тъй като не успях да се докопам до никакво лепило, но открих стар пакет дъвки на дъното на кухненското чекмедже. След като я подъвках малко, дъвката бързо залепна за ходилата на чорапите ми и сътвори същинско чудо. Забележете, че истинското ми Аз, което представях тази вечер, носеше дамски копринени чорапи, а не по-практичния, но не толкова секси чорапогащник, който истинското ми Аз обикновено навличаше.

Той вдигна поглед и се усмихна. От подобна усмивка сърцето ти спира да бие. Беше една от онези широки усмивки, когато погледът засиява, а лицето се озарява. Но аз не се размекнах, в никакъв случай. Вместо това си позволих едва доловима и мимолетна следа на внимание да затанцува по лицето ми.

— Здравей, Луси. Изглеждаш прекрасно — каза той и ме целуна по бузата. — Страхотни обувки.

Трябваше да положи физическо усилие, за да се въздържа да не коленича и да заявя безсмъртната си любов към този мъж и изискания му вкус към обувките.

Вместо това се плъзнах на стола и го удостоих с мимолетна усмивка.

— Благодаря ти. Очевидно имаш добър вкус. — Изведнъж осъзнах как звучи това. — Искам да кажа... заради обувките — добавих бързо. — Ъмм, не заради мен. Задето изглеждам прекрасно. Макар че очевидно това не е толкова лошо нещо. Несъмнено. Но трябва да знаеш, че не съм вманиачена с егото си или нещо подобно. Ха!

Изглеждаше смяян, но, за мое облекчение, ме попита:

— Какво искаш за пиене?

— Бяло вино, моля. — Възвърнах присъствие на духа. — Нека бъде „Шенин блан“.

— Веднага — усмихна се той.

Определено се чувствах секси — усещане, което се подсилваше от присъствието на очарователния Шон. Изхлузих задната част на обувките си и поставих краката си на подложката за крака на стола. В никакъв случай нямаше да позволя на работещото с пълна пара отопление на това място да накара краката ми да се подуят, както ставаше на всички други места с температура, по-висока от тази в крайбрежния град Блекпул.

Когато Шон се обърна, за да привлече вниманието на бармана, скришом огледах чертите му. Беше зашеметяващ. Въобще не можех да се меря с него.

— Все още ли е натоварено на работата ти? — попита той.

— О, да — отвърнах със сияеща усмивка. — Но не мога да се оплача от това.

— Определено не можеш, след като си спечелила всички най-добри клиенти в Ливърпул.

Ха-ха! Смяташе, че съм кадърна!

— Просто имах късмет — добавих скромно. — Ами ти? Как е животът в компания „Стратън Бел“?

През следващия половин час водихме една сладко-мъчителна смесица от бърбене за работата (нямах нищо против, защото явно ме смяташе за пиар гений) и очарователни, флиртуващи разговори при първа среща, от които пулсът се ускоряваше. Когато стана, за да ме съпроводи до ресторанта, който се намираще отсреща, не бих могла да се чувствам толкова обнадеждена дори ако беше започнал да умува над въпроса за мястото, където да се състои кръщенето на първото ни дете.

— Ще тръгваме ли?

Поех ръката му и се подготвих да се понеса грациозно до него. Но когато тръгнах да се изправлям, внезапно осъзнах, че нямаше мърдане. Осъзнах, че... о, мамка му... бях заклещена.

Не беше добър ход да опра стъпалата си на подложката за крака на стола — не и когато и на двете имаше огромна топка яркорозова дъвка.

Опитах се да издърпам дясното стъпало, но тя се разтягаше ли разтягаше и въпреки усилията ми да се освободя, дъвката продължи да се разтяга, докато не започна да се развява около пиццалите ми като някакъв абсурдно несъразмерен маркуч на прахосмукачка.

— Оооо, съжалявам, дай ми секунда. — Страните ми пламтяха. Пъхнах глава между коленете си и се опитах да се измъкна.

— Добре ли си? — попита той и надникна смутен. — Мога ли да ти помогна?

— Не! — изкрещях аз, като решително навивах огромното количество лепкава маса и се опитвах да събера останките от долната част на ходилото на чорапа. — Просто малък проблем с обувките. За нула време ще го оправя.

— Моля те, нека ти помогна — галантно се намеси той и протегна ръка.

— Не! — отсякох рязко, сграбчих левия си глезен и го дръпнах силно напред, сякаш измъквах помпа за отпушване от отходната тръба на тоалетната.

— Наистина, ако просто ми позволиш да ти помогна, аз...

— Не! — изписках аз доста по-кресливо, отколкото възнамерявах. — Искам да кажа, виж... готова съм — заявих победоносно, докато благополучно отлепих крака си и блъснах стола, който падна с трясък на пода.

Покашлях се.

— Извинявай. — Изправих се, а погледът ми обхождаше пода, докато се опитвах да открия дясната си обувка.

— Няма проблем — измънка той, наведе се и направи гримаса. Подаде ми новата маркова обувка „Кърт Гайгер“, като ме гледеше объркано.

— О, благодаря ти и за това — усмихнах се плахо, сграбчих я от ръката му и напъхах крака си в нея.

Но в изражението му имаше нещо, което ми подсказваше, че отново бях прецакала всичко, че без значение дали обувките ми бяха нови, или не, нищо вече не можеше да ме спаси.

ГЛАВА 2

— Беше катастрофа в епически размери — заявих аз.

— Сигурен съм, че преувеличаваш — обади се Хенри.

— Не е така. В края на вечерта изразът на лицето му беше абсолютно същият като на Дермот.

Погледна ме неразбиращо.

— Брокерът на недвижими имоти отпреди Коледа — добавих аз.

— Той кой по-точно беше?

— Не се ли сещаш, онзи, който приличаше на мършав Роби Уилямс.

Хенри поклати глава. Все още не можеше да се сети.

— Онзи, дето му изкълчих ръката, докато демонстрирах запазената си марка — танц на песента „Уай Ем Си Ей“^[1] — обадох се неохотно.

— Ах. Ами да, „Вилидж пийпъл“ винаги са били отговорни за много неща.

Въпреки саркастичната забележка успях да забележа съчувствения поглед на Хенри. Този поглед ми бе до болка познат.

— Смяташ ли, че ще го видиш отново? — осмели се да попита той.

— Само ако получи пристъп на амнезия и забрави с каква идиотка е излязъл на среща.

— Едва ли е било само това с обувките, убеден съм — обади се Хенри. — Искам да кажа, че това с обувките звучи доста зле, но... наистина ли беше това?

— Това с обувките може да се определи като най-върховния момент — отвърнах аз. — След това започна падението ми. Вероятно най-ужасната част бе, когато осъзнах, че пих прекалено много, за да успокоя нервите си.

— Защо? Какво се случи?

— Каза ми, че цяла вечер съм го наричала Шейн вместо Шон.

Хенри сдържа усмивката си и посегна към тостера.

— Искаш ли още един геврек?

— Защо не? — отговорих унило. — Защо да съм само нещастна, нека съм и дебела.

Хенри бе нахлузил плюшения си кафяво-оранжев халат, подарен от майка му за Коледа. Не можех да си представя къде го бе открила, защото бих могла да тръгна да пазарувам надлъж и нашир в цяла Англия и никога нямаше да попадна на нещо толкова грозно.

Ще ми се да можех да кажа, че въпросният халат бе изключение, но, за съжаление, майка му все още продължаваше да купува много от дрехите му, въпреки че бе навършил двадесет и осем години. Бях споменала, че това не е нормално, но нямаше никаква полза. Освен това малкото дрехи, които си бе избрал самият той, бяха също толкова ужасни, та дори и по-зле: тениски за голф, които би трябвало да се забранят със закон за хора под петдесет години, дънки, които бяха de rigueur^[2] единствено сред оплешивяващите чичковци от началото на 80-те години.

Не че това бе важно. Хенри бе най-добрият приятел, който човек би могъл да си пожелае. Като съквартирант бе чудесна компания, поемаше много по-голям дял от чистенето, отколкото му се полагаше, и винаги си плащаше наема навреме (като така ми спестяваше притеснението). Но най-важното бе, че той беше предан, изключително духовит и през годините бях плакала на рамото му толкова често, че бе цяло чудо, че все още не бе инвестирал в дъждобран.

И без значение колко много го обичах, в Хенри имаше нещо, което не можеше да бъде отречено: той беше свръхинтелигентен смотаняк. Един симпатичен, мил смотаняк, без когото не можех да живея, но въпреки това си оставаше смотаняк.

Постави препечения геврек в една чиния, намаза го с масло и го сложи пред мен. Откъснах голяма хапка.

— Нямах ли никакви приятели в работата, които са добра партия? — попитах аз, като по-скоро хранех известна надежда, но нямах никакви очаквания. — Някого, на когото би могъл да подхвърлиш за склонността ми да се излагам, но да го убедиш, че ще си струва да упорства, за да е с мен?

Замисли се за секунда:

— Единственият необвързан е Уилям Лийч, но не мисля, че е твой тип.

— Че защо не? — заех отбранителна позиция.

— Той е на шестдесет и три.

Направих гримаса. Хенри сви рамене:

— Ако изключим него, оставам само аз.

Вдигнах глава и улових погледа му. И двамата избухнахме в смях.

Въпреки факта, че обожавах филма „Когато Хари срещна Сали“, от личен опит знаех, че твърдението, че връзката между мъжа и жената никога не може да бъде изцяло платонична, се оказваше пълна глупост. Само погледнете нас двамата: с Хенри се познавахме от деветнадесет години и през цялото това време помежду ни не е проблясвала и искрица привличане.

И въпреки това на света нямаше друг човек, когото да обожавам повече от него. Той бе интелигентен, внимателен, купуваше отлични подаръци за рождения ми ден, беше братът, когото винаги съм искала вместо Дейв, който го забравяше три поредни години, а после реши да се реваншира с подаръчен комплект бутилка за топла вода (родена съм през юли). Накратко, много обичах Хенри, но въпреки това никога не бих спала с него, дори и ако животът ми зависеше от това. Чувството бе взаимно.

— Вече ти казах, че трябва да бъдеш себе си — каза той. — Щеше да имаш повече успех с мъжете, ако постъпваше така. Трябва да се отпуснеш и да им позволиш да видят истинското ти Аз.

— Не започвай отново с това — изпъшках аз.

— Помисли за Антоний и Клеопатра, за господин Дарси и Елизабет Бенет — продължи той. — Не забравяй и мадам Бовари. Тези жени са били обичани страстно от мъжете си въпреки техните недостатъци.

Този коментар бе типичен за Хенри. Първо, макар че изречението бе сравнително кратко, то съдържаеше не една, а няколко литературни препратки. Второ, то разкриваше идиличното му, захаросано мнение за любовта. Мнение, което до голяма степен бе теоретично, тъй като практическият му опит с противоположния пол не би могъл да се определи като богат.

— Тези жени не са били истински, Хенри — обадох се аз. — Те са измислени персонажи.

— Антоний и Клеопатра са напълно истински — отвърна той, като сложи настрана маслото и пхна чинията ми в съдомиялната машина.

— Знам това — промърморих аз. — Мисълта ми е, че ще трябва да ми се довериш по този въпрос. В наши дни от жените се очаква да надминат по интелект Каръл Вордерман^[3], да сложат в малкия си джоб домакинята богиня Найджела^[4] и да цупят устни много по-добре от Пенелопе Дявол да я вземе Крус. И всичко това едновременно.

— Да цупят устни по-добре? — усмихна се той.

— Сещаш се какво имам предвид. Мъжете всъщност не искат истински жени, Хенри. — Сега аз набрах. — Не и такива с небръснати крака, торбички под очите, с олющен лак или неподдържани нокти.

— Първо на първо, може ли да отбележа, че аз съм мъж.

— Ти си Хенри — презрително магнах с ръка.

— Второ — продължи той, без да ми обръща внимание, — не твърдя, че мъжете не искат жените да изглеждат привлекателно. Очевидно случаят не е такъв. Просто казвам, че няма нищо лошо в това да не си идеална във всяко едно отношение.

— Ще се задоволя с това, че съм несъвършена във всяко едно отношение.

Той ме стрелна с поглед.

— Луси, престани с това. Не си толкова зле.

— Божичко, благодаря ти.

— Кога ще успея да те убедя? Не е нужно непрекъснато да разкрасяваш автобиографията си.

— Не знам какво искаш да кажеш — възнегодувах аз, като много добре разбирах какво имаше предвид.

— Луси, прекрасна си такава, каквато си. Няма нужда да се опитваш да изглеждаш по-екзотична или съвършена.

— Не се опитвам — обадох се тихо.

— Добре, а не каза ли на онзи главен готвач преди няколко месеца, че си била финалист в телевизионната игра „Блокбъстърс“, когато си била в шести клас?

— Винаги го правиш на въпрос — възмутих се аз. — Не съм му казвала. Той някак си... е стигнал до това предположение. А не съм от

хората, които биха разбили нечии илюзии.

Той повдигна едната си вежда.

— Очевидно не и докато не седнах на суфлето му.

[1] Песен от 1978 г. в изпълнение на групата „Вилидж пийпъл“ (в превод „селяни“), която се превръща в хит на гей движението. — Б.пр.

↑

[2] Модрен, според етикета (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Британска актриса и телевизионна водеща, член на МЕНСА.
— Б.пр. ↑

[4] Водеща на телевизионно шоу, автор на кулинарни книги,
родена 1960 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Денят, в който срещнах Хенри, не бе от онези, които си спомнях ярко, но Хенри не можеше да го забрави — вероятно защото мозъкът му беше с размерите на Плутон — и често чувах версията му за събитието.

Той си спомняше и най-малката подробност от срещата ни, въпреки че се бе случило толкова отдавна, по времето, когато всяко едно домакинство в Англия притежаваше кубчето на Рубик.

Бях в четвърти клас в основното училище „Кингсфийлд“, а Хенри беше новият ученик. Родителите му бяха професори и бяха прехвърлени на работа от Лондонския университет в този в Ливърпул, така че семейството бе ново в града.

Хенри беше довлечен насила в класа ни и принуден да застане в предната част на стаята, докато госпожица Джеймисън го представяше на останалите ученици. Казвал ми бе, че този момент, в който той, очилатият зубър със смешен префърцунен акцент и странна коса, е трябвало да се изправи пред тридесет градски хулиганчета, е бил четирите най-травмираци минути в детството му.

Можеше да се поспори дали децата от основното училище биха могли да бъдат толкова жестоки, колкото Хенри си спомняше, но безспорно нямаше съмнение, че веднага бе определен като „различен“. Чудак, който беше срамежлив, интелигентен и — най-лошото от всичко — носеше кафяви обувки с връзки, които приличаха на недопечен пай с месо. Никое уважаващо себе си деветгодишно хлапе не би посмяло да пристъпи прага в такива обувки, дори и по тъмно.

Хенри казваше, че след обърканото представяне на госпожица Джеймисън тя се обърнала към класа с широка усмивка:

— А сега, деца, кой иска да помага на Хенри днес?

Настъпи толкова гробна тишина, че ако в Девън бяха изпуснали карфици, човек щеше да ги чуе. В този ужасен момент на всички ни бе ясно едно. И на госпожица Джеймисън, и на Хенри, и на онези отворителни деца, чието единствено извинение бе, че бяха във

възраст, когато с все сила действаха племенните инстинкти: никой нямаше да вдигне ръка.

Тогава някой се обади от третата редица:

— Добре, госпожице. Аз ще го направя.

Хенри казваше, че гласът ми бил като писукане, изтръгнало се от мен, с най-твърдото произношение, което някога бе чувал. Когато погледнал нагоре, замаян от облекчение и благодарност, видял мен, непокорното хлапе със смешен бретон.

— Ти май си падаш по него — Анди Смит се подсмихна подигравателно.

— Затваряй си човката, или ще кажа на нашия Дейв — отрязах го аз.

Това беше заплаха, която често вкарвах в действие, въпреки факта, че брат ми използваше физическо насилие само срещу един-единствен човек: мен самата. В онези дни двамата с него се биехме като побеснели улични котараци: блъскахме се по стълбището, дърпахме се за косите, драскахме се и се удряхме с юмруци. Така че перспективата да защити малката си сестра изглеждаше толкова далечна, колкото някакво селце, забутано в дебрите по течението на река Амазонка.

— Стига, стига, деца! — каза госпожица Джеймисън, пляскайки с ръце. Тя не притежаваше това, което бихте нарекли авторитет, дори и сред група деветгодишни хлапета. — Браво, Луси Тайлър. Хенри може да седне до теб, а в обедната почивка можеш да му покажеш въжетата.

Хенри се дотътри до чина и се усмихна. Аз се намръщих подозрително.

— Благодаря — добави меко той.

— Няма за к'во — отвърнах аз. — Що носиш тия женски очила?

Днес произношението бе изгладено. Не бе изчезнало съвсем и нарочно не съм се опитвала да се отърва от него напълно: израснах в свят, където това щеше да се сметне за висша форма на превзетост. Но след като прекарах три години в университета „Сейнт Андрю“ и почти осем в пиара, се бях сдобила с произношение, което щеше да подтикне определени членове на огромното ми семейство да ме обвинят, че „напълно съм се изфренчила“.

Както и да е, въпреки че лично аз не си спомнях подробностите от деня, когато се запознах с Хенри, бързо си припомних усещането, че

той беше някой, на когото се възхищавах и когото исках да закрилям.

Възхищавах му се не само защото беше много забавен, но и защото знаеше отговорите на всички въпроси. Колко плочки е имал стегозавърът, как действат вулканите, как да запомниш таблицата за умножение, плюс изобилие от псувни на френски, при това такива, които биха накарали и някой моряк да се изчерви.

Едва ли имаше познание, което Хенри да не бе овладял през краткия си живот. Това беше освобождаващо, защото исках да знам отговорите на всичко. Никога не съм имала кой знае какъв природен интелект, не и толкова обширен и гъвкав като този на Хенри, но обичах да уча и знаех, че искам да постигна най-доброто в живота — да бъда възможно най-добрата. Бях и винаги съм била амбициозна.

Отклоних се. Въпреки всичко някой трябваше да пази Хенри от Анди Смитовците на този свят, които се забавляваха, като крадяха тетрадките му с домашното и обезобразяваха кутията му за моливи с лепенки на „Моето малко пони“ на Денис Гибин (тя беше една от онези момичета, за които човек просто знаеше, че когато пораснеха, щяха да станат еротични танцьорки).

Накрая, години по-късно, Хенри донякъде беше приет сред връстниците ни. Това стана изцяло благодарение на факта, че едно от многото неща, в които имаше отлични постижения, беше спортът, а в нашето училище, ако човек бе добър в спорта, това означаваше, че не бе чак толкова смотан. Така че Хенри поне веднъж бе получил някакво положително внимание, макар то да бе под формата на „онова странно хлапе, което е дяволски добър полузащитник“.

Това, което знаех, за разлика от останалите, бе, че когато пожелаеше, можеше да е невероятно забавен. Жалкото бе, че ако бяха успели да го видят, щяха да го обикнат. Но срамежливостта му бе попречила и той си бе останал смотанякът на класа.

Докато растяхме, осъзнавах, че близкото ми приятелство с Хенри ме излагаше на постоянен риск престижът ми катастрофално да намалее. Но никога не изпитах съмнение дали трябва да захвърля приятелството ни, за да спечеля благоразположението на тълпата. Да бъда приятел на Хенри, беше все едно да познавам някой друг, никому неизвестен. Разбирах чара му и имах късмета да му се наслаждавам.

И днес Хенри бе все още със същия странен външен вид, който сигурно го връщаше обратно към онзи първи ден в часа на госпожица

Джеймисън. Не беше изненадващо. Очилата му бяха ужасни. Стилът му на обличане беше такъв, че дори нямаше да успее да стигне до модните страници на ежеседмичника „Железопътни ентузиасты“. И ако трябва да съм честна, косата му изглеждаше така, сякаш бе нападната от машина за подкастриране на жив плет. Но на Хенри не му пукаше. Тогава защо, по дяволите, на мен трябваше да ми пука?

ГЛАВА 4

— Според теб как мина? — Адреналинът ми кипеше след една от най-важните презентации, които някога бях изнасяла.

— Не мога да повярвам, че питаш — отвърна Доминик и се настани на ръба на бюрото ми. — Екипът на консултантите едва ли щеше да е по-убеден, дори ако бяхме прилекнали и бяхме въртнали на всеки един от тях по една свирка.

Сдържах усмивката си и започнах да преглеждам бележките, които бях нахвърлила по време на срещата. Бях работила върху тази търговска реклама в продължение на седмици, но ако успеехме да спечелим клиента — солидна фирма за недвижими имоти, — определено щеше да си заслужава.

— Не се ли притесни от въпроса за договорите в Североизтока? — отбелязах разтревожено.

— Луси, каква е тази липса на самоувереност? — обади се Доминик, като напъха тъмнорусата си коса в една шнола. — Неслучайно си звездният изпълнител на „Пиймън-Браун“.

— О, я стига — трепнах аз, но не можех да не се почувствам поне мъничко доволна.

— Не го отричай — ухили се тя. — Продължавам да твърдя, че след три години ти ще управляваш това място, и днес го доказва. Презентацията беше страхотна, отговорите ни бяха като по учебник и най-важното е, че главният изпълнителен директор лапна по теб.

— Не ставай смешна — отвърнах аз, като се надявах да се окаже права.

— Повярвай ми — намигна ми тя. — Вързано ни е в кърпа.

С Доминик си паснахме в мига, в който се срещнахме. Тя бе дръзка, земна и работата така ѝ се удаваше, че едва ли бихте предположили, че това не беше първият ѝ избор на кариера. Доминик искала да стане актриса, докато не осъзнала (по собствените ѝ думи), че сценичното ѝ присъствие било като на някоя плоскост от влакна със средна плътност. Упорствала в продължение на няколко години и

печелела по някоя незначителна роля, но нищо повече. Критичният момент настъпил в деня, когато не била одобрена на прослушване за ролята на мъртвец в образователен видеоклип на компанията „Бритиш газ“. Тя казваше:

— И това ако не е знак да си намеря сваятна работа, то не знам кое е.

И все пак, ако се запознаехте с Дом, едва ли бихте повярвали, че тя би се натъкнала дори на една-единствена пречка в живота. Все още помня как се появи тук преди две години: с решителна крачка, с изобилните си извивки, безкрайни крака и възхитителна аура на самоувереност.

Доминик беше една от многото причини, заради които обожавах работата си в „Пиймън-Браун Пиар“. Бях в тази компания, откакто завърших университета, и въпреки това начинът, по който си изкарвах хляба, все още озадачаваше повечето от членовете на семейството ми. Те успяха да се примирят с факта, че брат ми работеше като търговец, но ако някой споменеше, че „Луси работи в областта на пиара“, сбръчкваха нос в дълбоко объркване, засегнати от несправедливостта, че не им се плащаше, за да седят в луксозен офис и да се занимават с такова лигаво извинение, което да наричат работа.

Това, което правеше „Пиймън-Браун Пиар“ за компаниите, беше лесно да се разбере, но не и да се свърши: ние работехме за техния имидж. От една страна, това означаваше изровени откъде ли не положителни истории, които след това задължително трябваше да станат достояние на медиите. От друга страна, това означаваше да забелязваме отрицателните истории и да се уверим, че медиите нямат никаква представа за тях. Така беше на теория. На практика можеше да се окаже различно, честно казано.

— Напомни ми колко ценен е този договор — помоли Дом. Отворих задната страница на предложението си и дискретно го плъзнах към нея.

— Мили боже. — Тя поклати глава. — Луси, ако го подпишат, заслужаваме най-големия от всички бонуси. Напълно сериозна съм, очаквам да се пенсионирам на яхта на Карибските острови. Съвсем малка, нищо луксозно.

— Ще се отегчиш до смърт.

— Ще те взема, за да ме забавляваш — ухили се тя. — Двете с теб ще се справим чудесно в открито море.

— Бяха ми нужни пет години, за да се сдобия със значката за преплувани петстотин метра в стил кроул.

— Ще ти купя чифт надуваеми плувки за ръце — обеща тя.

— Тази сутрин вие двечките сте много самоуверени. — Гласът идваше от отсрещното бюро и принадлежеше на Дрю. Когато пожелаеше, той бе симпатичен, добре възпитан и чаровен. Това бе качество, което използваше, когато трябваше да отклони вниманието от професионалните си способности (които в най-добрия случай бяха съмнителни) или когато наоколо се навърташе привлекателна жена, като за предпочитане бе да носи пола с размерите на капаче на чайник. Подобно отношение никога не бе насочено към мен, вместо това предпочиташе да ме дразни. Със съжаление трябва да отбележа, че често успяваше.

— Разбира се, че сме самоуверени — усмихна се Доминик.

— Справихме се брилянтно.

Дрю се усмихна в отговор:

— Радвам се да го чуя, дами. Един от приятелите, с които играем викторина в бара, работи за черния пиар на компанията „Уебстър“ и очевидно те също се домогват до този договор.

— Един от приятелите ти, с които играете викторина ли? — повтори Доминик.

— Да. Нима не съм ви споменал, че съм в печеливения отбор при състезанията „Годишна викторина на бара“ в Северозападната част вече три години?

— Само всеки ден, откакто се запознахме с теб, Дрю — подразни го тя. Телефонът ѝ иззвъня в другия край на офиса и тя тръгна, за да вдигне.

— Е, Луси, надявам се, че сте прави — продължи Дрю, докато оглеждаше ноктите си. — Реших, че трябва да ви кажа, защото Тим е сигурен, че те ще спечелят договора. От черния пиар на „Уебстър“ са експерти в тази област. Никак не ми се иска да храните напразни надежди.

Той се облегна на стола и несъзнателно потърка чатала си. Дрю беше един от онези мъже, чиято ръка никога не бе далече от долната им област, сякаш постоянно привличаха вниманието към това, което

според тях беше най-внушителният пакет, с който можеше да бъде надарен някой от представителите на мъжкия пол.

— Предполагам, че ви поканиха на второ интервю? — добави той.

— Сигурна съм, че ще стигнем до втория етап — отвърнах аз, подреждайки документите си. — Поне така се надявам.

— Добре. Радвам се да го чуя — усмихна се той. — Очевидно са поканили хората от черния пиар на „Уебстър“ още докато са били на срещата.

Вдигнах поглед.

— Казаха са на Тим, че ще подберат само три компании и „Уебстър“ е една от тях — продължи той.

Съзнавах много добре, че се опитваше да ме притесни, но отказвах да се хвана на въдицата му и безгрижно отвърнах:

— Вероятно са казали нещо подобно и на Доминик, когато са си тръгвали.

— О, това е добре, защото ще е ужасно да не се класирате във финалната тройка. Това би провалило проекта ви, който си е чист късмет.

— Нашият проект въобще не е чист късмет, Дрю — отбелязах аз.

Преди да успее да ми отговори, до бюрото ни се появи Малката Линет, нашият офис администратор. Тя развяваше победоносно новите кичури, с които бе удължила косата си.

— Добро утро, Луси. Днес има четири писма.

— Здравсти, Линет — отвърнах аз, като ги оставих в табличката за входящи документи. — Страхотна коса.

Малката Линет бе известна с това име, откакто бе започнала да работи на шестнадесетгодишна възраст. Сега тя бе на двадесет и три години и бе висока метър и седемдесет и пет сантиметра, но прозвището ѝ си бе останало непроменено.

— О, харесва ли ти, Луси? — засия тя, като въртеше с пръсти гарвановочерните краища на косата. — Ще ми трябва малко време, за да ѝ свикна. Лепилото още не е успяло да изсъхне.

— Косата ти е прекрасна — уверих я аз.

— Не ти ли се струва леко заплетена? — Тя направи гримаса.

— Ако търсиш някого, който да прокара пръсти през нея, ще ми кажеш, нали? — включи се Дрю.

Улових погледа на Линет и въздъгнах с досада.

— Дрю репетира за ролята на секс напад в офиса — осведомих я аз, но тя бе прекалено заета да издава възклицания на задоволство, за да ме чуе.

— Не й обръщай внимание — обади се Дрю и намигна. — Луси е притеснена, защото съвсем скоро ще бъде прекалено стара, за да бъде пожелана от някой мъж.

— Аз съм само на двадесет и осем...

— Да бъде пожелана! — изрева Линет. — О, обожавам мъжете с голям речников запас.

Дрю реагира незабавно:

— Това не е единственото нещо, което е...

— За бога, Линет! — изкрещях аз. — Как може хубаво момиче като теб да слуша подобни приказки, без да му се прииска да го зашлеви?

— Полека — изкиска се тя и се отдалечи с танцова стъпка. Когато отворих кутията с входящата си поща, се оказа, че за двата часа и половина, през които ме нямаше в офиса, бяха пристигнали седемнадесет нови имейла. Прегледах ги бегло и отворих един.

До: lucv.tvler@Peamanbrown.com

От: erin.price@circletheatre.com

Относно: Разни

„Здрасти Луси,

Письмце от любимия ти клиент, за да ти кажем, че сме на седмото небе от радост заради нощта на откриването, отразена в репортажа на «Фивър» от тази седмица. Дани сигурно се гледа по телевизията поне шест пъти, след като ти организира онези интервюта. А статията във всекидневника «Гардиън»... какво бих могла да кажа? Както винаги работата ти е великолепна... много ти благодаря.

Слагам го като отделна и по-важна бележка — двете с Доминик все още ли сте навити за женска вечер този уикенд? Банковият ми баланс ме умолява за милост, но не мога да преживея още една нощ, която да е повторение на

«Сексът и градът». Моля те, кажи ми, че уговорката остава.“

Целувки: Е.

Ерин бе маркетинговият мениджър на театър „Съркъл“, една от компаниите, чиито отчети управлявах, и ако всички, с които работех, бяха мили като нея, животът щеше да е значително по-прост. Ерин бе не само сговорчив клиент, но и прекрасен човек, а също и приятелка. Добра приятелка, с която прекарвах времето си извън работата, защото наистина се разбирахме, а не защото „създавах връзки с клиентите“, т.е. не се стремях да се подсигурия, че ще се докопаме до парите им. Изпратих отговор.

До: erin.price@circletheatre.com

От: lucv.tyler@Peamanbrown.com

Копие до: dominique.samspon @Peamanbrown.com

Относно: Разни

„Разбира се, че остава. За какви ни мислиш, за лигли, които не държат на обещанията си ли?“

Целувки: Л.

Когато прегледах останалите имейли, ми стана ясно, че не всички щяха да са така приятни като този на Ерин. Имаше един от незначителен, но възискателен клиент — застрахователна компания, която предлагаше да насоча усилията си към списание „Хелю!“ , използвайки някакви снимки от коктейлно парти на персонала отпреди два месеца.

После идваше ред на веригата магазини „Направи си сам“, чийто маркетингов мениджър беше изпратил поредната серия поправки, шеста поред, за прессъобщение, което бе подписал официално преди два дни и което пуснах на световните медии тази сутрин.

Накрая имаше бележка от потенциален клиент, в която обясняваше, че трябва да отмени срещата ни за вечеря, която беше за тази вечер, и да я премести за през седмицата, във вторник, когато щях да ходя на Cirque du Soleil^[1].

Отговорът на Ерин се появи.

До: lucy.tyler@Peamanbrown.com

От: erin.price@circletheatre.com

Копие до: dominique.samspon @ Peamanbrown.com

ТЕМА: Разни

„Страхотно. Къде ще се срещнем? Чух, че новото заведение на улица «Дейл» е добро.

Целувки: Е.

Послепис: Търговската ви реклама за компанията за недвижими имоти трябва да е минала добре, защото ми се обади маркетинговият мениджър, за да поиска препоръка. Естествено, казах му, че вие сте най-добрата пиар компания в света, и той отвърна, че сте сред избраните кандидати.“

До: lucy.tyler@Peamanbrown.com

До: erin.price@circletheatre.com

От: dominique.samspon @Peamanbrown.com

ТЕМА: Разни

„Знаех си!

Луси, ще го съобщиш ли на Дрю? И докато се занимаваш с това, помоли го да си махне ръцете от слабините. Тършува там от половин час и напълно ми се отпътя сандвичът със скариди.“

Целувки: Дом

[1] „Цирк на Слънцето“ (от фр.) — канадско-френска циркова трупа, известна като най-добрала в целия свят. Спектаклите ѝ са признати за номер едно не само по трудност, но и по художествени качества. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Любовният ми живот никога нямаше да се откъсне от земята, ако не се постараях да отслабна.

Хенри ме погледна така, сякаш бях клинично освидетелствана, когато споделих извода си с него. После му обясних, че зад тази теория се крие някаква логика и че не съм просто някаква си читателка идиотка на списание „Хийт“, обсебена от размера на бедрата си, на което той отвърна, че обичам списание „Хийт“ и прекарвам повече време в съзерцаване на обиколката на краката си, отколкото повечето хора отделят за вдишването на кислород.

Аргументът ми беше следният: първо, ако имах задника на седемнадесетгодишна шампионка на батут и гладък като дъска корем, пред който Камерън Диас щеше да прилича на върл поклонник на пая със свинско, то тогава щях да излъчвам такова ниво на самоувереност, че щях да бъда неустоймо привлекателна. Второ, ако притежавах подобни качества, просто щях да бъда неустоймо привлекателна.

При тези предположения Хенри изсумтя по начин, който никак не ми хареса. Казах му доста неща, преди да изтупам праха от стария си уводен пакет на „Диетичен свят“ и калкулатор за точките на хранителните съставки.

Още по-лошото бе, че сега ме наблюдаваше с израз на развеселено недоверие, докато обикалях из супермаркета и изчислявах стойността на хранителните съставки на всеки един продукт, преди той да се озове в количката ни.

В момента разполагахме с един артишок (0 хранителни съставки), голям пакет бобени кълнове (същите хранителни съставки), кутия сладолед (4 на всяко ядене — от време на време трябваше да си устройвам угощение), парче сирене „Бри“ (5 — като при сладоледа), две бутилки бяло вино „Пино Гриджо“ (общо 24 хранителни съставки — работата ми бе напрегната) и кутия маргарин (1 на чаена лъжичка — да се използва умерено).

Хенри погледна часовника си.

— Луси, тук сме от час, а в количката ни има седем продукта. С тази скорост ще са ни нужни две седмици, чак до по-другия вторник, за да си купим достатъчно продукти за запържени зеленчуци с месо.

— Осем — поправих го аз. — Маргаринът върви с безплатен магнит за хладилник.

— Каза ми, че мразиш „Диетичен свят“.

— Не съм — запротестирах аз.

— Ти наричаше ръководителката Мусолини.

— Само защото оплешивяваше. Е, добре де, беше малко тиранична, но това няма значение, защото така или иначе няма да ходя на сбирките. Имам достатъчно воля, за да го направя сама. Просто ще се придържам към диетата, която прави чудеса, знам го от личен опит.

— След като прави чудеса, защо трябва да я повтаряш? — попита той.

Изпъшках недоволно, за да скрия факта, че не знаех как да отговоря.

— Това позволено ли е? — обади се той и взе огромен сиропиран шоколадов сладкиш от бишкоти, който щеше да стигне на някоя косатка да преживее зимните месеци.

— Господи, не! — отдръпнах се ужасена. — Той сигурно съдържа... нека да изчисля... СЕДЕМНАДЕСЕТ хранителни съставки във всяка порция!

— Не знам какво означава седемнадесет хранителни съставки, но от реакцията ти мога да предположа, че вероятно е смъртоносно.

— Много е възможно — отвърнах високомерно. — Забранено е.

— Ти не трябва да го ядеш — невинно отвърна той. — Мога да го скрия в чекмеджето на хладилника за себе си.

Метнах му освирепял поглед:

— Нима наистина смяташ да държиш сиропиран шоколадов сладкиш с размерите на централния корт на „Уимбълдън“ в съседство с моя мизерен пакет с бобени кълнове?

— Стига, Луси, сега остава и на мен да наложиш тези глупости.

Хенри бе един от онези хора, които никога не са се колебали относно диетата си. Той можеше спокойно да си купи сиропиран шоколадов сладкиш с размерите на мамут, без да изпита капчица вина, а още по-лошото бе, че можеше да яде, колкото си поиска, без да му се лепне и грам отгоре.

Аз, от друга страна, дори не можех да погледна към някой сиропиран шоколадов сладкиш, не, дори не можех да си помисля за него, без да се разкъсвам на хиляди късове, измъчвана от сложните телесни и хранителни проблеми, от лакомия, страстно желание и чувство на безсилие.

Разликата бе в знанията. Това бе единственият пример, за който се сещах, когато моите познания превъзхождаха тези на Хенри. Бях вещь в областта на калориите, мазнините, а напоследък гликемичният индекс^[1] бе от толкова голямо значение, че ако участвах в шоуто игра „Страхотен ум“, щях да се превърна в телевизионна легенда.

Въпреки това познанията не ми се бяха отразили кой знае колко добре през годините и почти бях стигнала до извода, че щях да си бъда по-добре, ако живеех в невежество. Погледнете само предишните поколения: баба ми е имала шестдесетсантиметрова талия почти докато навърши шестдесет години. Тя е била кльоцаво, дребно създание и, подобно на Хенри, е била толкова запозната с информацията колко се съдържа в една килокалория, колкото и с текстовете на песните от задната страна на обложката на рапъра Канис Уест.

Тя не е изпитвала никакви колебания, когато е забърквала вечеря за четирима и е използвала близо половин килограм свинска мас, няколко чашки мазнина от пържено месо и няколко съмнителни парчета жилаво червено месо. И въпреки това е останала с размерите на недохранено врабче. Можех само да си го обясня с факта, че за разлика от моето поколение тя не е била обсебена от всеки залък, който е слагала в устата си, в продължение на шестнадесет часа на ден.

Беше ясно, че нямаше да позволя на Хенри да разбере за това.

— Не са глупости — отвърнах му аз, — но ако си решил да не ме подкрепяш, добре тогава. Смятах те за по-чувствителен.

— Луси, както винаги съм готов да се съобразя с всяка твоя нужда, но не съм готов цяла седмица да живея на бобени кълнове.

Намръщих се.

— Освен това — добави той, като постави сладкиша в количката, — така ще изпиташ силата на характера си.

— Не искам силен характер, искам малко дупе — възразих аз.

И тъй като времето напредваше, се съгласих да използвам не толкова строг метод за определяне стойността на хранителните

вещества, т.е. вместо да изчислявам със специалния калкулатор за хранителни вещества, просто преценях на око.

Стигнах до извода, че кутия печен боб и наденички бе приемлива (приблизително 1 хранително вещество на кутия според мен), също и бурканче сос песто (половинка хранително вещество на порция) и някаква пробиотична напитка в мънички пластмасови бутилки (може би нула хранителни вещества). Проявих милост и позволих на Хенри да метне един голям пакет чиле гурме, защото беше с вкус на зехтин, а както всеки знае, той бе полезен.

Когато стигнахме до касата, Хенри се спря и взе сладкиша:

— Добре де, ти печелиш. Чувствам се виновен, ще го върна обратно.

— Не ставай глупав — засмях се аз. — Прав си. Това е моята диета, а не твоята. Остави го.

— Честно, нямам нищо против — настоя той.

— Нито пък аз.

— Не, честно, аз...

— Хенри! — отрязях го аз с тон на полицай от боен отряд. — Сложи сладкиша обратно в количката.

— Но...

— Може и да си хапна мъничко след вечеря — измърморих аз.

— Ами диетата ти?

— В умерени количества всичко е приемливо — отвърнах аз и се сетих за това, което повтаряше Мусолини. — Мога просто да хапна една скромна супена лъжица, колкото да го опитам. Сигурна съм, че това едва ли е повече от половинка хранителна съставка или малко повече.

— Добре, хубаво — усмихна се той. — Страхотно!

На касата, докато прибирах храната, а Хенри вадеше портфейла си, се случи нещо странно. Касиерката му се усмихна. Наистина му се усмихна. Не бих казала, че бе прелестна, по-скоро приличаше на Денис Ройл^[2], отколкото на Денис Ричардс^[3], но в лицето беше доста симпатична и имаше бюст, за който бих убила.

— Тези шоколадови сладкиши са прелестни — въздъхна тя, като внимателно го сложи в чантата и погледна към Хенри. — Аз и сестра ми си купихме такъв по-миналата вечер, залят с тонове от тази пухкава сметана. Господи, беше великолепен!

Ако това беше някой друг енергичен мъж, заприказван от привлекателна млада жена, особено когато ставаше въпрос за нея, сестра ѝ и пухкава сметана, щеше да е добро начало, една възможност да се подхване игрив и флиртуващ разговор.

Но дори и да го беше разбрал по този начин, Хенри не го показа. Вместо това измънка нещо под носа си, пъкна дебитната си карта в портфейла и се изнесе набързо с количката, навел глава. Бедното момиче сигурно се е зачудило да не би да има лош дъх.

Бях на път да възразя срещу това поведение, когато се озовахме на паркинга, но се въздържах. Знаех защо се държеше така и само щях да влоша нещата, ако го бях споменала. Само щях да измъча Хенри. Когато станеше въпрос за жени, Хенри ставаше отчайващо и неадекватно срамежлив и винаги щеше да си остане такъв.

Затова не казах нищо, когато се качихме в колата. Съвсем нищо. Изчислих хранителната стойност на чипса. И колкото и да не ми се вярваше, се оказа, че само с едно хапване щях да надхвърля седмичната си норма.

[1] Стойност, показваща скоростта, с която богатите на въглехидрати храни се отразяват на отделянето на инсулин в организма. В съвременни теории консумацията на храни с нисък гликемичен индекс е основен елемент от успешната диета. — Б.пр. ↑

[2] Персонаж от известния английски комедиен сериал „Семейство Ройл“. Героинята е изключително мързелива и егоцентрична, като през цялото време пуши цигари. — Б.пр. ↑

[3] Американска актриса и бивш топмодел. Играе във филми като „Лудории“, „Само един свят не стига“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Сещате ли се за онези апартаменти в списание „Ел Декорейшън“ — с елегантна мека мебел, ръчно изработени апликации на цветя и планове на стаите, които комбинират ярките цветове с изчистените линии? Е, нашият апартамент не беше нищо подобно.

Макар че ми се искаше да бъде. Просто никога не се получаваше така, въпреки значителните ми усилия. Когато се нанесохме, бях обхваната от творчески устрем и съвсем искрено се опитах да пресъздам подобен изглед.

Само дето, когато боядисах коридора в охра, той изглеждаше кафеникав. Затова го пребойдисах в цвят сиена, но отново изглеждаше кафеникаво. Продължих с пшениченожълто, светлокафяво и екрю, но най-привлекателният нюанс, който успях да постигна, просто приличаше на непраните шорти на някой мърляв малък скаут. Когато Хенри отбеляза, че стените може и да не издържат още дълго, аз се напънах и ги боядисах синьо-зеленикави. Сега всеки път, когато влизах, имах чувството, че ме въвеждат в затворническа килия. И все пак свикнахме да живеем с този цвят.

Другата причина, поради която нашият апартамент някак си не приличаше на тези в „Ел Декорейшън“, бе, че хаосът не му бе никак чужд, но Хенри беше виновен за това много повече от мен. Всяка стая можеше да се похвали с лавици от пода до тавана, които се огъваха под тежестта на книгите му; те бяха натрупани на огромни купчини върху нощните шкафчета, върху бюрото в коридора и пианото във всекидневната, неговото пиано, не моето, в случай че се чудехте. И това дори не бе пълната му колекция: по-голямата част от нея се намираще в къщата на родителите му.

Тук бяха само любимите му книги. Не можех да си обясня защо на човек са му притрябвали четири издания на „Пътешествието с Бийгъл“ на Дарвин и три на „Генетични и еволюционни аспекти на маларията и други кръвни паразити“ (очевидно бяха класика). Но

въпросът бе, че за Хенри да бъде учен, не беше просто работа, това беше призванието му.

Хенри, или д-р Хенри Фокс, това беше пълната му титла, работеше в Изследователския център по тропическа медицина с екип изперкали учени (не можах да се въздържа и да не използвам тази дума, въпреки че знаех колко много я мразеше), които изучаваха маларията и начините за предотвратяване на разпространението ѝ в Африка. Това бе най-благородната професия, за която можех да се сетя и която ме караше да се чувствам доста невзрачна, когато съставях прессъобщения за продажби на бани на половин цена.

Както и да е, Хенри не четеше само научни книги. Той имаше повече първи издания на класическата и съвременната белетристика, отколкото цъфтящите краища на косата на Ръсел Бранд^[1]. Всичко това означаваше, че нашият апартамент трябваше да извърви доста дълъг път, преди да се появи в предаването „Грандиозни дизайнерски проекти“.

— Още ли не си отворил шоколадовия сладкиш? — попитах небрежно и се сгуших на канапето.

Хенри вдигна поглед от романа си:

— Не ми се яде тази вечер.

Паниката започна да обхваща мозъка ми, но го оставих да продължи с книгата си.

— Защо не? — засмях се безгрижно. — Изглежда прелестно.

Той започна да изучава критично изражението ми.

— Ако не бях на диета и нямах среща след три дни, със сигурност щях да искам да си похапна от него — продължих аз.

— С кого имаш среща?

Не успях да скрия усмивката си.

— Казва се Джейк. Запознахме се на премиерата на новата пиеса в театър „Съркъл“. Той е великолепен и ето защо не бих могла да хапна и трошица от сладкиша. Макар че при нормални обстоятелства бих го излапала целия.

Той сви рамене:

— Може и да хапна малко по-късно.

— По кое време? — попитах аз.

— По кое време ли? — повтори той.

— Да, по кое време смяташ да се наканиш да го отвориш? Каж ми приблизително. Например в осем и тридесет и две минути, осем и тридесет и три минути...

— Като се има предвид, че е осем и тридесет и една, предполагам, че ти се иска да го отворя сега.

— Е, ако ще го отваряш сега...

— Както вече казах — продължи той, — в момента не ми се яде, но ако ти се иска, няма проблем, отвори го.

— Естествено, че няма да го отворя — ядосах се аз. — Не и след като съм на диета.

— Какво значение има кой ще го отвори?

— О, Хенри — въздъгнах аз. — Ще идеш ли да го отвориш, за да си бодна мъничко и да не се чувствам виновна?

Той спря и се усмихна:

— Разбира се.

Отиде до кухнята, за да вземе сладкиша, и се върна с две лъжици за десерт, по една за всеки. Седна до мен на канапето и започнахме да ядем, докато превключвах каналите.

— Какво гледаме? — попита той.

— Реалити телевизията в зенита си. Точно по твой вкус — казах му иронично, защото знаех, че Хенри въобще не си падаше по подобен род шоупрограми.

Той повдигна вежда.

— Поживей малко, Хенри. Може и да ти хареса.

— За какво става въпрос? — попита той.

— Някакъв беден човечец, който никога не е имал късмет в любовта, доброволно се подлага на пълна промяна. Като с това не искам да кажа само нов гардероб. Те вземат уроци как да флиртуват и как да се държат на среща. Правят им нова прическа, процедури на лицето, избелват им зъбите...

— Дали остава нещо от доброволците, когато приключат с тях? — прекъсна ме Хенри.

— Добрите страни остават — отвърнах аз. — Макар че, ако трябва да си призная, понякога добрите страни хич ги няма.

Докато поглъщах лакомо сладкиша и въобще не приличах на човек през първия ден от диетата си, изведнъж замръзнах. Участникът тази седмица бе тридесет и осем годишен девственик на име Брайън,

който работеше в областта на информационните технологии и имаше зъби като на коня победител от надбягването за златната купа в Челтенхам.

— Мислех си, че аз съм го загазил — каза Хенри.

— Само почакай — отвърнах уверено.

Петдесет минути по-късно Брайън приличаше на модел на дънките от марката „Ливайс 501“^[2], като около него кръжаха повече мадами, отколкото около легендарния Фонзи.

— Признавам го — обади се Хенри, докато течаха финалните надписи. — Това е внушително.

— Казах ти. О, боже!

— Какво? — попита той.

— Сладкишът е изчезнал.

— Така е.

— Сигурно си го изял целия — вметнах аз.

— Не мисля.

— Хенри, сигурно си го направил — настоях аз. — Не е възможно да съм излапала половин шоколадов сладкиш. Почти не го забелязах. Кажете ми, че не съм аз.

Той се подсмихна:

— Разбира се, че не си, Луси. Аз ометох всичко. Като изключим една или две скромни лъжички, които ти си гребна.

— Така си и помислих — казах аз и извадих дневника на „Диетичен свят“, за да отбележа две точки и половина, което според мен беше доста разумно изчисление.

Когато ги отбелязах, забелязах, че Хенри се взираше в пространството.

— Какво има? — попитах аз.

Той поклати глава, сякаш се отърси от някаква мисъл:

— Нищо.

— Хайде, Хенри. Познавам те достатъчно дълго, за да усетя, че има нещо.

— Няма нищо.

— Хенри...

Той се намръщи.

— Наистина няма нищо. Просто...

— Просто какво?

Той замълча и вторачи поглед в ръцете си:

— Нали се сещаш какъв съм с жените?

Погледнах го изненадано:

— Искаш да кажеш... срамежлив?

Той кимна:

— Истинско наказание е.

Засмях се, но като видях изражението му, млъкнах:

— Извинявай. Какво искаше да кажеш?

— О, нищо, забрави — отвърна той и махна с ръка.

— Не, Хенри. Съжалявам. Кажи ми какво се канеше да споделиш.

Намръщи се за миг и въздъхна тежко.

— Ще ми се да дойде времето, когато ще си имам приятелка. —

Той потрепери от смущение.

Хенри бе имал връзка преди време, преди около пет години. Беше нещо като офис романс, само дето той работеше в лаборатория, а не в офис. Въпросът бе, че той бе излизал десет месеца с Шарън от счетоводния отдел, преди да се разделят и тя да замине да работи в Кардиф.

На Шарън всичко си й беше наред. Тя беше тиха, непретенциозна, обикновена, но не и грозна. Но, поемам риска да прозвуча като приятелката му, която се държи прекалено покровителствено, тя не беше достатъчно добра за него.

Исках да я харесам, когато се срещнахме за пръв път, да опозная дълбините на душата й. За съжаление, това щеше да прозвучи ужасно, така и не открих никакви дълбини. Шарън, бог да я поживи, беше куха като лейка.

— Сигурна съм, че ще я откриеш някой ден, Хенри — успокоих го аз.

— Не и аз — отвърна той. — Аз съм от онзи тип хора, които си казват „чашата е наполовина пълна“, но освен това съм и реалист. Започвам да си мисля, че никога няма да се случи.

Щях да възразя, но се въздържах, защото не исках да го прекъсвам.

— Що се отнася до противоположния пол, съм безнадежден случай — продължи той. — Не знам защо, но е така. Напълно безнадежден.

Прехапах устни:

— Защо според теб ти е толкова трудно да разговаряш с жените?

— Не знам — отговори той, като изглеждаше искрено смутен.

— Мисълта ми е — ето аз съм жена, но с мен не се смущаваш.

— Ти си Луси — отвърна той. — Има разлика.

— Прав си.

— Може би съм наясно, че не съм кой знае какъв хубавец — продължи той. — Не изглеждам като някой от онези приятелчета в списанията ти — като Орландо Грум^[3] или както там му беше името...

— Блум, Хенри. Орландо Блум.

— Да, същият. Знам, че не изглеждам като него. Но освен това съм наясно, че от биологична гледна точка не всеки може да изглежда като него. Дори ако вземем предвид еволюционните теории и оцеляването на най-добрия вид, човечеството не би могло да съществува, ако само неколцина избрани успешно създаваха потомство. Всъщност всеки многоклетъчен организъм, и особено бозайниците, може да се чифтоса.

— Което означава?

Той ме погледна:

— Че дори и смотаняци като мен могат да си намерят приятелка.

Поне на теория.

— Ето, каза си го — заявих аз. — Това ти е проблемът.

— Който е?

— Смяташ се за смотаняк, какъвто всъщност не си.

— Предаността ти е трогателна, Луси, но фактите доказват, че съм прав.

Бях готова отново да протестирам, когато, насочих вниманието си към Хенри. Косата му. Дрехите му. Очилата му. Можеше да бъде модел на списание за плетки от 50-те години. Зачудих се как да го формулирам.

— Виж, твърдо заставам зад мнението си, но... — гласът ми изтъня и се изгуби.

— Но какво? — попита той.

— Би могъл да успееш с пълна промяна.

— Наистина ли? — Хенри изглеждаше шокиран, което ме притесни. Въпреки че никога преди това не бяхме водили подобен разговор, не можех да повярвам, че не бе забелязал, че никой друг не

се обличаше като него. — В никакъв случай няма да се покажа по телевизията.

— Не, разбира се, че не. Не е нужно. Аз бих могла да те преобразя.

Как не се бях сетила за това по-рано? Усмихнах се на идеята си, на блестящата ѝ простота, и тогава хвърлих поглед към Хенри. Той не изглеждаше убеден.

— Повярвай ми — продължих аз, — посветих значителна част от съзнателния си живот на подробното изучаване на привлекателните мъже и знам какво да ти изберем в магазина за дрехи. И косата, и кожата — един механичен пилинг ще ти се отрази добре.

— Не отстранявах ли по този начин корозията по калниците на автомобилите?

— Я почакай — обадох се аз, — да го направим като хората.

— Какво искаш да кажеш?

Вдъхновено го погледнах в очите и заявих:

— Това може да бъде проект. „Проектът Хенри“!

— Божичко!

— Сериозна съм. Доминик би могла да помогне. Ако има нещо, свързано с флирта, с което тя не е запозната, то тогава не си заслужава да го знаеш.

— Така ли го наричаш? Виждал съм Доминик да флиртува. Прилича на лъвица, която всеки момент ще връхлети върху плячката си.

— Но дава резултат — възразих аз. — А Ерин е била личен асистент по пазаруването, преди да се захване с настоящата си работа. За нула време ще те изтупа така, че ще изглеждаш като Брад Пит.

Млъкнах, за да видя какъв бе резултатът. Хенри изглеждаше ужасен.

— Извинявай — поуспокоих тона. — Нямах намерение да се увличам.

Настъпи моментно мълчание и, за мое учудване, той отвърна:

— Не, Луси. Права си.

— Наистина ли?

— Да. Не искам да прекарам остатъка от живота си като някой загубеняк, като вечния ти необвързан приятел. Искам да кажа, че няма да си наблизо завинаги.

— Какво имаш предвид? — попитах аз.

— Рано или късно ще се задомиш и ще създадеш семейство с някого. Може дори и да е онзи, как му беше името... Джак.

Намръщих се.

— Мъжът, с когото излезе на среща в петък.

— Джейк — обадох се аз.

— Който и да е. Въпросът е, че в даден момент в не толкова далечното бъдеще аз ще се превърна в твоя тъжен приятел ерген, който няма да има за кого да маже с масло гевречетата.

— Хенри, винаги ще си останеш най-добрият ми приятел. Винаги.

— Е, добре. Но въпреки всичко ми се ще да си легна с някого.

Засмях се:

— Звучиш така, сякаш си девствен. Ами връзката ти с Ерън? И как беше името на онова момиче от университета?

— Карън Алагрийн.

— Точно така.

Той ме погледна:

— Една-единствена връзка и един-единствен неуспешен пиянски опит за секс за десет години. Казанова би се ужасил.

— Ясно. Значи поставяме началото на пълното ти преобразяване?

Пое дълбоко дъх:

— Да, предполагам.

— Страхотно — отвърнах хладнокръвно, взех чинията от сладкиша и се запътих към кухнята.

Когато се озовах там, трябваше да си прехапя юмрука, за да не се чуе ликуващият ми вик. Ако вчера някой ми бе казал, че Хенри се е съгласил на пълно преобразяване, нямаше да повярвам. Това би могло да се окаже най-хубавото нещо, което някога му се е случвало. Не, забравете това изказване. Щях да направя всичко, за да бъда сигурна, че това щеше да е най-хубавото нещо, което някога му се бе случвало. Щях да се постарая, за да бъда убедена, че необвързаният ми приятел нямаше да остане такъв още дълго.

[1] Комик, актьор, автор и радио- и телевизионен водещ. — Б.пр.

[2] Персонаж от американски комедиен сериал, известен с обаянието си над жените. — Б.пр. ↑

[3] Groom (англ.) — в превод „коняр“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Бях толкова развълнувана заради „Проекта Хенри“, че бях почти изкушена да задействам нещата и да променя срещата си с Джейк довечера.

Но така или иначе Доминик беше някъде навън с богат по-възрастен мъж, с когото напоследък се виждаше, а Ерин и приятелят ѝ Гари бяха отишли на кино. Освен това нямаше да успеем да го направим като хората в петък вечер, но вместо това разполагахме с целия утрешен ден, когато щяхме да атакуваме магазините и да започнем преобразяването на Хенри.

Следователно трябваше да се придържам към план А и да пристигна в занемарения, но модерен бар, където се уговорихме да се срещнем с Джейк. Когато влезе, изглеждаше толкова секси... и прецених, че решението бе разумно.

— Луси, как си? — усмихна се той и се приближи към бара, където бях седнала.

Джейк бе преподавател по сценично изкуство и освен че имаше дупе, от което не бих откъснала поглед цял ден, той бе и човек с обширни познания. Беше облечен в широки дънки и стара тениска, която разкриваше бицепси, които сигурно бяха напомпани с помпа за гуми.

Облякох дрехи, за които можеше да се каже, че са били първият чифт, изпаднал от гардероба ми — прилепнали дънки и индийска памучна риза. „Можеше да се каже“, защото в продължение на три обедни почивки претърсих всеки един аутлет в града, за да ги откроя, не че той трябваше да знае за това.

Срещнахме се миналата седмица, докато се занимавах с медиите във връзка с новата пиеса на театър „Съркъл“. Той беше на екскурзия със студентите си. Бях толкова доволна.

— Моите студенти много харесаха пиесата от по-миналата вечер — каза ми той и отпи от червеното вино. — Смятам, че тя

притежаваше скрита дълбочина въпреки крещящата диско тема или пък може би точно заради нея.

Лично аз не бях фен на пиесата. Ако трябваше да съм честна, нямах никаква представа какъв бе сюжетът, макар че се наложи да я изгледам три пъти.

— Много точно казано — отвърнах аз, като се опитвах да се сетя за един от цитатите си в прессъобщенията. — Мисля, че целта на автора е била да представи „новата действителност“, в която живее, където цялото общуване с външния свят се осъществява по телефона или интернет.

Облегнах се удобно назад и започнах внимателно да наблюдавам изражението му. Добре де, артистичните ми впечатления бяха съвсем стандартни и заучени, но вътрешно останах доволна от себе си. А той изглеждаше впечатлен.

— Толкова си права — кимна той. — Той разкрива точно това. Този проблем и безкрайния трагизъм на човешкото отчуждаване и как по някакъв начин то мутира в двадесет и четири часовия свят.

— Хммм — въздъхнах дълбокомислено.

— Разбира се, цялата пиеса беше толкова кичозна — засмя се той. — На излизане от театъра в теб остава неприятното усещане за безжалостното и пошло електронно удоволствие, което си изпитвал на места, където всъщност трябва да бъде изразена цялата радост. Това беше електронна мастурбация за душата в най-възхитителната и отблъскващата ѝ форма, не мислиш ли?

— Определено — добавих аз, като се надявах да смени темата.

— Но не бива да отричаме, че калейдоскопичната същност на пиесата не беше един от най-вълнуващите ѝ елементи. Дори и най-закоравелите ѝ противници не биха могли да оспорят това.

— На твое място не бих се притеснявала от тях. Извини ме, но трябва да отида до тоалетната.

След като освежих спиралата си, се върнах на масата, където Джейк говореше по телефона си.

— Не, аз... не мога да водя този разговор сега. Честна дума, мамо, трябва да затварям. — Той остави телефона си на масата и ме погледна смутено. — Мама се обади.

— О, добре. Всичко наред ли е?

— Да, да — отвърна той. — Всичко е идеално. Понякога ми се лепва като някоя дъвка. Знаеш какви са майките.

Всъщност дори майка ми да беше направена от тефлон, едва ли би притежавала по-добри незалепващи свойства от сегашните си, но кимнах от любезност.

— Докъде бяхме стигнали? — продължи той. — О, да, калейдоскопичният ефект на авторската...

Телефонът звънна отново и го прекъсна.

— Извинявай, но ще бъде по-добре, ако вдигна сега.

— Разбира се. Давай.

Той вдигна телефона и подхвана разговор на масата, но когато гласът в другия край на линията започна да става все поразвълнуван, стана и обясни с жестове, че излиза навън. Седях до прозореца, полагах особени грижи за чашата си с вино и наблюдавах как Джейк крачеше нагоре-надолу и ръкомахаше така възбудено, сякаш се опитваше да избяга от нещо.

След шест или седем минути приключи разговора, пое си дълбоко дъх и влезе вътре.

— Много се извинявам за това.

— Наистина, няма проблем — усмигнах се аз.

— Правилно ли съм чул, когато онази вечер спомена, че си почитател на авангардния театър?

По дяволите! Това ли съм казала? Възможно е и да съм го направила.

— О, харесвам го колкото всеки един обикновен човек.

Той изглеждаше разочарован.

— Е, като всеки обикновен човек, който е гледал над пет пъти пиесите на Самюъл Бекет — насилих се да се усмигна.

Той се оживи:

— О, двамата с теб имаме толкова много общи неща.

— Нима? — надвесих се напред и го погледнах право в очите.

— Луси, ти си удивителна жена — замечтано изрече той.

— О, нямам никаква представа, така ли е? — отвърнах скромно.

— Никога не съм срещал някой друг, който да изпитва толкова страстно увлечение по театъра. Англия щеше да е едно по-добро място, ако всички бяха като теб. Нямах да са ни необходими

субсидиите на Съвета по изкуствата и независимите театри щяха да процъфтяват.

Усмихнах му се и се учудих колко добре вървеше срещата. Добре де, вероятно щеше да ми се наложи да поназубря някои неща след днешната ни среща, за да се подготвя за втората, но пък голяма работа. Успях да натъпча в главата си всичко, което беше известно за Джон Дън, при това за отличен, в седмицата преди изпита по английска литература, значи със сигурност можех да се справя и с това.

— Знаеш ли, че след няколко седмици в Манчестър ще се играе пиеса, наречена „Превъплъщения на духовността“, ох, извини ме...

Телефонът му отново звънеше. Той поклати глава в знак на извинение и вдигна. На лицето му беше изписан примирен израз.

— Здравсти, мамо — унило пророни той, докато слушаше словоизлиянията ѝ. Тя говореше ли, говореше, дори дъх не си поемаше.

Накрая той я прекъсна с въздишка:

— Добре, мамо, добре. Изчакай секунда.

Затули телефона с ръка и ме погледна в очите:

— Тъъ, Луси... извинявай за това. Няма да се бавя много, обещавам.

Два часа по-късно майката на Джейк се беше обадила още осем пъти и тъй като нямаше с кого да разговарям, намерих утеха в алкохола. Само дето вече бях пиана като кирка. Като за капак на всичко виното направи напълно неразбираем стимулираща маниер на водене на разговор на Джейк. Сега той опяваше за някаква пиеса, която ходил да гледа в Барселона. Сякаш слушах безкрайното пращане на развален грамофон.

— Това, което харесвам при Ковас, е уникалната му способност да претопява многобройните слоеве на физическото и да го превръща във фантазия. И наполовина не е толкова далечно, колкото звучи, повярвай ми, Луси.

Капчица червено вино се търколи от края на устните ми:

— Въобще не звучи далечно, Джейк.

— Добре — ухили се той. — Защото не можеш да си представиш каква наслада доставят ефектът от комбинацията на синтетично визуалната и слухова материя, като вдишването и издишването на пътуване към откровението.

— Джейк — прошепнах аз.

— Спокойната смърт на персонажите в тази пиеса, Луси, е, какво да кажа? Тя представлява един шумен монтаж на повторението и чувствеността, една...

— Джейк — повторих аз.

— ... една мъчителна версия на бездетността, която ту се появява, ту изчезва от фокуса на вниманието. Едно диагонално представяне на ужаса и...

— Джейк! — стоварих чашата си върху масата.

Изглеждаше стъписан. Изведнъж не знаех какво да кажа, затова се изправих.

— Какво има? — попита той.

Пресуших питието си, грабнах чантата си и я метнах през рамо.

— Ужасно съжалявам — измънках аз, — но трябва да тръгвам.

Той се намръщи.

— Да тръгваш ли?

Кимнах.

— Беше ми приятно, Джейк, но, за съжаление, се чувствам малко... — не можех да се сетя за нищо подходящо.

— Неразположена? — помогна ми той.

Щракнах с пръсти и го посочих:

— Неразположена. Именно. Чувствам се точно така.

Той стана, за да дръпне стола ми, и обиденото му изражение ме накара да изпитам моментна вина. Канех се да се извиня и да се опитам да започна отначало, когато телефонът му иззвъня.

Той заряза стола, обърна се с гръб към мен, за да вдигне.

— Здравсти, мамо — каза той, а аз се отправих към вратата с твърда убеденост, макар че краката ми съвсем бяха омекнали.

ГЛАВА 8

Доминик изглеждаше така, сякаш бе ужилена от медуза, след което беше промила обрива с бензин.

— Това е повече от странно.

Тя, Ерин и аз бяхме тръгнали на обиколка по магазините заедно с Хенри, за да започнем преобразяването му.

— Наистина смятам така — каза Доминик, докато яростно тършуваше сред наредените на закачалки пуловери. — Дори и едно обаждане от майка му щеше да е подозрително. Заслужаваш медал, задето си издържала толкова дълго.

Свих рамене:

— Едно нещо е сигурно: повече няма да изляза с него.

— Изглежда толкова несправедливо — въздъхна Ерин.

— Не беше само това с майка му — оплаках се аз. — Не можах да разбера и пукната дума от приказките му, и то когато говореше за пиесите, които съм гледала. А когато стигна до Роже Витрак^[1] и неговата пиеса „Дайте власт на децата“, със същия успех можеше да ми говори и на кантонски.

— О, боже — въздъхна загрижено Ерин. — Не се тревожи, Луси. Сигурна съм, че просто не си имала късмет.

Тя казваше това след всяка моя среща, но не го споменах. Освен това можеше лесно да бъдеш обзет от оптимизъм, който останалите не споделяха, когато любовният ти живот бе като този на Ерин. Тя и Прекрасният Гари бяха заедно от осем месеца и бяха толкова влюбени, че не можеше да го помоли да ѝ подаде млякото, без да прозвучи като стих от валентинка.

Наричахме го „Прекрасния Гари“ от вечерта, когато двете с Дом се запознахме с него на откриването на някакъв бар, скоро след като бяха тръгнали с Ерин. Ерин ни повтаряше в продължение на цели три седмици колко „прекрасен“ бил той, докато накрая Доминик не се опита да я свали на земята, като ѝ каза:

— Ерин, миличка, никой не е чак толкова прекрасен.

После той отнесе Дом в едно такси, след като бе претърпяла инцидент, в който участваха счупено токче и коктейли „Пневматичен чук“, на които беше загубила бройката. Така тя бе принудена да се съгласи с определението му. Оттогава насам не беше честно да го наричаме просто „Гари“.

Нямаше никакво съмнение, че Прекрасният Гари беше точно като за Ерин, човек само трябваше да я погледне, за да се убеди в това. Днес тя изглеждаше зашеметяващо с ослепителната си усмивка и лъскавите червеникаворуси къдрици. Дрехите ѝ също бяха великолепни: Ерин се обличаше така, че успяваше едновременно да съчетае бохемския дух и модните тенденции — стил, който така и не успях да овладеея. Когато се опитвах да постигна бохемски вид, изглеждах така, сякаш бях спала на открито.

— Е, добре, морето е пълно с риба — усмихнах се неубедително.

— Точно така — съгласи се Ерин. — Скоро ще намериш някого, Луси. Въобще не се съмнявам.

— Не съм отчаяна или нещо такова — отбелязах аз.

— Разбира се, че не си! — отвърна Ерин.

— Напред и нагоре. — Зачудих се дали не бе очевидно, че крия липсата си на увереност зад поредица от клишета. Истината бе, че започнах леко да се отчайвам по отношение на любовния си живот. Да излизаш на срещи, беше забавно, но... какви ги говорех? Нямаше нищо общо със забавлението. Беше ми приятно очакването, което изпитвах, преди да изляза на среща с нови хора, но начинът, по който приключвах, ми бе омръзнал до смърт — неизбежна катастрофа.

И не че не бях преживяла раздялата с бившия си — Том, но трябваше да си призная, че ми липсваше интимността. Липсваше ми да се гушнем заедно в някой дъждовен неделен следобед и между целувките да си говорим за всичко и нищо.

Липсваха ми мъжките пръсти, които да се вплитат в моите, докато се прегръщахме в киното, и трябваше да си призная, че ми липсваше още нещо: сексът.

От месеци не бях изживявала емоция, която поне малко да се доближава до страстна връзка. Добре де, страстна връзка с човешко същество. Доминик ми купи вибратор за рождения ми ден и макар че бе несъмнено ефикасен, се оказа доста механичен за вкуса ми, тъй като му липсваше индивидуалност. С този мръсник нямаше никакъв флирт,

никакъв визуален контакт или първа целувка. Само вибрации. И все пак той беше с три вида настройки, което го правеше много по-зрял от някои от мъжете, с които излизах. О, боже, на всичкото отгоре бях станала и цинична.

— Къде е нашият кандидат за разкрасяване? — попита Доминик.
— Имам чувството, че минаха часове, откакто влезе в пробната.

Хенри не кипеше от ентузиазъм, когато пристигнахме. Всъщност, докато обхождахме магазина надлъж и нашир, той се въртеше наоколо и изглеждаше толкова притеснен, че човек би си помислил, че бельото му беше с два номера по-малко. Ние невъзмутимо избрахме внушително количество от суперстилни комплекти дрехи и го изпратихме в пробната, като зачакахме да се появи победоносно преобразен. Само дето му трябваше прекалено много време.

— Ааа, Хенри — обадох се аз, като се чувствах неловко, задето се размотавах в близост до мъжката пробна. — Не си ли готов вече?

Не последва никакъв отговор и Доминик отметна със замах завесата:

— Хенри, влизам.

— Не. — Той подаде глава иззад вратата на кабината си подобно на полуголите мъже, които се опитваха да се прикрият.

— Побързай тогава — отвърна тя. — След няколко часа трябва да си при фризьора, а сме доникъде. — После седна на канапето до нас, кръстоса крака и се облегна в единия му край.

— Ти не си единствената, която не може да се похвали със страхотно прекарана вечер — съобщи тя. — Приключих с Робърт.

— Той ли е по-възрастният ти мъж? — ококори се Ерин. — Онзи с поршето ли?

— Беше моят по-възрастен мъж. Той е мил човек, но непрекъснато ме преследваше мисълта за висналата кожа на ръцете му. Дали това ме превръща в повърхностна?

— Вероятно — отвърнах аз.

— О, добре, няма значение. Освен това започвам да се чудя дали не е дошло времето да се задомя.

— Да какво? — двете с Ерин възкликнахме едновременно.

Доминик изглеждаше възмутена.

— Че защо да е толкова изненадващо? Не съм пълна откачалка, нали?

— Не си — отвърнах аз, — но ако беше казала, че ще участваш в следващата космическа мисия на телескопа „Хъбъл“, щях да бъда по-малко изненадана. Не се обиждай, Доминик, но ти никога не си проявявала и капчица интерес към задомяването.

— Знам — замислено отговори тя, — но започвам да си мисля, че вече е време.

— Защо? — любопитства Ерин.

Тя замълча за секунда:

— Братовчедка ми Анджи се сгоди миналата седмица. Тя обикновено е толкова нещастна. Честна дума, през по-голямата част от съзнателния си живот е била вечно начумерена, с изключение на миналата седмица, когато на лицето ѝ сияеше усмивка. Беше невероятно. И това ме накара да се замисля, че може би и аз трябва да се опитам да се обвържа с някого. Опитвала съм всичко.

Завесата прошумоля и Хенри подаде глава от пробната:

— Не съм сигурен, че това съм аз.

— Доктор Хенри — обади се Доминик, — разбира се, че сте вие. Дрехите са великолепни, ще изглеждаш зашеметяващо. Нека те погледна. Хайде!

Доминик се наслаждаваше на ролята, на която се бе самоназначила, главен стилист на Хенри, и подходът ѝ беше комбинация от този на модните диктаторки Трини и Сюзън и съветски следовател. Хенри неохотно пусна завесата и пристъпи напред. Трите загубихме ума и дума.

— Какво мислите?

До този момент бяхме останали с впечатлението, че не бихме могли да сгрешим с тези костюми. Но този се беше оказал грешка. Голяма грешка.

— Как го постигна? — промърмори Доминик.

— Кое? — прошепнах аз.

— Какво направи, че тези красиви дрехи изглеждат... така.

След като в продължение на десет минути го огледахме внимателно, възникнаха няколко ясни проблема. Първо, едно обаждане до майка му потвърди, че размерите, които ни беше дал, бяха напълно

грешни, което обясняваше защо в тези панталони приличаше на някой коминочистач от деветнадесети век.

Второ, въпреки че му бяхме дали най-простите инструкции, Хенри успя да смени костюмите и да комбинира елегантната вечерна риза със светлосивите неофициални панталони, които можеха да се носят всеки ден. Въпреки че беше толкова умен, понякога се държеше така глуповато.

Трето, Хенри се беше опитал да добави към новия си екип някои аксесоари от стария. Опасявам се, че дори самият Джорджо Армани не би се справил с този пуловер.

Хенри отново беше изпратен към пробната с друг комплект дрехи — с правилните размери — и строги инструкции.

— Какво е това? — попитах аз, докато Доминик напъхваше нещо в чантата си.

— Пуловерът на Хенри — отвърна тя.

Стрелнах я с поглед:

— Той наистина харесва това нещо, Дом.

— Знам — добави тя. — Ето защо, за негово добро, ще го отнеса у дома и ще го изгоря.

— Започвам да влизам в крачка — каза Хенри и взе най-отвратителната риза, която някога бях виждала. Бяхме в същия магазин и продължавахме да избираме дрехи, преди отново да изпратим Хенри към пробната с надеждата за по-голям успех.

— Хубаво — отвърнах аз и внимателно я измъкнах от ръцете му и я поставих обратно на закачалката.

Той ме погледна озадачено:

— Какво? Не е ли хубава?

Поклатих глава.

— Малко е ярка — отстъпи той. — Щеше да е идеална, ако работех към планинската спасителна служба и трябваше да изляза в условия, при които няма никаква видимост.

— Вместо това бих ти препоръчала тази, която ще те направи неустоим за противоположния пол. — Вдигнах риза на райета на марката „Пол Смит“, която бих купила за някое гадже, ако въобще успееш да си хвана.

— Не е ли малко тъмна? Мислех, че идеята бе да разнообразим гардероба ми с ослепителен стил — подсмихна се той.

— Хенри, ще вземеш ли тази ослепително стилна риза? — попитах строго.

Доминик се появи. Носеше куп дрехи.

— Ето, избрала съм ти да пробваш още, но този път ще вляза с теб. Ей там има отделна кабина.

— Исусе! — промърмори Хенри.

— Няма нужда от подобни излияния — заяви властно тя, докато крачеше най-отпред. — Можеш да останеш по бельо.

— Много си благоприлична, Доминик — обади се той.

— Хенри, за твое добро е — парира го тя. — Ще вляза само защото трябва да разбере какви са размерите на тялото ти.

— Размерите на тялото ми са относителни, защото...

Доминик изглеждаше вбесена:

— Отстъпвам мястото си. Нека с теб се занимае приятелката ми, която е работила като личен асистент по пазаруването.

Ерин се усмихна съчувствено:

— Работата е там, Хенри, че размерите на тялото са жизненоважни и помагат на мъжете да се обличат с вкус, като същото се отнася и за жените. Например мъжете с къси крака трябва да носят един цвят, за да изглеждат по-високи.

— Не мисля, че това ни засяга — обадох се аз. Хенри се извисяваше над повечето мъже в помещението.

— Разбира се — съгласи се Ерин. — В това е въпросът — за всеки е различно. Друг пример са мъжете, които са по-едри в гърдите.

— Дебели — вметна Доминик, в случай че не ни бе станало ясно.

— Да. Такива мъже — продължи Ерин — трябва да избягват двуредните сака, които не бива да са по-светли от панталоните.

— Никога не съм си представял, че било толкова сложно — недоволстваше Хенри.

— Ето защо се нуждаеш от мен — обади се Доминик и го сграбчи за ръката.

Десет минути по-късно от пробната се появи Доминик, а на лицето ѝ беше изписано странно изражение.

— Какво става? — попитах аз.

Тя седна и отвърна:

— Съжалявам, но съм почти онемяла.

— Какво има? — попита Ерин.

— Тялото на Хенри. — Тя поклати глава. — Беше... неочаквано.

— Какво искаш да каже с това „неочаквано“? — полюбопитствах аз и се намръщих. — Да не би нещо да не му е наред? Да няма трето зърно?

— Не, Луси. Страхотно е.

— Кое? Тялото на Хенри ли? — не можех да повярвам. — Искаш да кажеш, че тялото на Хенри е страхотно?

— Дяволски страхотно.

— Това е невъзможно — изсмях се аз.

— Казвам ти, има торс, с какъвто би се гордял и Майкъл Фелпс^[2]. Краката му са невероятни и — тя се приведе по-близо към нас — има пакет на надарен жребец.

— Уффф, Доминик! — бях ужасена. — Ако нямаш нищо против, става въпрос за най-добрия ми приятел. Нямам желание да знам нищо за пакета му.

— Щеше да имаш, ако го беше видяла.

Седнах и скръстих ръце на гърдите си:

— Как каза, че изглеждал торсът му?

— Като на Майкъл Фелпс — отвърна тя.

— Невъзможно.

— Може би леко преувеличавам, но ти казвам — тялото му е секси.

— Той спортува много.

— Ето защо.

— Но не мога да повярвам, че може да има тяло, което е „дяволски страхотно“, и никога да не съм го забелязала.

— Нито пък аз. Ако подобен задник се беше разхождал из апартамента ми толкова години, трябваше да съм сляпа, че да не го забележа. Никога ли не си го виждала да излиза изпод душа?

— Спалнята му е свързана с банята — загризах нокътя на палеца си, бях съвсем объркана. — Така или иначе той е облечен в онзи ужасяващ парцал, халата му, и винаги е покрит. А като става въпрос за през деня, виждали сте дрехите му. Никой не би предположил, че под тези тениски за голф се крие страхотно телосложение.

— Те могат да те подведат, но нищо повече! Изчакай, за да видиш как ще се издокара. Как върви, Хенри? — провикна се тя.

Той надникна откъм пробната:

— Все още не съм много сигурен за това.

— Ела и ни покажи — нареди Доминик.

— Работата е там, че тези панталони са невероятно стегнати в... ами в областта на задните ми части. Едва ли е добре за кръвообращението.

— Хенри, обзалагам се, че изглеждаш страхотно — окуражи го Ерин.

— Ами тениската, обикновено си вземам един размер по-голяма и...

— Хенри — прекъснах го аз. — Защо не оставиш ние да преценим? Какво лошо има в това?

Той кимна, но все още се колебаеше. После пусна завесата и тръгна бавно към нас, като накрая се завъртя неохотно.

Той беше облечен в дънки, които плътно прилепваха, и трябваше да се съглася, че очертаваха един страхотен задник. Задник, който очевидно е бил укриван или пък никога преди не съм го забелязвала, което беше страшна ирония на съдбата, защото в момента и трите се борехме със себе си, опитвайки се да откъснем поглед от него.

Горната част се състоеше от обикновена бяла тениска, която прилепваше плътно по плочки, по-впечатляващи дори и от офертите на веригата магазини за спиртни напитки „Трешърс“, за които хората се избиваха.

После погледнах нагоре и видях най-ужасните очила на света и прическа, която те караше да си мислиш, че той и звездите на „Фрегъл Рок“^[3] използваха услугите на един и същи стилист. Но не се обезсърчих. Изведнъж почувствах, че съквартирантът ми би могъл да се появи на корицата на мъжкото списание „Джи Кю“. Поне от врата надолу.

[1] Френски поет и драматург, сюрреалист. — Б.пр. ↑

[2] Американски плувец, 14-кратен олимпийски шампион, който притежава 7 световни рекорда в 7 плувни дисциплини. Държи рекорда за най-много златни медали, спечелени на една олимпиада — Б.пр. ↑

[3] Телевизионно предаване за деца от типа на „Мъпет шоу“, излъчвано от 1983 г. до 1987 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Ужасяващо модерният фризьорски салон „Срежи“ бе спечелил много награди и не бе свикнал да посреща клиенти от типа на Хенри. Дори и аз се почувствах изплашена, макар че, за разлика от Хенри, косата ми не приличаше на гнездо, където няколко вида диви птици можеха да снесат яйцата си. Всички изглеждаха толкова свършени, че сигурно бяха станали в 4 сутринта, за да се издокарат.

Бяха минали две секунди и половина, откакто влязохме в салона, когато измъкнах вълнената си шапка и я нахлузих на главата си, като напъхах стърчащите кичури коса, така че никой да не успее да ги види. Въпреки че беше средата на януари, навън не беше никак студено, а вътре беше още по-топло. Но ме беше обзел внезапен страх, че без шапката щяха погрешка да решат, че бях някоя стирка.

След сутрешното пазаруване Ерин и Доминик бяха поверили Хенри на моите способни ръце за тази част от процеса, преди да се прегрупираме вечерта. Отведоха ни към две места в дъното на салона, където зачакахме послушно.

— Няма смисъл да се опитваш да я скриеш... видях тези корени още когато влезе — напевно произнесе някакъв глас, а шапката ми бе свалена със замах и чифт ръце започнаха да тършуват из косата ми, сякаш преглеждаха скалпа ми за гниди.

— Какво имаме тук? Светлоруси кичури и карамелен оттенък... хммм, мисля, че трябва да те боядисаме в един или два по-светли нюанса. Никога не се страхувай да вплетеш малко драматизъм в косите си. Божичко, трябва да се погрижим и за тези връхчета. Кой последно ти ги е подстригвал?

Погледнах отражението на моя съдник в огледалото. Той беше дребен мъж с дългнест и тънък нос, нацупени устни и бретон, бетониран с около тон и половина лак за коса.

Това, което ми се щеше да кажа, бе: „Всъщност ти ги подряза. Защо, пълна скръб са, нали?“. Само дето не ми стискаше да изръся лъжата, особено след като бях окълцала бретона си с ножицата за

нокти преди няколко седмици. Никога не бих успяла да мина за професионалист. Но вместо това изхленчих:

— Всъщност не аз съм вашият клиент, а той.

Стилистът погледна към Хенри и изпъшка.

Хенри се усмихна хладнокръвно:

— Здравсти.

— Мили боже, помогни ми — отвърна стилистът, грабна някакво модно списание и започна да го вее като ветрило пред лицето си. — Здравсти. Аз съм Антон.

Името не беше напълно убедително, като се имаше предвид и произношението, характерно за ливърпулския квартал „Норис Грийн“, но нямаше да споря.

— Препоръча ви нашата приятелка Доминик — казах му аз, като реших да се похваля с приятелството ми с нея, за да отклоня вниманието му от главата на Хенри.

— Доминик ли? — усмихна се той. — Жената, чието либидо ме кара да изглеждам като майка Тереза.

Зачудих се дали да не се впусна да защитавам Дом, но реших, че тя така или иначе щеше да се съгласи:

— Тя ни изпрати, защото сме се заели с пълната промяна на Хенри. Каза, че сте единственият, който може да свърши тази работа. Според Доминик вие сте най-добрият в бранша.

Той се облещи и се усмихна:

— Не обичам сам да си правя реклама...

Минаващата наблизо стилистка се разкикоти.

— Не й обръщайте внимание — продължи Антон. — И така, Енрико, нека да те огледам. — Той отстъпи назад и започна да изучава напрегнато и съсредоточено косата на Хенри. — Мисля, че се нуждаем от нещо по-авангардно...

— Страхотно! — обади се Хенри, но аз застанах нащрек.

— Не съм сигурна, че целта ни е точно авангардното — бързо добавих.

Антон ми хвърли изпепеляващ поглед:

— О! Ами тогава каква точно цел преследвате?

— Нещо секси. И изчистено. Нещо, което моментално ще го направи привлекателен.

Изражението на Антон се смекчи:

— Добре. Мога моментално да го превърна в привлекателен. И така, скъпи, кажи ми какви продукти използваш в момента.

Не успях да потисна кикота си.

— Продукти ли? — попита Хенри.

— Сецаш се — гел, пяна, серуми?

— Никакви — отвърна Хенри.

— Хммм. Трябваше да се досетя. Е, отсега нататък ще ги използваш. За нула време ще те преобрази в Джош Харнет.

— По-скоро бих искал да имам като косата на Орландо Грум — обади се Хенри.

— Блум — изсъсках аз, като се чудех дали не го правеше нарочно.

Поведоха Хенри към мивките, където едно шестнадесетгодишно девойче му изми косата. Тя втриваше шампоана като някой борец от Световната федерация по кеч. След като млати главата му в продължение на пет минути, премина към индийски масаж на скалпа, като използваше бавни и ритмични движения, а на лицето ѝ бе изписано полупорнографско изражение.

Хенри беше ескортиран до огледалото, където Антон започна работата си. Бяха нужни половин час и едни от най-префърцунените движения с ножицата, които някога бях виждала, но резултатите бяха внушителни.

Беше къса, но не прекалено къса. Лъскава, но не прекалено лъскава. Стилът, по думите на Антон, беше „небрежно секси, сякаш току-що излязъл изпод душа, естествен вид, постигането на който нямаше да отнема повече от десет минути“.

Хенри беше шокиран:

— Колко?

— Единственото, което трябва да направиш — отвърна търпеливо Антон, — е да избягваш да решиш косата си, когато излезеш изпод душа...

— Това мога да го направя — гордо изрече Хенри.

— ... и вместо това да сложиш гела и внимателно да разрошваш косата си. Нали се сецаш, да изглежда така, сякаш любимата ти е прокарала пръсти през нея.

Хенри ме погледна, а аз се усмихнах окуражаващо.

— Не се тревожи — казах му уверено. — Няма да мине много време и ще бъдеш спец в тази област.

ГЛАВА 10

Следващата ни спирка бе в оптиката.

— Чувствам се малко смешно, че изглеждам по този начин — призна си Хенри, докато пресичахме центъра на града.

— Смешен, но в добрия смисъл, надявам се.

— Не знам. Мисля, че да. Но се чувствам странно в тези дрехи. Не смяташ ли, че изглеждам странно?

— Не.

— Поне мъничко?

Погледнах го:

— Хенри, мога ли да ти кажа нещо?

— Какво?

— Преди изглеждаше странно. Сега не изглеждаш странно.

— Наистина ли? — Той спря за миг. — Толкова зле ли изглеждах?

Прободе ме чувство на вина. Последното нещо, което исках, бе да нараня чувствата на Хенри:

— Не точно зле.

— Но странно?

— Ами... да.

— Защо не си ми казала?

— Мислех, че за теб нямаше значение.

— Не е имало значение, защото никога не съм знаел.

Прехапах устни:

— Може би въобще не трябваше да се захващам с това.

— Не, не — настоя той. — Луси, радвам се, че това се случва. Благодарен съм на теб, Ерин и Доминик. Трябва да призная, че Доминик леко ме ужасява, но все пак съм благодарен.

— Понякога прекалено се вживява в нещата, нали? — ухилих се аз.

— Чудесна е — усмихна се той. — Макар че ми се искаше да си бе държала ръцете по-далеч от панталоните ми в пробната. Почувствах

се омерзен.

Изкисках се и бутнах вратата на магазина.

— Подсети ме какво ще става довечера? — попита той.

— Доминик, Ерин и аз ще ти помогнем да направиш първите си колебливи крачки, за да овладееш до съвършенство изкуството на прелъстяването.

Той повдигна вежди:

— Харесва ми как звучи.

— Добре, защото трябва да участваш на сто процента.

— Ще го направя.

— Хубаво.

— На сто и десет процента — добави той.

— Надявам се, че не ме дразниш — отвърнах аз.

— Ни най-малко — невинно се обади той.

— Какво ще кажеш за тези? — взех някакви дизайнерски очила, подобни на тези, който бях забелязала на мъжкия модел на претенциозната черно-бяла рекламна снимка пред нас. На нея той беше увенчан с очилата, с едно страстно изражение и с невъзможно стегнатите бедра на гъвкав женски модел с младежки свежо лице. Нямахме почти нищо друго.

— Ако имат подобен ефект, ще взема три чифта — каза Хенри, докато ги пробваше. Разглеждах критично лицето му и очаквах да бъда смаяна от трансформацията. Само дето не се случи нищо подобно. Новите очила безспорно бяха по-добър модел (добре де, едва ли щеше да е трудно), но някак си не изглеждаше добре.

— Май не си много впечатлена, Луси — забеляза той. — Всъщност виждам съм те да се впечатляваш много повече от кучетата, които препокават входната ни врата.

— Не се тревожи — добавих бодро. — Това е едва първият чифт, който пробваме.

Двамата с Хенри прекарахме следващия час в разглеждане на всички рамки, преди да решим, че нито един чифт от очилата тук не му отива. Отправихме се към друга оптика, в противоположния край на градския център. Само дето в тази имаха абсолютно същите марки и модели очила, като нито един чифт не го доближаваше поне мъничко до божествените превъплъщения на мъжественост от рекламите.

Причината не се криеше само във факта, че на гърдите му не се лигавеше някоя по-страстна сестра на Кейт Мос.

— Как може да се окаже толкова трудно? — попитах отчаяно. — В този магазин сигурно има петстотин чифта очила. Защо не ти отива нито един?

— Може би имам особено лице — предположи Хенри.

— Нямах особено лице — заявих аз. — Лицето ти си е съвсем наред. Всъщност чудя се...

Млъкнах и погледнах към Хенри.

— Почакай — протегнах ръка и свалих очилата му. Хванах брадичката му и го накарах да завърти глава настрани, за да огледам по-добре. После го накарах да завърти глава обратно, за да мога да разгледам и другата му страна.

— Какво има?

— Очевидно е.

— Нима?

— Хенри, имаш прелестно лице — реших аз. — Въобще не трябва да го криеш зад някакви очила.

Не можех да повярвам, че не ми беше хрумнало досега. Нима не бях видяла какво се случи, когато госпожица Мънипени си свали цайсите във филмите за Бонд? А на всичкото отгоре това важеше с пълна сила и за лицето на Хенри. Той имаше потенциала да се превърне в много симпатичен мъж: тъмносини очи, прекрасни плътни устни и изваяна като с длето брадичка, която можеше да принадлежи на всеки един от моделите по плакатите.

Отново го погледнах в очите и усетих, че той също се бе втренчил в мен.

— О, боже, накарах те да се почувстваш неловко, нали?

— Не, Луси, не си — увери ме той и стисна ръката ми. Хенри имаше прекрасни ръце — големи, успокояващи, с гладка кожа, пълна противоположност на ръцете на някои мъже, които можеха да се окажат такова разочарование. Преди няколко месеца излизах с едно приятелче на име Саймън и за първи път нещата не вървяха никак зле, докато не реши да ме хване за ръката на път за вкъщи. Сякаш се бях вкопчила в пробита грейка с гореща вода — влажна и пареща. Усещането определено не беше никак приятно. Но ако трябваше да съм честна, оттогава насам бях снизила стандартите си.

— Е, мисля, че напълно трябва да се откажем от очилата и да ги сменим с контактни лещи.

— Наистина ли? — Той отбранително пъкна ръце в джобовете си. — Не съм сигурен. Винаги съм носил очила. С тях ми е по-удобно.

— Какво общо има удобството с всичко това? — попитах строго.

— О, да, забравих. Високите токчета са ти докарали толкова много мазоли, че почти си готова да получиш обозначителен стикер за инвалид.

— Именно — отговорих аз.

— Добре, ще опитам.

Това беше на път да се превърне в най-доброто решение, което бях взела за цялата седмица. Не само че видът на Хенри незабавно се подобри, ами и очният лекар, който го прегледа и записа резултатите, беше изключително привлекателен. Той не притежаваше традиционната красота на Шон и Джейк, но зад тези искрящи кафяви очи и чаровна усмивка се криеше нещо, определено в него имаше нещо. Той се появи обратно в рецепцията на оптиката заедно с Хенри и се насочи към главното гише, като ми се усмихна лъчезарно.

— И така — промълви унесено Секси Лекарят, докато надраскваше последната забележка в досието на Хенри, — като че ли споменахте, че се занимавате с пиар?

— Не, с изследователска работа в областта на медицината — отвърна Хенри.

— Извинете, господин Фокс — Секси Лекарят продължи любезно, — говорех на приятелката ви.

Хенри не отговори.

— Ами, да — усмигнах се аз и се вторачих в Секси Лекаря. Реших, че имаше нещо много привлекателно в мъж с бяла престилка. — Работя за „Пиймън-Браун“, на улица „Касъл“.

— Чувал съм за тях — отвърна той и ми се усмихна игриво. — Е, ако трябва да трансформирате медийния имидж на тази компания, какво бихте направили?

— На коя, на това място ли?

— Да — ухили се той. — Толкова ли е трудно? Толкова ли сме скучни?

— О, боже, не — добавих бързешком. — Никак даже. Ами като за начало бих се запознала отблизо с бизнеса и с ключовите

служители...

— Хммм. — Той повдигна вежди.

— И щях да ви проуча за потенциални истории.

— Да ни проучите? — повтори той. — Мисля, че това би ми допаднало. — Той натрака нещо на клавиатурата на компютъра на гишето.

— Много време ли ще отнеме? — прекъсна го Хенри.

Секси Лекарят се усмихна:

— Не, не прекалено много.

Отново се обърна към мен:

— И с какво се занимавате, когато не правите проучвания за потенциални истории?

— О, ами, знаете как е — засиях аз. — С това-онова.

Той не откъсваше поглед от мен. Не можах да устоя и отвърнах на усмивката му, въпреки че чувствах как вратът ми почервеняваше.

— Това също звучи забавно.

— И така. — Хенри прочисти гърлото си. — След колко време ще са готови лещите?

Секси Лекарят откъсна поглед от мен:

— Два или три дни, тогава ще трябва да дойдете отново, но ние ще ви се обадим.

— Хубаво. Е, ако това е всичко, трябва да тръгваме. — Той ме хвана за ръката. — Хайде, Луси.

— Толкова скоро? — усмихна се Секси Лекарят и отново впи поглед в мен.

— Да — заяви Хенри решително.

— Преди да си тръгнете — добави СЛ, — дали ще може да ми оставите визитката си? Бих искал да поговоря с „Пиймън Браун“ за някои възможности, които могат да се окажат изгодни и за двете страни. Казвам се Пол.

— Аз съм Луси — отвърнах аз, докато се хилех като идиот. Започнах да тършувам из чантата си, а после му подадох визитката си.

Погледна я набързо, пхна я в горния джобни го потупа грижовно.

— Ще се чуем — отвори ни вратата.

Когато излязохме на дневна светлина, закрачих с танцова стъпка:

— Дявол да ме вземе, беше симпатичен, не смяташ ли?

— Хммм — Хенри промърмори уклончиво.

— Прекрасни очи — размишлявах на глас. — Надявам се да се обади.

— Ако питаш мен, ми звучат като някоя скучна компания — обади се Хенри. — Със сигурност ще положиш много усилия, ако се захванеш с пиара на това място. Мисълта ми е — как би успяла да вкараш някакъв си очень лекар в телевизията?

— Ако има начин, ще го направя — заявих възмутено. — Знаеш, че съм доста добра в работата си.

— Не го отричам — добави той. — Но съм сигурен, че дори и ти не би успяла да превърнеш някаква си дълнопробна оптика в нещо вълнуващо.

— Те са точно от този тип компании, които имат нужда от нас — изсумтях аз. — Както и да е, не става въпрос само за бизнеса. Мисля, че Пол може би... проявява интерес към мен.

— Не думай.

— Не звучиш много доволно. Дявол да го вземе, като че ли напоследък имам голям късмет с любовния си живот. Би могъл да си малко по-отзивчив, когато направя подобен пробив.

— Извинявай. Права си. Надявам се, че двамата с Пол ще водите един прекрасен съвместен живот.

— Та той дори не се е обадил!

Хенри се усмихна.

— О, шегуваш се. Добре, аз...

Спрях по средата на изречението, защото мобилният ми започна да звъни.

— Здравейте, Луси Тейлър е на телефона.

— Здравсти, Луси. Обажда се Пол.

Облещих се.

— Наистина бях съвсем сериозен, когато казах, че трябва да организираме среща, за да обсъдим пиара. Какво ще кажеш да пийнем по нещо идната седмица?

ГЛАВА 11

Никога не съм спирала да се чудя колко малко се беше променила къщата на майка ми и баща ми през годините. И макар че майка ми беше успяла да замени пердетата с щори от бамбук от „Икеа“ и печката с три реотана, имитация на камина, сега бе „жив огън“, къщата все още се гордееше с дреболии от миналото, които, за мое учудване, никога не са били изхвърлени. Имахме един представител на ограничената серия сапуни с въженце под формата на Кевин Кийгън^[1], който беше вдигнал високо купата на футболната асоциация (той никога не е бил използван и затова къдриците му на пудел бяха все така лустросани, както през 1974 г.), и картина на „Зелената дама“^[2], завещана ни от пралеля Лил, въпреки че днес тя се намираще в свободната стая. Освен това имаше цял отряд безвкусни орнаменти, главно сватбени подаръци, които татко отнесе на оценителите от телевизионното предаване „Антикварно пътуващо шоу“ миналата година, за да открие, че общата им стойност надвишава съвсем леко стойността на използвана торбичка чай.

— И това ако не е семейният политически консултант — каза мама, когато влязох във всекидневната. Бях се отбила, за да ги поздравя. Обикновено минавах често, за да видя родителите си, но този път бе минало повече време.

Както винаги, мама беше на крак и чистеше праха от повърхностите, които вече бяха толкова чисти, че дори и някой астматик можеше да вечеря върху тях.

— Къде се губиш? — попита тя. — Не сме те виждали от седмици.

— Бях дяволски заета в работата — отвърнах аз и се стоварих на мекия стол до еркерния прозорец. — Божичко, какво е това?

Въпросът беше реторичен, тъй като бе повече от очевадно, че бяха обзавели всекидневната си с размери три на четири метра с нов телевизор. Той беше по-голям от единия от екраните в местното кино.

— Хубав е, нали? — ухили се татко и вдигна поглед от дистанционното. — Последна дума на техниката.

— Да, така е — отвърнах аз. — Не е ли малко голям?

— Беше на далавера — настоя той. Това потвърждаваше, че покупката явно бе изпаднала от ремаркетото на някой камион.

— Че каква бе далаверата — нацупи се мама. — Струваше цяло състояние.

— Реалната му цена е четири пъти по-висока, Каролин — не ѝ остана дължен той.

Мама поклати глава:

— Баща ти сигурно не е забелязал, че свободното пространство ни е много оскъдно, иначе щеше да спре да пълни къщата с разни технологични джаджи, защото в момента имаме повече от тях, отколкото някой космически кораб.

Майка ми бе най-саркастичният човек, когото познавах. Ако се даваха титли за ирония, тя вече щеше да е почетен професор. Това обаче или не правеше впечатление на татко, или просто бе решил да не ѝ обръща внимание.

Не че коментарът ѝ не беше основателен. Докато повечето бащи имаха хобита като голф, футбол или да киснат по гарите в лошо време и да записват в тефтерче номерата на локомотивите, то единственото хоби на моя баща беше да колекционира. И ако трябваше да съм точна — да колекционира боклуци. Поне такава беше мнението на майка ми. Татко смяташе, че неговите дреболии правеха живота по-стойностен. Ако това беше вярно, то животът им сред барометъра, рулетката, тренажора и остъкления балкон за парти със сгъваеми навеси сигурно беше толкова стойностен, че се наслаждаваха на едно безкрайно духовно изживяване.

— Не мога да се оплача — продължи мама, докато полираше масичката за кафе. — С мен се отнасят подобаващо. Уикенди в Париж, цветя два пъти седмично, шампанско „Кристал“, с което да пера бикините си...

Татко не ѝ обърна внимание.

— Сякаш си имам собствен супермен, който ми поднася всичко на тепсия, ето такъв е животът ми с баща ти — обади се мама. — Искаш ли чаша чай?

Двете с мама се оттеглихме в кухнята, но тя отново се захвана с някаква работа, вместо просто да приготви чая. Тя напръскваше, бършеше, полираше и лъскаше кухненските мебели с такова богато разнообразие от почистващи препарати, че се зачудих дали не я спонсорираха от „Джонсън и Джонсън“.

— Здравата ли работиш? — попита тя, като с едната ръка наливаше чайника, а с другата излъскваше решетката на печката.

— Разбира се — отвърнах аз. — Знаеш, че обичам работата си.

— Само недей да приемаш нещата за даденост при заплата като твоята. Млада жена като теб да печели толкова пари... по мое време това беше нечувано.

— Звучиш така, сякаш говориш за деветнадесети век, а не за осемдесетте. Та ти си само на петдесет и две.

— На петдесет и една всъщност. — Тя направи гримаса. — Просто казвам, че си късметлийка, че имаш подобна работа. Не всички от нас са получили възможността, която ти имаше.

Ококорих се.

— Напълно сериозна съм. Няма служебна кола и надбавки, когато работата ти е да търкаш тоалетните.

Намръщих се и се почувствах виновна:

— Знам, но би могла да работиш на по-добро място, а не в почистващата фирма. Вече ти казах това.

Тя поспря за миг и се усмихна:

— Кое те кара да мислиш така, докторската ми степен от Кеймбридж ли?

Мама обожаваше Дейв и мен. Тя би направила всичко за нас и детските ни спомени са изпълнени с примери за това — като се започнеше от подаръка ми за рождения ден (поочукано, но прелестно Мини, беше работила допълнителни смени, за да може да го плати) и се стигнеше до пътешествието ѝ с Дейв на Годишния музикален фестивал в град Рединг (когато той беше на дванадесет и отчаяно искаше да види „Нирвана“). Но нима това означаваше, че бяхме пожалени от острия ѝ сарказъм? Ни най-малко.

— Виж — продължих аз, — не е задължително да си квалифицирана, за да...

— О, може би заради всички онези езици, които владеея? — прекъсна ме тя. — Или пък заради работата ми като председател на

обществото по дебати в шести клас...

— Е, след като го споменавах, не познавам човек, който би могъл да те затапи в спор — обадох се аз. — Има по-добри професии от твоята. Само защото се занимавах с чистене през последните двадесет години...

— Двадесет и една.

— Колкото ще да са. Това не означава, че трябва да го правиш завинаги, че не можеш да правиш нещо друго. Предлагат се и други свободни места и ти трябва да опиташ.

— Луси, примирила съм се със съдбата си — изрече неубедително тя. — Всичко, което исках да кажа, е, че ти си се справила блестящо и това е страхотно. Но никога не спирай да се опитваш да даваш най-доброто от себе си. Не искам да завършиш като мен.

— Че на теб кое ти е сбъркано?

— Ако в крайна сметка започнеш да си изкарваш прехраната с чистене на подове, ще ти извия врата, Луси Тайлър.

— Е, можеш да си спокойна, защото няма такава вероятност.

— Хубаво.

— Та аз дори не чистя пода в собствената си къща. Хенри го прави.

Тя се засмя и най-сетне седна на масата, като отпи глътка чай.

— Как е нашият Хенри?

— Добре. Работя по пълната му промяна.

— По кое?

— Пълна промяна.

— Надявам се, че се шегуваш.

— Не, ни най-малко — отвърнах аз. — Кое те накара да го кажеш?

— Толкова си властна с него, Луси. Остави го такъв, какъвто си е. Той е щастлив така.

— Всъщност идеята беше негова.

— Да бе, да. — Очевидно не беше убедена в това.

— Наистина.

Тя повдигна вежди.

— Донякъде.

— Е, аз харесвам Хенри такъв, какъвто е.

— Аз също — отвърнах искрено. — Макар че сега, след като косата му е подстригана, изглежда много по-добре. Трябва да го видиш в новите му дрехи. Преобразен е.

— Как така преобразен? — Майка ми присви очи.

— Напълно. Или поне ще бъде, когато се сдобие с новите си контактни лещи. И Дом каза, че има тяло като на жребец.

— Моля?

— Искам да кажа... нещо подобно.

Тя замълча за миг, докато в главата ѝ се прокрадваше някаква идея:

— Сега изглежда ли достатъчно добре за теб, за да се събереш с него?

— Какво? — отвърнах ужасена. — Мамо, никога няма да се събера с Хенри. Точка по въпроса.

— Защо не? Той е страхотен младеж, много по-добър от някои от нехранимайковците, които си водила у дома.

— Благодаря ти за гласуваното доверие.

Тя ме прегърна и се усмихна:

— О, няма значение, Луси. Ако наистина си късметлийка и си изиграеш картите добре, може би накрая ще заживееш с някой мъж, романтичен колкото баща ти.

[1] Бивш английски футболист. Бил е национал и треньор на отбора на Англия. През 70-те години прическата му предизвиква фурор. Приличащият на пудел в главата футболист завладя сърцата на цяла Англия и стотици мъже си направиха същата. — Б.пр. ↑

[2] По-популярното наименование на картината на художника Владимир Третчиков „Китайско момиче“. Копията ѝ стават едни от най-продаваните. Картината е най-известна с необикновенния цвят на кожата на лицето — синкаво-зеленикав, откъдето идва и името ѝ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

— Кога ще дойдат? — провикна се Хенри от коридора.

— След около петнадесетина минути — взех бутилка вино от хладилника, сипах си една чаша, а после отметнах поредната хранителна съставка в таблицата на „Диетичен свят“. Бях наясно, че технически джаджата, която изчисляваше точките на хранителните съставки, даваше по две точки на всяка чаша вино, но бях решила в този случай здравият разум да вземе надмощие и да отхвърли това твърдение. Та това бе течност. Не бе възможно някаква си течност да съдържа две точки, които би могъл да си набавиш от десертче „Милки уей“. Нямах логика.

— Още ли не си готов? — провикнах се в отговор аз. — Не е нужно да се престараваш с външния си вид за тази вечер. Само се упражняваш как да станеш бог на любовта.

— Знам. — Той се появи на кухненската врата. — Все още няма да ме пуснете на свобода сред членовете на обществото. Но би било добре да ви демонстрирам, че съм отбелязал някакъв напредък.

— Така те искам — започнах аз и се завъртях, за да застана с лице срещу него. — О!

— Какво има?

— Какво си направил с косата си?

Вместо да й придаде „небрежно секси, сякаш току-що излязъл изпод душа, естествен вид“, Хенри беше оформил косата си с няколко литра от нещо, което наподобяваше мазнина от чипс.

— Антон каза, че от мен се очаква да експериментирам. Очевидно точно това ще свърши работа. — Той вдигна кутийка с вакса за коса.

Тихо изпъшках.

— Не се надявах на подобна реакция — добави той.

Сграбчих го за ръката и го замъкнах към банята му.

— Направи ми услуга и нека първия път, преди да започнеш да експериментираш, да го свършиш като хората. Дай ми това —

издърпах кутийката. — Трябва да използваш само една капка, не по-голяма от монета от пет пенса.

— О, това обяснява всичко. Реших, че такава малка кутийка не си струва парите.

— О, боже — вбесих се аз.

— Съвсем ясно усещам, че не си смаяна от вида ми, Луси.

— Много проникателно от твоя страна. Освен това...

— Сега пък какво има?

— Знам, че лещите ти още не са готови, но защо не изненадаш Дом и Ерин, като махнеш очилата си?

— Защото не мога да виждам.

— Преувеличаваш — заявих с презрителен тон.

— Луси, почти сляп съм. Ако се опитам да направя нещо смислено без очилата си, рискувам да нараня или причиня смъртта на всеки един човек в радиус двадесет и три метра.

— Не ставай смешен. Сега — продължих аз и изпънах ризата му — поне си облечен нормално, и това е нещо.

— Благодаря на бога за което — явно изпитваше вътрешно задоволство.

— Не се увличай прекалено много — завъртях го. — Сега пъхай глава под душа и измий тази лепкава гадост.

— Тъй вярно, сър.

— После направи точно както Антон ти показа.

— Да, шефе.

— Запомни: сякаш любимата е прокарала пръсти през косата ти.

— Не съм много убеден, че бих искал да се запозная с тази любима — обади се той. — Тази нейна мания по косите звучи малко смущаващо.

— Побързай, Хенри! — изкисках се аз, докато той затваряше вратата след себе си.

Доминик и Ерин пристигнаха двадесет минути по-късно.

— Срегнах тази жена да се размотава навън — заяви Доминик и кимна към Ерин.

— Запалих си една цигара, преди да вляза — отвърна Ерин. — Не обичам да пуша в къщите на чужди хора.

— Мислех, че си ги отказала — обадох се аз.

— Така е. Добре де, бях ги отказала, но както можете да видите, не с особено голям успех.

— А какво мисли по въпроса Прекрасният Гари? — попита Доминик.

Ерин потръпна:

— Не питай. Знаете в какъв фашист се превръща, когато стане дума за пушачите. О, трябва да ги откажа.

— Да, трябва — съгласих се аз. — Макар че съм сигурна, че те обича въпреки недостатъците ти.

— Да, така е. — Тя се усмихна щастливо.

Когато Доминик и Ерин влязоха във всекидневната, налях на всички по чаша вино, сложих няколко парчета пипа в печката и настроих айпода на режим „произволни песни“.

— Как мина, след като ви оставихме днес? — живо се поинтересува Доминик. — Умирам от нетърпение да видя косата на Хенри.

— И новите му очила — добави Ерин.

— Ще има ли опашка от жени, които да се бият пред вратата ви? — ухили се Доминик.

За миг замълчах и се зачудих как да им го съобщя по-деликатно:

— Може би този проект няма да се окаже толкова лесен, колкото си мислехме.

Доминик присви очи:

— Защо? Какво се е объркало?

— Нищо конкретно не се е объркало — отвърнах аз. — Само дето на Хенри подобни неща не му идват отвътре.

— Кажете ни нещо, което не знаем.

— Мисля, че трябва да се опита да излезе от черупката си.

— Какво се опитваш да кажеш, Луси? — попита Ерин.

Въздъгнах:

— Вижте, очевидно е, че Хенри все още не е свикнал с новия си външен вид.

— Нима Антон не си свърши добре работата? — любопитства Доминик.

— Напротив — подчертах аз. — Макар че подозирам, че интерпретацията на Хенри относно инструкциите му не беше това,

което Антон имаше предвид. Досадната подробност е, че не трябваше да докосва косата си след днешния ден.

— Ами очилата? — намеси се Ерин.

— Няма никакви очила. Нито един чифт не му отиваше.

— Нито един ли?

Поклатих глава:

— Но това не е чак толкова лоша новина. Ще носи контактни лещи.

— О! — Доминик се оживи. — Е, това би могло да се окаже плюс. Ефектът на Кларк Кент.

— Може би. — Прехапах устни. — Но не очаквайте кой знае какво тази вечер. Съвсем сериозно. Ако се надявате, че в стаята ще се появи Даниел Крейг^[1], ще останете разочаровани.

— Схванахме идеята ти — обади се Доминик. — Да не храним големи надежди. Историята на живота ми.

— Добър вечер, дами. Искате ли някоя от вас да долея чашата й?

Когато се завъртяхме, видяхме, че Хенри бе застанал на вратата, като държеше бутилка изстудено шабли. От айпода звучаха началните тонове на песента „Любовна машина“, а аз не можех да повярвам на очите си.

— Дявол да го вземе! — възкликна Доминик. Ерин закри устата си с ръка.

Хенри беше оправил косата си. Сега изглеждаше дори по-добре от следобеда, когато излезе от фризьорския салон. Освен това се беше отървал от очилата си. За първи път виждах цялата комбинация. Трябваше да си призная — изглеждаше секси.

Хенри се насочи към Доминик и сипа вино в чашата й, като се преструваше, че не забелязва, че челюстта й бе виснала до пода.

— И двете изглеждате прелестно тази вечер — ухили се той.

Аз се разкикожих.

— Хенри, изглеждаш удивително. Даниел Крейг ли? — Доминик се обърна към мен. — Та той трябва да идва при нас на уроци.

— Много мило от твоя страна, Доминик — отвърна Хенри. Знаех, че бе развълнуван от комплиментите, но успяваше да запази такова хладнокръвие, че човек би си помислил, че ги чуваше през ден.

— Съжалявам, но трябва да го огледам — заяви тя, стовари чашата си на масата и се изправи. Започна да се движи бавно около

Хенри, като оглеждаше външния му вид до най-малката подробност, като криминалист, изучаващ трупа на жертвата.

— Косата, дрехите, цялата ти външност. Миличък, я се виж без очила — сграбчи брадичката му. — Зарежи тая работа с намирането на приятелка... бъди мой, скъпи!

— Доминик, изнервяш ме — обади се сухо Хенри.

— Изглеждаш фантастично, Хенри — засия Ерин. — Сигурно го осъзнаваш.

— Ще се доверя на преценката ти. Опитах се да се погледна в огледалото, но без очила е като да се опитвам да разглеждам импресионистична картина.

— Нямам търпение да започнем с уроците по флиртуване. — Доминик радостно запляска с ръце.

— Добре — засмя се той. — Но първо нека сменя музиката.

Хенри се запъти към айпода и избра песента „На лов за момичета“. Нямах представа дали знаеше, че това бе „На лов за момичета“, и ако беше вярно това, което казваше за зрението си, то тогава си беше чист късмет, че не бе избрал папката ми „Самоучител по италиански“.

— И така — започна Доминик, — първият урок трябва да бъде за падането на задръжките ти, Хенри. За това как да разгърнеш своята вътрешна сексуалност.

— Моята кое?

— Твоята вътрешна сексуалност. — Тя го изрече така небрежно, че човек би си помислил, че четеше списък за пазаруване.

Хенри се замисли:

— Трябва да си призная, че напоследък не съм разгръщал на показ вътрешната си сексуалност.

— Хенри — прошепна тя и се излегна на канапето, — дълбоко в теб се крие едно чувствено същество, което отчаяно иска да се освободи, то е готово да бъде пуснато на воля сред жените.

Хенри повдигна вежди:

— Да бъде пуснато на воля?

Тя кимна:

— И тази вечер ще бъде посветена на това, да ти помогнем да го пуснеш на воля.

— Амиии, добре.

— Недей да изглеждаш толкова притеснен — отсече тя. — Ти си готов за това. Виждам го, чувствам го. По дяволите, надушвам го!

— Това вероятно е пицата — обади се той.

— Не, не е тя. Знаеш ли с какво бих те сравнила? Хенри, ти си като някой бушуващ вулкан, който всеки момент ще изригне.

— Какво — искаш да кажеш, че съм на няколко милиарда години и съм пълен с газове?

— Най-добре да взема да проверя пицата — намесих се аз и се втурнах към кухнята, преди Дом да успее да забележи, че се кикотех.

[1] Английски актьор, роден на 2 март 1968 г. Известен най-вече като шестия актьор, изиграл тайния агент Джеймс Бонд в официалната филмова поредица — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Докато растяхме, Хенри беше най-добрият във всяко едно нещо. Но сега не беше в основно училище „Кингсфийлд“. Тази вечер беше приседнал на крайчеца на канапето, а изражението му беше объркано. Той чисто и просто не следеше това, което ставаше.

— Правило номер едно при флирта — изрече Доминик и потропа с маркера по бялата дъска, която бяхме импровизирали от една подвижна сгъваема стълба и ролка тапети, — е да се чувстваш страхотно в кожата си. Хенри, чувстваш ли се страхотно в кожата си?

Той жадно отпи глътка вино:

— Чувствам се добре.

— Хенри, добре ли? Просто добре? — Би могла да се яви на прослушване за ролята на сержанта, обучаващ новобранците във филма „Офицер и джентълмен“.

— Не искаме да се чувстваш добре. Искаме да се чувстваш като на седмото небе. Ако се чувстваш страхотно в кожата си, и другите ще те възприемат като страхотен. Всеки обича да е в компанията на някой уверен и харизматичен човек.

— Добре, разбрах.

— Нямах причина да не си уверен, Хенри, защото изглеждаш великолепно — добави окуражаващо Ерин. — Непрекъснато си повтаряй колко си привлекателен. Ако влезеш в някой бар и изглеждаш по този начин, ще бъдеш много по-възхитителен от повечето мъже, които се намират там.

— И по-добре облечен — добавих аз.

— С прическа, за която Едуард Кълън би умрял — додаде Доминик.

— Господи! — Хенри възкликна изненадано. — Толкова добре ли изглеждам?

— Да — потвърдихме дружно.

— Ако съм толкова неустойчив, не може ли просто да вляза в бара и да чакам сами да дойдат при мен?

Засмяхме се.

— Кое му е толкова смешното? — намръщи се Хенри.

— Не си чак толкова неустоим — казах му аз.

— О — пророни обезсърчено той.

— Никой не е толкова неустоим — разясни Ерин.

— О — повтори той и се оживи.

— Миличък, работата е там — продължи Доминик, — че жените се нуждаят от леко насърчаване. Всъщност от доста голямо насърчаване. Не познавам жена, която ще тръгне да сваля някой мъж, ако той по никакъв начин не ѝ е показал, че я харесва.

Двете с Ерин я погледнахме многозначително и тя повдигна рамене, заявявайки:

— Добре де, аз бих тръгнала да свалям някого и без тези сигнали. Но аз съм изключение. Освен това не съм типът на Хенри.

Съзрях как в погледа му проблесна облекчение.

— Въпросът е — продължи тя, — че трябва да спечелиш жената. Да ѝ се усмихнеш и да кажеш: „Харесвам те, мисля, че си секси. Искам да си поприказвам с теб, да те опозная по-добре“. И трябва да ѝ кажеш всичко това, без въобще да изричаш и думичка.

— Бележка ли трябва да ѝ дам?

Сподавих смеха си.

— Трябва да кажеш всичко това с очите си — дрезгаво изрече Доминик.

— С очите си ли? — повтори той.

— С очите си — прошепна тя.

— Ще бъде много по-лесно, когато са готови контактните ти лещи — успокоих го аз.

Хенри кръстоса ръце на гърдите си:

— Може би Хийтклиф е успявал да го каже с очи. Или пък Лорд Байрон. Или пък актьорът Дърк Богард. Но аз? В този момент не мога дори да разчитам на очите си, за да не се препъна в нещо.

— Забрави за тези приятелчета, Хенри — решително изрече Доминик. — Говорим за теб. Освен това не е само с очите ти, а с езика на цялото ти тяло — усмивката, начина, стойката.

— Стойката ли...

— Не се тревожи — прекъсна го Ерин. — Ще ти покажем.

— Точно така — добави Доминик. — Луси, къде е онзи стол, който държеше в кухнята си. Ще пресъздадем атмосферата на някой бар.

Отидох в коридора, измъкнах стола от гардероба, като забърсах толкова много паяжини, че щяха да стигнат за изплитането на дебел вълнен пуловер. Когато се върнах, Доминик обмисляше идеи за бар с актьори. Тя взе стола и го постави пред пианото на Хенри, близо до другия, който вече беше там.

— Така ще се получи — каза тя. — Хайде, давай, Луси.

— Какво?

— Давай. Трябва да идеш и да седнеш на бара с виното си.

— Защо?

— За да може Хенри да се опита да те прелъсти.

— Сигурно се шегуваш.

Тя дори не мигна:

— Хайде. Правим го само за да се упражни.

— Защо Ерин не го направи вместо мен?

— О, не — нацупи се Ерин. — Не познавам Хенри така добре като теб. Той ще е по-спокоен с теб.

— Но...

— Хайде, никакво „но“ — обади се Доминик, побутвайки ме към стола. Скоро се подпирах на пианото с чаша в ръка и се чувствах доста неловко.

— Винаги съм мразела ролевите игри — измърморих аз. — Освен това я ме вижте — никога не бих седяла в някакъв бар като някоя дащна уличница, готова да се нахвърли на първия появил се мъж.

— Направи от това голяма работа — вметна Доминик.

— Много смешно — отвърнах аз. — Дом, чувствам се странно. Двамата с Хенри сме приятели. Не искам да се взира в очите ми и да ми демонстрира сантиментално сладникавия език на тялото.

— Не ставай глупава. Единственото, което се опитваш да направиш, е да му помогнеш.

Въздъгнах:

— Предполагам, че си права.

Хенри влезе в стаята. Изглеждаше така, сякаш страдаше от сценична треска, която бързо би го тласнала към пристрастяване към

бета-блокериите.

— Така, Хенри. — Доминик плесна с ръце. — Започвай.

Той кимна и се приближи внимателно към мен:

— Ще имате ли нещо против, ако седна при вас?

— Не забравяй това, което ти казах — наставляваше го Доминик.

— Усмивай се с очите си. Спомни си за Траволта в „Треска в събота вечер“, за Конъри и ролята му на агент 007. И запомни — ти си неустоим.

— О, боже — изстенах аз. Хенри се намръщи. — Съжалявам — изхленчих. — Заповядайте, седнете.

— Сега. — Доминик постави ръце на раменете му и го бутна, за да седне на стола. — Обърни тялото съм към нея, ето така. Точно, прекрасно. Сега може да види фантастичните ти бицепси.

Хенри направи такава гримаса, сякаш току-що му бяха сервирали супа от очни ябълки.

— И така, трябва да измислиш репликата, с която да започнеш, за да се включи в разговора.

— Разбрано.

— Но се постарай да не е нещо изтъркано.

— Значи отпада „Често ли идвате тук?“ — попита той.

— Опитай се да бъдеш себе си — посъветва го Ерин. — Не е нужно да се изхвърляш с нещо, което звучи не на мястото си. Кажеш нещо, което ти е хрумнало спонтанно.

— Това е добър съвет — добави Дом.

— Ъммм. — Хенри задъвка едната си устна. — Ъммм.

— Обаче не трябва да се бавиш много, иначе тя ще стане и ще изчезне — обади се Доминик.

— Да, добре. Ъм...

— Хайде, Хенри.

— Ъм...

— Кажеш нещо!

— Добре! — Той решително се обърна към мен. — Знаете ли нещо за биохимичната паразитология?

Избухнах в смях.

— Стига де, пошегувах се. — Хенри се ухили на Доминик, която беше на ръба на припадъка.

— Въпреки това ще променя правило номер едно при флирта: независимо колко си изкушен, никога не си и помисляй да подхванеш разговора с изречение за заразни болести.

В два и половина сутринта Ерин заваляше думите си, аз бях почти заспала, а Хенри беше изнесъл повече представления, отколкото някой ученик по актьорско майсторство по време на зрелостния си изпит. Междувременно Доминик бе решила, че ѝ е дошло до гуша да го посвещава в тайните на флирта, и се бе прехвърлила върху изящното изкуство, наречено кунилингус.

— Леле! Не насилваме ли малко нещата? — попита Хенри.

— Минали са само три часа, откакто покрихме въпросите, които изискват отговор, различен от едносричния. Не е ли малко амбициозно да преминаваме към оралния секс.

— Глупости — отвърна Доминик. — Хенри, ако изглеждаш и правиш това, което ти казах тази вечер, за нула време ще вкараш в леглото си някоя готина мадама.

Хенри ми хвърли скептичен поглед.

— Напълно сериозна съм — настоя тя. — Едва ли искаш да я вкараш там с блестящия си разговор и съблазнителната си усмивка само за да открие, че не знаеш какво да правиш.

— Кой иска още едно питие? — попитах аз с надеждата, че ще си тръгнат.

— О, ще си викна такси. — Ерин се опита да стане, но се свлече обратно на стола.

— Няма никакъв проблем да останеш — предложи Хенри.

— Можем да ти приготвим канапето, за да спиш на него.

Ерин вдигна поглед и на лицето ѝ се изписа пиянска усмивка:

— Някой ден от теб ще излезе страхотно гадже.

— Надявам се, Ерин — прошепна той. — Искрено се надявам това да стане.

ГЛАВА 14

Никога не съм се смятала за експерт в областта на модата, красотата и грижите за косата, но в сравнение с Хенри бях Стела Маккартни, Макс Фактор и коафьорът Видал Сасуун, при това взети заедно. Безспорно знаех достатъчно, за да му помогна да подобри външния си вид, и тъй като осъзнавах, че той ми бе помагал безброй пъти с нещата, в които го биваше, то „Проектът Хенри“ се превръщаше в моята отплата.

Не твърдя, че без него щях да се проваля в училище. Бях достатъчно умно дете, а още повече — бях твърдо решена да порасна и да си намеря добра работа.

Когато бях на пет, обявих, че ще ставам физиотерапевт. Не знаех какво правеше физиотерапевтът, с изключение на това, че в повторенията на сериала „Младите лекари“ имаше един очарователен представител на тази професия. През годините мечтаех да стана телевизионен продуцент на новинарските емисии, архитект, адвокат, агент по недвижими имоти и сърдечен хирург, макар че последното беше съвсем мимолетна амбиция, като се имаше предвид, че така и не успях да погледна към някоя карантия, без да ми се догади.

Проблемът бе, че единствените хора с подобни професии, които бях срещала, се появяваха по телевизията. Татко имаше три сергии на пазара, където продаваше „стоки от италианска естествена кожа“, внесени от някоя задна уличка в Тайван, а мама беше чистачка. И макар че изпитвах единствено и само уважение към родителите си, никога не съм си помисляла да тръгна по техните стъпки, а и, меко казано, нямах солидно обкръжение, от което да получавам практически съвети за изпитите. С едно забележително изключение.

Винаги, когато се сетя как Хенри направи живота ми по-добър, си спомням за зрелостния изпит по математика. Би трябвало да обясня, че не притежавах това, което хората наричат математическо мислене. За мен Питагоровата теорема бе като кърките на лед за някой хипопотам — не ми се удаваше.

В общи линии мразех математиката, не я разбирах. Без значение колко се стараех, за мен тя си оставаше тъмна Индия. При всеки урок следвах нишката през първите пет минути, а после се изгубвах и обърквах, като бях напълно неспособна да навържа обясненията чак до вечерта, когато Хенри ми обясняваше всичко.

Въпреки че трябваше да се тревожи за собствените си зрелостни изпити (макар че никога не се бе тревожил), Хенри прекарваше седмици, за да ме обучава и подготвя за предстоящия изпит по математика. За него уравненията бяха лесни, но аз имах чувството, че докато ги схвана, все едно изкачвам връх Килиманджаро, като единственото ми оборудване беше малък чадър.

Съвсем ясно си спомням нощта преди изпита. Хенри бе почукал на вратата около пет и половина следобед, тъкмо когато приключвах с полуготовата хрупкава палачинка, фасула и чипса. Ядях това всяка вечер, с изключение на съботите, когато татко ни носеше китайско угощение от ресторантчето за бързо хранене. Изхождайки от днешните си познания за диетичните фибри, съм изненадана, че не съм страдала от запек до двадесет и три годишната си възраст.

— Здравей, Хенри, миличък — бе казала мама, отваряйки входната врата. — Мини през всекидневната. Спря да преговаря, за да изпие чая си.

— Благодаря, госпожо Тайлър. Как се справя? — бе попитал Хенри.

— О, сигурна съм, че ще сложи и Стивън Хокинг^[1] в задния си джоб — саркастично бе вметнала майка ми.

Бях вдигнала поглед от чинията си, когато го съзрях, натоварен с книги.

— Какво ще кажеш за малко преговор в последния момент? — се бе усмихнал той.

— Прекалено късно е, Хенри. Скарана съм с тази математика.

— Не бъди такъв песимист. Освен това, ако искаш да влезеш в университет, ще трябва да изкараш минимум три.

— Невъзможно.

— Въобще не е невъзможно — бе засиял той. — Почти си влязла. Ако отделим още няколко часа тази вечер, ще успееш.

Бяхме се отправили към стаята ми, където прекарахме следващите четири часа в преповтаряне на законите на

тригонометрията. Най-удивителното в Хенри не бе фактът, че беше факир на задачите, а че бе блестящ учител, далеч по-добър от изкуфелия господин Картър, който посвещаваше толкова време на чопкането на брадата си, колкото на умножението на многоцифрени числа. Хенри беше търпелив и мил, ясен и стегнат. С него всичко добиваше смисъл.

Бях си легнала с чувство, което много приличаше на увереност.

А после се бях събудила като кълбо от нерви.

Спомням си, че бяхме влезли мълчаливо един по един в изпитната зала, треперейки от ужас. Едно беше да разбирам нещата, когато бях с Хенри, но в изпитния ден това бе нещо съвсем различно.

Когато тържествено бях оставила раницата си в предната част на изпитната зала, ме бе осенило едно прозрение — щях да прекарам целия си живот на някаква мизерна работа. Университетът беше само един блян. Имаше само един възможен изход — щяха да ме скъсат. О, божичко, щяха да ме скъсат!

Бях извадила кутията си за моливи, когато съзрях бележката, пъхната в нея. Не бях забелязала кога я бе мушнал. Отворих я.

„Луси, стегни се. Няма да те скъсат. Ако греша, ще нахлузя гащите на татко на главата си и ще тичам гол по централната търговска улица.“

Бях се изкикотила, а после бях обърнала листчето, където продължаваше:

„Мамка му! Няма да се осереш, нали?! Целувки.“

Бях уловила погледа на Хенри, който беше в другия край на залата. Бе ми намигнал. Бях поклатила глава, като се опитвах да скрия усмивката си.

За негово щастие, той се оказа прав. Всъщност, като по някакво чудо, изкарах петица. И така светът бе пожален от гледката на Хенри, гащите на баща му и голотиите, които щяха да се окажат прекалено

скандални дори и за така нареченото английско лято. Не можех да не си помисля, че това се бе оказало победа на всички фронтове.

[1] Английски физик, до 2009 г. Лукасов професор по математика на Кеймбриджкия университет (пост, заеман в миналото и от Исак Нютон). Роден на 8 януари 1942 г. в Оксфорд, Англия. Занимава се основно с космология и квантова механика, известен е и като популяризатор на науката. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Обикновено нямах нищо против понеделнишките сутрини, но тази се оказа предизвикателство дори и за мен. Времето беше отвратително, а аз с мъка си проправях път през тълпите на път за работа. Бях премръзнала, а виецият вятър сякаш се опитваше да продуха спиралата от очите ми, за да я омаже около брадичката ми. Профучах през вратите на офисите на „Пиймън-Браун“ и се стоварих на стола си.

— Тежък уикенд, а? — попита Дрю.

Колегата ми от бюрото, което се намиреше срещу моето, беше облечен в елегантен италиански костюм и светла вратовръзка. Острата миризма на мъжките козметични продукти, които ползваше, тази сутрин ме атакува от двадесет и три метрово разстояние.

— Не, защо? — започнах да си реша косата, но все едно се опитвах да почистя телена гъба за тигани.

Той се облегна на стола си и започна да изучава изражението ми.

— Изглеждаш леко... поизцедена.

— Ни най-малко — отвърнах негодуващо. — Чувствам се напълно поосвежена.

— Просто изразявам приятелска загриженост. Може би е просто заради косата ти. — Той отново зачете вестника си.

— Че какво ми има на косата? — отвърнах аз, а после се проклех наум. Знаех, че косата ми беше пълна скръб, но това не го засягаше.

— Нищо й няма.

— Хубаво.

— Нищо конкретно. Просто изглежда суха.

— Суха — повторих машинално.

— Хм. Е, аз пък какво знам за тези работи? Може би не си я измила.

— Измих я — отвърнах решително.

Извадих от чантата си пакетиранията кутия с обяда и реших да прекратя разговора за сметка на по-важни въпроси. Като диетата ми

например.

В петък имах среща с Пол и я бях подновила с пълна всеотдайност. Заради непоследователността ми по отношение на калкулатора на хранителни съставки бях стигнала доникъде. Всъщност бе по-зле и от никъде — бях качила кило и триста и петдесет грама. Това не беше кой знае колко, но като се имаше предвид, че до петък целта ми бе да стигна до дрехи с два размера по-малки, спокойно можех да мина и без тези килограм и триста и петдесет грама.

Бях претеглила и измерила всяка част от храната, намираща се в пластмасовата ми кутия, и бях изчислила хранителната стойност на всичко, което ме заобикаляше. Нямаше дори едно зрънце ориз с неясен произход. Така че, ако не хапнех нищо, което не бе излязло от кутията, докато дойдеше времето за чай, щях да съм погълнала мъченическите шест и половина точки. Не бях яла толкова малко, откакто боледувах от гастроентерит миналата година. Господи, вече започвах да се чувствам по-добре.

— При теб ли е „Джърнъл“? — попитах Дрю, докато се оглеждах за местния сутрешен вестник. — Използвали са интервюто, което днес организирах с Филип ла Сал.

— Сигурно денят се е оказал доста постен откъм новини. — Той захвърли вестника на бюрото ми.

— Уау, стигнало е до първа страница. Ще останат доволни. Чудя се дали го е видял мениджърът на отдел „Маркетинг“?

— Да не спиш с Греъм Клайн?

— Не, Дрю, не спя с редактора на секция новини на „Джърнъл“, нито пък с някой друг от „Джърнъл“, ако толкова те интересува.

— Никога не преставам да се учудвам как си успяла да ги убедиш да го отпечатат.

Реших да постъпя като зрял човек и да не му обръщам внимание. После размислих:

— Няколко от по-добре квалифицираните журналисти са преценили, че интервюто не е боза. Иначе не биха го сложили на първа страница.

— Ето за това говоря. Не се обиждай, Луси, но съм изненадан, че на интервюто е отделена повече от една колонка.

— Дори и да заслужаваше само една колонка, а аз не смятам така, това просто щеше да е доказателство, че сме добри в работата си.

— На всички понякога ни върви. — Той се усмихна лукаво.

Изскърцах със зъби:

— А на теб все още не ти е провървяло при отразяването на материала за „Ернст Самър“?

Веднага съжалих, че повдигнах този въпрос, съзнавайки, че позволих на злобното ни заяждане да излезе извън контрол. Макар че „Ернст Самър“ не бяха голям клиент, не бяха доволни от акаунт мениджъра си — Дрю, а следователно и от цялата компания „Пиймън-Браун“, а това вече беше сериозно. До мен бяха достигнали слухове, че го смятаха за толкова ефективен, колкото някое пиколо в асансьор, страдащо от клаустрофобия, и бяха на път да ни уволнят. Повдигането на тази тема беше евтин номер от моя страна.

— Всъщност уверено мога да заявя, че им осигурих първа страница със снимка за следващата седмица — каза той, докато на врата му пулсираше една вена.

— Хубаво — отвърнах искрено, като се надявах с това въпросът да приключи. Кога се бях превърнала в човек, който злорадстваше над чуждите неуспехи? Без значение, че бяха на Дрю.

— Направих много проучвания за тях — продължи той, а вратът му почервения. — Всъщност аз ще...

— Хей, Луси. — Шефът ми, Роджър Пиймън, се запъти към офиса си, който се намираше в другия край на залата. Беше на петдесет и седем, но имаше енергията на крушка от два милиона вата. — Скоро да си си проверявала имейла?

— Не, защо?

— Прочети писмото, което е изпратено от Бари Диксън от „Хатънс“. Препратих го. Той е толкова доволен от начина, по който си ги представила в пресата, че иска да удължи договора си с нас. Ти си звезда!

— Това е великолепно — ухилих се аз. Завъртях се с лице към компютъра и за секунда мярнах изражението на Дрю. Той изглеждаше съсипан. Съмнявах се, че някога бе водил подобен разговор с Роджър. Опитах се да измисля нещо мило, което да му кажа, но Малката Линет застана до бюрото ми с пощата, преди да успея.

— Благодаря, Линет — отвърнах аз и взех писмата си. — Как си?

— Оооо, екстра — отговори тя. — Толкова съм развълнувана, ще си купувам нова кола. Дрю, ти нали разбираш от коли?

Той се оживи:

— Обожавам ги. Това, което не знам за колите, въобще не си струва да се знае. Каква ще си взимаш?

Тя сбърчи нос, сякаш тършуваше в килера на мозъка си, за да открие отговора:

— Ще се сетя — смотоледи тя. — Синя е... с четири врати... или пък бяха две...

— Някаква представа за марката и модела? — погледът му бе привлечен от деколтето ѝ.

— Сетих се! — Тя щракна с пръсти. — „Алберто V05“^[1].

Дрю се усмихна:

— Фантастично возило, Линет, отличен избор! Спортна, секси и с мощен заряд. Точно като мен.

— Ах, ти, долен мръсник! — изписка тя и се отдалечи бързешком. Понякога се страхувах за бъдещето на тази компания.

През по-голямата част от деня двете с Доминик тичахме по срещи, но накрая, в късния следобед, се засякохме.

— Как е нашият Любовник след този уикенд? — попита тя.

— Чувства се като теб, а и аз бих се чувствала по същия начин, ако се бяхме опитали да изкълвем цял конспект по химия за шестица само за един уикенд.

Доминик повдигна рамене:

— Винаги се подготвям така, за да съм отличничката.

— Залят е от информация, но това е само плюс, защото част от нея трябва да улегне.

— Несъмнено. Освен това имам добро предчувствие за тази работа. Хенри изглежда удивително.

— Определено изглежда по-добре.

— Хайде, Луси. Знам, че двамата сте приятели от цяла вечност, но не можеш да не го виждаш.

— Хм. Предполагам, че е така. Но е странно да си мисля за Хенри като за някакъв...

— Жребец?

Примигнах:

— Хенри никога няма да бъде жребец. Поне се надявам да не стане така.

— Не бъди толкова сигурна — ухили се тя. — Както и да е, това не е единственото нещо, заради което се отбих при теб.

— О?

— Познай кой беше избран за официална пиар компания на една от най-големите фирми за недвижими имоти в страната?

Ококорих се:

— Едва ли сме ние.

— Какво искаш да кажеш с това „едва ли сме ние“? — тържествуваше тя. — Разбира се, че сме ние! Нали ти казах, че в кърпа ни е вързано? Опитали са се да ти се обадят преди десет минути, за да ти съобщят, но беше в офиса на Роджър и аз говорих с тях.

В продължение на пет минути двете с Доминик подскачахме и се прегръщахме. Когато най-накрая спряхме, Дрю беше облякъл палтото си.

— Поздравления, дами. — Той се усмихна лицемерно.

— Благодаря, Дрю — отвърнах аз. — Това е голяма победа за компанията.

— Сигурен съм, че е напълно заслужена. Както и да е, аз изчезвам, защото имам среща. А, и Луси, най-добре звъни на Джо от вестник „Газет“. Канех се да ти кажа, че се обади тази сутрин.

— Добре. За какво става въпрос?

— За същото нещо, заради което звъня в петък — цитата за „Абрамс Смит“, който им трябваше. Беше ядосан, защото не си му се обадила. Каза, че ако не се свържеш с него до пет минути, ще публикуват отрицателна статия с „без коментар“.

— Какво? Но той не ми е оставил никакви съобщения. Не е възможно да пренебрегна нещо подобно и да го оставя за следващата седмица.

— Хайде де, та той ти остави съобщение.

Начумерих се:

— Не съм го получила.

— О! — Той взе едно лепящо листче от бюрото си. — Извинявай, Луси. Грешката е моя — подаде ми бележката и грабна чантата си, след което се насочи към вратата.

Дом забеляза изражението ми и се намръщи:

— Едва ли го е направил нарочно...

— Кой знае — изсумтях аз. Макар че истината бе, че според мен Дрю заслужаваше толкова доверие, колкото и генерал Пиночет.

[1] Козметичен продукт за коса. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Доминик се бе оказала права за Прекрасния Гари. Той не бил чак толкова прекрасен. Или поне не беше достатъчно прекрасен, за да остане верен на Ерин. Разбрах, че беше зарязана, в мига, в който се появи на вратата на апартамента ми с червени очи и подуто лице, така характерни за момиче, наскоро разкарано от приятеля си.

За щастие, Хенри беше на тренировка по ръгби, така че аз бях единствената, която да я утеши. Не можех да не си помисля, че така бе по-добре. И макар че това все пак беше Хенри, той си оставаше мъж, а в подобен момент никой не иска някой мъж да се навърта наблизо.

— Не мога да повярвам — подсмръкна тя и колебливо отпи от виното, докато седяхме на кухненската маса и извършвахме аутопсията. — Честно, мислех си, че той беше... — Гласът ѝ затрепери.

— Избраникът — допълних вяло. Горката Ерин тази вечер ми беше казала четири пъти, че искрено си бе мислела, че той е бил избраникът.

Лицето ѝ се сбръчка, докато издухваше носа си в кърпичката със силата на индустриален апарат за изсушаване.

— Луси, знаеш ли какво ми каза? Каза ми, че не съм била достатъчно вълнуваща. Какво значи „недостатъчно вълнуваща“? Нима от мен се очаква да започна да летя с парапланер всеки уикенд?

Ерин ми казваше за пети път фразата „недостатъчно вълнуваща“, макар че нямах намерение да ѝ го споменавам. Вместо това поклатих глава с безразличие и изсумтях неодобрително, като в това време внимателно съставях следващото си изречение.

— Понякога мъжете не осъзнават, че държат в ръцете си нещо хубаво — казах ѝ аз и я прегърнах. — Непрекъснато ставаме свидетели на подобни неща — захвърлят се страхотни връзки, като единствената причина, която се изтъква, са някакви си сърбежи по краката.

Гледах да внимавам и да говоря за „мъже“, вместо специално да споменавам Гари. През годините се научих, че когато успокояваш

наскоро зарязаните си приятелки, не бива да се увличаш и да плюеш по въпросния мъж, без значение дали бе доказан негодник. Това се дължеше главно на възможността отново да се съберат заедно, макар че в нейния случай това звучеше малко вероятно.

Но имаше и нещо друго: беше съвсем ясно, че Ерин си оставаше влюбена до уши в Прекрасния Гари. И колкото и извратено да изглеждаше, ако започнех да го критикувам, тя щеше да реши, че критикувам и нея. Затова поех един предпазлив курс.

— Луси, обещавай, че няма да ме сметнеш за глупачка, но мога ли да те попитам нещо? — Тя извади кърпичка от петия подред пакет и избърса солените си страни. — Смяташ ли, че бих могла да направя нещо, за да го накарам да ме пожелае отново?

— Като изключим молбите? — усмихнах се съчувствено, за да ѝ покажа, че не го казвах на сериозно.

— Вече пробвах с тях — изхленчи тя. — Всъщност лазих на четири крака. Можеш ли да повярваш? Аз съм жена на двадесет и седем години. Притежавам собствена къща. Заемам влиятелен пост и нося отговорност за годишен бюджет от десетки хиляди паундове. И въпреки това стигнах дотам, че да лазя на четири крака и да умолявам някакъв мъж да ме приеме обратно. Какви ги върша?

— О, Ерин — прегърнах я и усетих как раменете ѝ потрепваха.

— Жалка съм, нали? — разрида се тя.

— Разбира се, че не си жалка. Зарязали са те, това е всичко. Реагираш така, както биха направили всички останали в подобно положение. Това е природен закон.

— Ако това е вярно, мразя природните закони.

— Разбира се, че ги мразиш. Според природните закони на земята няма мъж, който не би оценил високо всяка добра жена, стига тя да върви в комплект с безплатно BMW и парична гаранция от банката.

Тя се усмихна унило.

— Работата е там, Ерин, че той може и да промени решението си, но...

— Наистина ли смяташ така? — оживи се тя.

— Той може и да промени решението си — продължих аз, — но може и да не го направи. Знам, че ти е много трудно, но колкото по-

скоро приемеш, че няма да го направи, и, сега ще използвам една ужасна фраза, продължиш напред, толкова по-добре.

— Не съм убедена, че мога — заподсмърча тя.

— Знам, че ти се струва невъзможно, но повярвай ми, можеш.

Устните ѝ започнаха да треперят.

— Слушай — продължих меко аз, — никой не би те обвинил, че искаш да се свиеш някъде и да се самосъжالياваш. Всъщност трябва да направиш точно това.

Ерин се канеше да каже нещо, когато вратата се затръшна.

— Здравсти, скъпа, прибрах се — провикна се Хенри. При други обстоятелства това щеше да прозвучи смешно. Погледнах към Ерин, когато той се появи на кухненската врата.

— Ерин, станало ли е нещо? — попита той.

Тя подсмърчаше смутено.

— По-добре да тръгвам. — Тя стана от стола.

— Не е нужно — обадох се аз.

— Не си тръгвай заради мен — намеси се Хенри. — Наистина. Ако искате, веднага ще се разкарам оттук. Нима не съм добър в това, Луси?

— Така е — съгласих се аз.

— Но пък и много ме бива в това да предложи рамо, на което да поплачеш — додаде той.

— Това също е вярно — признах аз. — Когато Том ме заряза, прекарах три седмици, прикована към тази маса, като от единия ми край имаше чаша вино, а в другия беше Хенри.

— Виждаш ли? — каза той. — Аз съм слушател от световна класа. Налага ми се да бъда такъв, като имаме предвид какъв е любовният живот на Луси.

Свих устни.

Ерин отново се опита да се усмихне:

— Не съм сигурна, че ще разбереш.

— Опитай. — Хенри седна и издърпа съседния стол. Ерин се свлече на него и си взе обратно чашата с вино.

— Гари скъса с мен.

— Олеле!

Намръщих се. Макар че проявяваше подобаващо съчувствие, щеше да се наложи да се постарее.

— Не е само това. — Ерин извади шестото пакетче с кърпички и го отвори с треперещи ръце. — Знаеш ли какво каза?

— Какво? — попита Хенри.

— Че не съм била достатъчно вълнуваща. Можеш ли да си представиш?

Хенри изглеждаше ужасен:

— Нима иска да започнеш да караш сноуборд всяка седмица?

— И аз казах точно това. — Ерин удари с ръка по масата и едва не преобърна чашата си с вино. Веднага я грабнах и започнах да попивам локвите с кърпата за чай. — Добре де, казах парапланеризъм, но имах предвид същото.

— Ако ме питаш, звучи като пълен тъпак — заяви Хенри с отвращение, като изостави предпазливия тон, който внимателно бях поддържала през последните два часа. Дори да бе забелязал предупредителния ми поглед, бе решил да не му обръща внимание.

— Що за безчувствен идиот трябва да си, че да кажеш подобно нещо, когато късаш с някого? — гневеше се той. — За какво се мисли, за дар божи за жените ли? Ерин, знам, че беше влюбена в него, но той не те заслужава.

Погледнах го навъсено, за да му подсказва, че ако не си затвореше устата, щях да я запуша с кърпата за чай.

— Съжалявам. — Той сви предизвикателно рамене. — Но мисля, че той е тъпак. Очевидно е.

Метнах към Ерин колеблив поглед. Тя изглеждаше потресена.

— Хенри, нека да не се увличаме — обадох се аз, като се надявах да спася положението. — Гари не е тъпа...

Но преди да успея да довърша изречението си, за мое огромно удивление, забелязах, че Ерин бе започнала да се кикоти.

— Знаеш ли — едва промълви тя, — мисля, че може би си прав. Тъпак е, нали?

— Той е тъпак на тъпаците — изрече Хенри, като удряше все по-силно с юмрук. Ерин клатеше глава и се смееше.

— Коронованият Принц на тъпаците — беше на ръба на истерията.

Той млъкна и се усмихна.

— Само така, Ерин.

Тя го погледна с благодарност.

— Хенри, прав си — каза Ерин и вдигна чашата си. — Пия за едно бъдеще без Гари. За бъдеще без тъпаци.

ГЛАВА 17

Бях сигурна, че моят принос изигра решителната роля при емоционалното възстановяване на Ерин. За страничния непосветен наблюдател ситуацията може би изглеждаше така, сякаш Хенри бе влязъл с валсова стъпка и я бе трансформирал от ломотеца нечленоразделно развалина в триумфираща феминистка. Но бях убедена, че аз положих основите.

— Как е Ерин? — попита Хенри, след като се прибра от сутрешния си крос и си наля чаша вода от чешмата.

— Състоянието ѝ все още е нестабилно — отхапах от препечената филийка диетичен хляб, която можеше да се похвали с кулинарните достойнства на оборска тор. — Мисля, че ще мине доста време, преди да преодолее Гари.

— Наистина ли? — Хенри избърса потта от челото си и пресуши половината чаша. — Срамота. Надявам се скоро да се съвземе.

— Хммм — отвърнах уклончиво, докато отпивах от кафето си.

Ако трябваше да съм честна, бях удивена от очевидната издръжливост на Ерин след раздялата. Не бих казала, че се бе възстановила на сто процента. Очаквах, че ще ридае неутешимо цяла седмица, но след случилото се тя ни навести вече два пъти, без да пророни и сълза, като изключим моментите, когато плачеше от смях заради шегите на Хенри. Дори и заради най-безвкусните. Единственото възможно обяснение бе емоционалният ѝ смут.

Зад гърба си имах години обучение по психотерапия, благодарение на страниците, които бяха посветени на читателските проблеми в списания като „Джаки“, „Космополитън“, а напоследък и Мариела Фростръп^[1] от вестник „Обзървър“, но част от мен започваше да се чуди дали не губех форма. Ако бях знаела, че са нужни само няколко дребни обиди, щях да ги кажа още в самото начало. Не че не мога да изфабрикувам някоя обида. Напротив, доста ми се удаваше, след като последните две години бюрото ми бе срещу това на Дрю.

— Най-добре да тръгвам. — Сложих кутията с обяд в чантата си, като изпитвах облекчение, че той бе последният за седмицата. Нямаше да мога да преглътна още една порция кафяв ориз, семена от люцерна и салата от червени чушки, особено като се имаше предвид, че днес бе петък и бях изчерпала всичките си други запаси, с изключение на кафявия ориз.

И въпреки това си струваше. Бях следвала фанатично диетата си в продължение на четири дни и ако след нея дънките, които си бях купила за срещата с Пол, не направеха дупето ми да изглежда така, сякаш бях носила вибриращ колан за отслабване цели пет години, щях да си поискам обратно парите от „Диетичен свят“. Или поне щях да го направя, ако бях подновила членството си през последните осемнадесет месеца.

— Да се надяваме, че някои от нас ще имат повече късмет в отдела „Любовен живот“ този уикенд — усмихнах се и метнах чантата си на рамо. — Тази вече ще излизам с Пол, а утре ще търсим Госпожица Съвършенство. Вълнуващо, нали?

— О, да. Бях забравил за това.

— Забравил си, че ще излизаш, за да свалиш някоя жена за първи път в живота си? Луд ли си, Хенри?

Той ме погледна и се усмихна:

— Лека работа.

— И на теб — провикнах се аз и затръшнах вратата след себе си.

Единадесет часа по-късно затръшнах същата врата и се отправих към местното заведение в квартала на Пол, където се бяхме уговорили да се срещнем. В мига, когато пристъпих вътре, сърцето ми започна да бие лудешки. Видях го, застанал до бара. Той вдигна поглед към мен и се усмихна. Беше онази широка усмивка, при която очите му засилваха, същата, която бях видяла в оптиката преди седмица. Краката ми омекнаха като желе.

— Тя дойде — ухили се той и издърпа един стол. — Винаги е добре да не ти вържат тенекия на първа среща.

— Какво те накара да мислиш, че ще ти вържа тенекия?

— О, ами не знам. Красивите жени са непредвидими. Променят решенията си така, както ветропоказателите — посоката си.

— Не и аз. Освен това — продължих аз, — мислех си, че сме тук, за да обсъдим пиара. И думичка не си казал за среща.

— Ах. Нима това променя нещата?

Свих рамене:

— Предполагам, че след като съм тук, бихме могли да се възползваме по възможно най-добрия начин.

— Чудесно. Тогава какво би искала да пийнеш?

Не след дълго двамата с Пол бяхме потънали в разговор, като си разменяхме анекдоти за работата и детството ни, обсъждахме любимите си филми и, за мое огромно удоволствие, се впуснахме в един от най-страстните флиртове, които можеха да се видят само в някой френски салон за еротичен масаж. Освен това се оказа, че помежду ни има много общи неща.

— Не е ли удивително, че и двамата сме толкова големи любители на спортовете на открито? — размишляваше Пол. — Разказах ли ти за изкачването си на Бен Невис миналата година?

Добре де, не беше съвсем вярно, че бях вманиачена на тема спортове на открито. Всъщност почти не правех разлика между планинарски котки за катерене и тампони, но нямаше да му позволя да го разбере.

— О, този не съм го изкачвала — отвърнах аз, сякаш го бях пропуснала само защото в продължение на тринадесет години бях тренирала за покоряването на втория по височина връх на земята, К2.

— Трябва да го направиш — намеси се той. — Гледките са фантастични.

След няколко часа и няколко чаши вино бях изпълнена с надежди, че тази среща щеше да просъществува по-дълго, отколкото останалите. Като за начало се забавлявах повече. Пол беше интересен, забавен, секси, а още по-хубавото бе, че не бе стигнал до заключението, че съм умопобъркана. Поне засега.

— Е, как стоят нещата между теб и онзи младеж от по-миналия ден? Как му беше името? Хари?

— Хенри.

— Има ли нещо между вас двамата?

— Аз и Хенри ли? — едва сдържах кикота си. — Съжалявам, аз... не. Между мен и Хенри няма нищо.

— Да не сте роднини?

— Не, макар че понякога го чувствам като брат. Той е стар приятел. Най-добрият ми приятел. Но нищо повече. Никога не е бил

нещо повече от това.

— Не знам — отвърна той и повдигна вежда. — Останах с впечатлението, че би бил, ако имаше такава възможност.

— Би бил, ако имаше каква възможност?

— Сецаш се — Пол ми намигна, — но с теб кой ли би се отказал.

Енергично поклатих глава:

— Грещиш. Честно.

— Добре. Тогава — чудесно.

— Чудесно ли?

— В такъв случай нямам съперници.

Пол се беше приближил до мен. Лицата ни бяха на сантиметри едно от друго. Той се усмихна. Усмивката му казваше: „Сега ще те целуна, а на теб много ще ти хареса“.

Само дето не помръдна. Имах чувството, че бяха минали десет минути, макар че всъщност вероятно бяха по-малко от десет секунди, но аз се почувствах доста неловко.

— И такааа — обадих се аз, — колко дълго си работил като оче...

Бях прекъсната от устните на Пол, които изведнъж се озоваха върху моите, целувайки ме уверено и грубо. Заля ме вълна на желание, когато вдишах аромата му — смесица от зноен афтършейв, мента и червено вино. Когато отвърнах на целувката, в мен започна да пулсира неутолима страст. Не ми пукаше, че хората на бара можеха да ни видят. Устата му се плъзна покрай ухото ми и докосна леко косата ми.

— Барът скоро затваря — прошепна той. — Ела у нас.

Адреналинът изгаряше тялото ми:

— Аз... не знам. Трябва да се прибирам.

Той спря, облегна се на стола и сви рамене:

— Добре.

Сякаш върху ми се стовари лавината на разочарованието. Казах си: „Бих могла да се целувам само за да продължа разговора ни“. Сладките приказки с него нямаше да нарушат правилото ми за първа среща. Можехме да продължим да се целуваме, но нищо повече. Та това несъмнено би било напълно нормално.

— Може би бих могла да размисля по въпроса — прошепнах аз и устните ми отново срещнаха неговите. Той отвърна на целувката, а

сърцето ми бясно заби. Той се отдръпна, изправи се, грабна палтото ми и ме повлече за ръката.

— Последвай ме — изрече той, а аз изпитах облекчение, че се бях погрижила за бикини зоната си този следобед.

[1] Журналистка и телевизионна водеща, родена 1962 г. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 18

В крайна сметка не спях с Пол. Винаги съм знаела, че не бих го направила, но понякога изненадвах и себе си със старомодните си възгледи.

Вместо това се озовахме в къщата му, която споделяше с двама съквартиранти, които се надпяваха с гаджетата си на музикалната видеоигра „Синг Стар“. И тъй като никога не изпусках възможността да разнищя до основи някое от парчетата на АББА, се присъединих с удоволствие. Пяхме и пихме до три часа сутринта. Поне аз пях. Пол хладно се въздържа и ако бях трезва, поведението ми щеше да ме накара да се почувствам неловко. Когато другите изчезнаха по леглата, нещата отново се разгорещиха на канапето. Хубаво де, никога не съм твърдяла, че съм истински ангел.

В пет и тридесет с неохота сложих край на забавлението, твърдо решена да го оставя да ме желае. Призовах цялата си воля, за да го направя, което си беше истинско предизвикателство, като се имаше предвид, че волята ми до голяма степен бе омекнала заедно със способността ми да ходя или да говоря като хората. Понякога се чудех как бих се оправяла през деветнадесети век, когато е трябвало да чакаш до първата си брачна нощ, преди да докоснеш светилището, закътано в панталоните на любимия ти. И все пак, през деветнадесети век не са имали шотовете текила бум-бум, като вероятно това ги е спасявало.

Измъкнах се, залитайки, от таксито и се заклатушках по алеята ни, после се пъгнах в леглото, а комбинацията от алкохола и вълнението караше мислите в главата ми да се въртят шеметно. Бях излязла на първата си среща и всичко беше минало добре! Наистина добре! Невероятно!

На следващата сутрин се излежавах дълго. Събуди ме музиката от пианото на Хенри, която се носеше из апартамента. Хенри бе фантастичен пианист. Той свиреше всичко — от Бетовен до „Блек Айд Пийс“, но в този апартамент си имахме едно правило — не му беше

позволено да докосва пианото до обед. Следователно това означаваше, че се бях излежавала доста дълго време. Когато най-сетне станах, Хенри беше в кухнята, като безспорно бе имал по-плодотворна сутрин от мен.

— Снощи мина наистина добре — съобщих аз. Имах такъв махмурлук, че можех да остържа дъските на пода с език, но въпреки това танцувах из кухнята.

— Предположих. Не си се прибираща толкова късно от нощта, когато по случайност се качи на автобуса за Блекпул. Искаш ли кафе?

— Да, сипвай. Господи, Пол е чудесен. И наистина смятам, че ме харесва.

Хенри включи електрическата кана и сложи лъжичка кафе в кафеварката:

— Това е фантастично, Луси.

— Нали? Хей, добре ли си?

— Разбира се. Просто съм малко притеснен заради довечера.

— Няма за какво да се притесняваш. Вече си усвоил теорията. Единственото, което трябва да направим, е да я приложим на практика.

— Подозирам, че практиката ще се окаже много по-голямо предизвикателство от теорията. Тази вечер Доминик и нейната бяла дъска няма да ми бъдат от голяма полза.

— Така е. Но тя е права, когато казва, че всичко се крие в начина ти на мислене. — Приседнах на кухненската маса и поведох битка с найлоновата торбичка, в която бяха притурките към вестника. — Влез там с мисълта, че си най-секси създанието, ходещо на два крака, и хората ще повярват. Ако влезеш обаче, мислейки се за пълен нещастник, който никога няма да си хване приятелка, хората ще повярват и на това. Сам сбъдваш това предсказание.

Той кимна.

— Освен това — продължих аз, като отворих справочника за предстоящите културни събития, — ще бъде там през цялото време, а също и Ерин, и Доминик.

— Отчасти именно това ме тревожи. — Той изсипа врящата вода в кафеварката. — Мога да се справя и без публика.

— Поддържащ екип — поправих го аз. — Никой не очаква да си идеален от първия път. Всъщност би било странно, ако го постигнеш.

Но флиртът и езикът на тялото са дисциплини, които искат практика, Хенри. Точно както и тропическата медицина.

Той повдигна вежди.

— Можем цяла година да се размотаваме и да изучаваме теорията — наставлявах го аз, — но докато не се пристрашиш и не опиташ, няма да стигнем доникъде.

— Защо ли си мисля, че епидемиологията е по-проста?

— Виж, след няколко месеца, когато си разменил целувки с дузина момичета, бил си на няколко срещи и може би имаш интимно познанство с вътрешната част на бедрата на някоя мадама, ще се чудиш за какво толкова си се тревожил.

— Кога спря да се тревожиш за противоположния пол?

Пресегнах се и отхапах от сандвича му, защото отново не знаех как да отговоря.

Ерин се бе разколебала, а аз изпитах огромно облекчение. Не беше нормално, когато са те зарязали, да понасяш нещата така стоически като нея.

— Не съм сигурна дали в крайна сметка искам да изляза тази вечер — унило оповести тя, докато говорехме по телефона в три следобед. — Луси, нямам голямо желание.

— Най-лошото нещо, което би могла да направиш, е да си останеш у дома и да страдаш по Гари. Трябва да излезеш. Ще се почувстваш по-добре, ако си с приятелките си, вместо да гледаш телевизионното състезание за таланти „Последният хор“.

— Всъщност е „Само за танци“, но схванах мисълта ти.

— Освен това — казах й аз — Хенри има нужда от най-развратната подкрепа, която би могъл да получи.

— Знам, но ако видя Гари? Не мисля, че бих го преживяла.

— Ако стане така, ще се оправим някак си. Не можеш да прекараш остатъка от живота си, криейки се, защото съществува най-малката вероятност да се натъкнеш на него.

Последва кратко мълчание:

— Права си. Разбира се, че си права. Благодаря ти, Луси. Ела да ме забереш в седем и половина.

В осем часа „Екипът Хенри“ се намираще в таксито, на път за центъра на града, но останах с впечатлението, че проповедта, която му изнесох по-рано днес, не бе пропъдила напълно безпокойството му.

Успяваше да го скрие, но гарантирах, че за Хенри това приключение беше толкова забавно, колкото и ако беше позволил на някое шимпанзе да направи кола маска на гърдите му.

За сметка на това Доминик беше напълно уверена:

— Хенри, изглеждаш великолепно. Ако съзря някой като теб да влиза в бара, не бих се поколебала и за миг и бих предприела атака.

Хенри се подсмихна доволно.

— Разбира се, това ще зависи и от конкуренцията — уточни тя. — Искам да кажа, че ако зад теб е Матю Макконъхи, хубаво ще си помисля. Или пък Джони Деп. Или пък Ал Пачино от дните му в „Кръстникът“. Същото се отнася и за Де Ниро, но ако всички са еднакви, не бих се колебала. Честна дума.

— Това е много насърчително — отвърна любезно Хенри.

— Как ти се струват новите ти контактни лещи? — попита Ерин, докато си слагаше гланц за устни. — Изглеждаш много по-добре без очила.

Останах доволна, когато видях, че Ерин се бе издокарала. Бях започнала да се тревожа за нея този следобед, но бях сигурна, че тя имаше нужда именно от вечер като тази. Определено беше направила сполучлив избор — косата ѝ бе небрежно разрошена, блуза „Мисони“, каубойски ботуши... Ако Прекрасният Гари можеше да я зърне сега, бях сигурна, че би преосмислил гледната си точка за това доколко вълнуваща бе тя.

— Лещите са добре — отвърна Хенри. — Трябваше ми малко време, за да свикна, но няма не стана същото с дрехите и косата? Не съм сигурен, че съм успял да усвоя всички неща.

— Ако ти се струва неестествено, не се тревожи — успокой го Дом. — След време ще се превърне във втората ти природа. Сега нека изясня нещо: за първи път ли ще се опитваш да свалиш някоя мадама?

Хенри се намръщи:

— Да, Доминик. Преди да ви срещна, бях самотен отшелник, който рядко изпълзяваше от тъмницата си.

— Беше само въпрос — невинно отвърна тя.

Той се усмихна:

— Излизал съм колкото си щеш с отбора по ръгби след мачовете. Но ако питаш дали това е първият път, в който ще кръжа наоколо с ясното намерение да се озова в прегръдките на някоя жена, ще трябва

да ти отговоря положително. Не че не съм искал да го направя и преди, просто...

— Нека се изясним — излизал си редовно с отбора по ръгби и никога не си извършил нито една лудория?

— И както знаеш — продължи той, — двамата с Луси също излизаме доста често.

— Може би точно заради това не си успял да действаш — отвърна тя. — Правило номер едно — с какво сме се захванали в момента — не се залепяй като лепило за друга жена. Както и да е, ето че пристигнахме.

Таксито спря пред старото пристанище Албърт Док и се озовахме на павираната улица. Пристанището изглеждаше прекрасно по това време на нощта. Светлините от баровете и ресторантите блещукаха по водната повърхност и сякаш оживяваха.

Барът, който избрахме, беше далеч по-оживен от обикновено, макар да нямах представа защо. И, както изглежда, беше привлякъл толкова много бляскави жени, че човек би си помислил, че модната седмица в Париж се е преместила тук.

Опитах се да прочета израза на лицето на Хенри и се улових, че го оглеждам внимателно. Доминик се оказа права. Той безспорно беше секси. Кое то бе удивително. Невъзможно. Странно, ако трябваше да съм честна.

Старите му черти си бяха непроменени — сините очи, плътните устни, малкият белег, останал му от бутона на шпайк, който се беше забил в брадичката му, когато беше тийнейджър. Но може би именно затова беше толкова трудно да преценя колко драстична бе промяната във външния му вид, и то само с няколко прости корекции.

Когато се заехме с пълната му промяна, се бях надявала, че щяхме да успеем да променим добрия, стар и мил Хенри в нещо, което горе-долу беше сносно. Но той отдавна бе надминал „сносно“.

— На какво се усмихваш? — попита Хенри.

— Аз ли? О, на нищо — изведнъж дойдох на себе си. — Кой иска питие?

ГЛАВА 19

Интересът на Доминик към „Проекта Хенри“ се стопи след двадесет минути. И не защото ѝ липсваше всеотдайност, както разпалено отбеляза тя самата, а заради един двойник на Джони Деп, висок метър и деветдесет, който влезе в заведението. Не можехме да си кривим душата, защото ни бе предупредила.

Нареди на Хенри: „Гледай и се учи“, и се понесе елегантно към другия край на помещението на високите си като небостъргачи токове. Докосна Джони Д. по лакътя по начин, който едва ли щеше да бъде по-секси, дори и да притежаваше сертификат, издаден от „Мулен Руж“.

Не я беше грижа, че водеше разговор с група от осем човека. Не я беше грижа, че когато отметна косата си с очарователен жест, за малко не изби джина и тоника от нечий ръце. И съвсем не я бе грижа, че когато му се представи, жените около него започнаха да ѝ мятат такива кръвнишки погледи, че човек почти можеше да види летящите ками.

След няколко секунди тя беше погълната от разговора с най-красивия мъж в заведението, като той я поглъщаше лакомо с поглед.

Хенри поклати глава с удивление:

— Ако това е стандартът, към който се стремя, то по-добре да се откажа още сега.

— Има еротични танцьорки, които трябва да учат още много, за да достигнат стандарта за безсрамие на Доминик — уверих го аз. — Да я караме лека-полека. Има ли някоя, която ти хваща окото?

Хенри се облегна на бара и огледа залата:

— Няма съмнение, че тук има много привлекателни жени.

— Коя ти харесва?

— Трудно е да се каже. Определено да харесаш някого, означава много повече от външния вид.

— Трябва да започнеш отнякъде.

— Знам. Но ако избира някоя, която е с привлекателна външност, а после прекарам следващия половин час в разговор с нея само за да

открива, че е скучна? Или пък глупава? Или пък е заклет привърженик на идеята за превъзходството на бялата раса?

— Добре дошъл в моя свят. Никога няма да си намериш гадже, ако не им дадеш шанс. И така, коя според теб е симпатична?

— Ъmmm... тя? — Той посочи някаква жена с меки кафяви къдрици и дълбоко изрязана блуза.

— Така е — съгласи се Ерин. — Но я чух да казва в дамската тоалетна, че е на моминско парти. Тя е булката.

— Дори и Доминик би се съгласила, че тя е доста амбициозна цел — обади се Хенри.

— Ами тя? — посочих към елегантна червенокоска на бара.

— Тя не е ли извън лигата ми? — намръщи се Хенри.

— Не е — отвърнах искрено. — Но ако искаш да пробваш с някоя друга, какво ще кажеш за нея?

— Тя изглежда... гръмогласна.

Канех се да възразя, когато въпросната жена се разкикоти гръмко и тупна приятелката си по гърба, сякаш се опитваше да изкара нещо от трахеята ѝ.

— Ами онази там? — посочи Ерин. — Тя е с приятелка. Сигурна съм, че няма да имат нищо против, ако идеш да си побъбрите.

— Идеално — реших аз. — Какво мислиш, Хенри?

Изведнъж действителността за това, което се канеше да направи, се стовари върху му и той пребледня.

— Добре ли си?

— Хмммммм? — измуча като обезумял.

— Искаш ли да поседнеш? — попита Ерин.

— Аз... ъм... ъъ.

— Ами малко вода? — започнах да се притеснявам.

— Добре съм — настоя Хенри и си пое дълбоко дъх. — Ще го направя. — Гаврътна бирата от бутилката, тръшна я на бара и пое с решителна стъпка.

После се спря, завъртя се кръгом и отново се насочи към нас:

— Но първо ще пийна още една бира.

Двете с Ерин кимнахме и тя каза:

— Така е честно.

Хенри плати бирата си, изпъна рамене и най-сетне изглеждаше готов за действие.

— Преди да го направя — той се обърна към мен, — мога ли да те помоля за нещо.

— Каквото пожелаеш.

— Може ли вие двете да идете някъде другаде?

С Ерин си разменихме погледи.

— И да не гледате — пророни той.

Настроението ми се развали:

— Нима не искаш да оценим техниката ти? Според мен би било от полза да чуеш коментата...

— Не, Луси — заяви той. — Не искам да оценявате техниката ми. И колкото и да съм ви благодарен за всичко, което сторихте за мен, ако тръгнете да оценявате техниката ми, ще се почувствам толкова ужасно, колкото ако наблюдавам как родителите ми правят секс.

— Изглеждаш категоричен.

— Така е.

— Разбира се, че няма да гледаме. — Ерин се намеси с убедителен тон. — Ще се мушнем в някое от сепаретата. Хенри, не бива да се тревожиш за нищо.

— Чудесно — кимна той. — Добре, да започвам.

— Страхотно! — обадох се аз, като изчаквах да тръгне.

— Ей там има свободно сепаре — осведоми ни той.

— Добре, ще се настаним там — ухилих се аз, като продължавах да го изчаквам.

— Тръгвайте де — каза той.

— Но и ти ще тръгнеш! — отвърнах аз.

— О, Луси, просто се разкарайте, моля ви. Не мога да го направя, докато ме гледате.

— Добре, добре — измърморих аз и двете с Ерин се насочихме към свободното сепаре. — Господи, понякога наистина може да ти развали удоволствието.

ГЛАВА 20

— Това ме убива — обадих се аз. — Не можем да се крием тук цяла нощ. Иди до тоалетната отново. Хайде, тръгвай.

— През последния един час вече я посетих двукратно, като всеки път беше истински кошмар — отвърна Ерин. — Защо тук има такава навалица? Обикновено е доста цивилизовано.

— Нямам представа. Може би днес са дали заплати. О, хайде, Ерин. Направи го заради Хенри.

Тя се нацупи:

— Ако отида отново, хората ще си помислят, че имам проблеми с пикочния мехур.

— Нима смяташ, че ще ми се размине, ако ида отново? — попитах аз.

— Съмнявам се, ако Хенри те е забелязал през последните три пъти, както подозираш. Трябва да оставим природата да си свърши работата. Той все още е там, следователно все нещо прави като хората.

— Ние си мислим, че е все още там — уточних аз. — Би могъл да е отишъл навсякъде през последните три минути.

— Ако толкова настояваш, можеш да надникнеш отново.

— Добре — кимнах аз.

Изпълзях на четири крака и се завъртях на мястото си, за да се подготвя за най-новата си разузнаваческа мисия. Вече бях превърнала това в изящно изкуство. Надникваш, идентифицираш обекта; оглеждаш отблизо, за да установиш какво е развитието на нещата, и се оттегляш. За изпълнението му — от началото до края — бе нужна около секунда и половина. Ако не успееш да видиш добре, повтарях упражнението.

Щеше ми се да мисля, че изглеждах като някое от момичетата на Бонд, за предпочитане като едни секси рускини, които бяха двойни агенти. Само дето не бях от Владивосток, нито пък се намирах в ложата на някоя австрийска опера, опитвайки се да извърша политическо убийство. Вместо това бях застанала на четири крака в

сепарето на някакъв си бар, като се мъчех да разбера доколко успешни са репликите за свалка на приятеля ми. Като изключим това, приликите бяха поразителни.

Преброих до три и подадох глава, като плахо оглеждах залата, преди отново да се оттегля.

— Огледа ли? — попита Ерин.

— Не, мисля, че тоя хитър дявол се е преместил. Нека да опитам отново.

Надникнах от сепарето, инспектирах обстойно цялата сцена и отново се върнах на мястото си.

— Определено се е преместил — недоволствах аз. — Та това е в разрез с правилата.

— Госпожо, всичко наред ли е? — попита един глас.

Бързо пропълзях на мястото си, нагласих блузата си, а после се изправих и застанах срещу някакъв субект, който изглеждаше доста сърдит.

— Аз съм управителят — съобщи той. — Персоналът забеляза, че се държите странно от един час насам.

— Странно ли? — повторих възмутено, а лицето ми поруменя. — Няма такова нещо. Търсих приятеля си.

— Сигурен съм — засмя се той недоверчиво. — Само че господин Макафи е наш дългогодишен клиент и когато е тук, бихме искали да се чувства възможно най-спокойно.

Сбърчих нос:

— Кой е господин Макафи?

Той раздражено сви вежди:

— Госпожо, мисля, че и двамата знаем, че сте съвсем наясно кой е Том Макафи.

Помислих за секунда. Том Макафи, австралийският супермодел е бил забелязан няколко пъти в града през изминалите дни. Този уикенд предстоеше важен футболен мач. Тъй като беше известен поддръжник на ФК „Ливърпул“, той не идваше в града за първи път, но беше така неописуемо очарователен, че където и да идеше, привличаше вниманието.

— Том Макафи е тук? — направих гримаса.

Той ми метна такъв поглед, сякаш искаше да ми каже: „Не съм вчерашен“.

— Насам, госпожо. — Той посочи към едно сепаре точно пред мястото, където се намираше Хенри.

— Дявол да го вземе — каза Ерин и измъкна червилото си.

Чудех се защо е толкова оживено.

— Искам да ви информирам, че в нашето заведение не толерираме натрапници — продължи управителят.

— Натрапници ли? — изляях аз.

— Стараем се известните личности да се чувстват наистина необезпокоявани.

— Аз, такава, аз — протестирах вбесена. — Браво на тях. Но се заклевам, че не съм натрапник.

Той присви устни.

— Единствената знаменитост, до която някога съм припарвала, и то на разстояние от около метър, бе Бьорн Борг^[1], и то само защото исках да се сдобия с автограф за рождения ден на майка ми — казах му яростно.

— Разбирам — отвърна той, но явно не се върза на думите ми.

— Но това само по себе си се оказа достатъчно, за да ме откаже от идеята да се натрапвам на когото и да било. Обясних на бодигарда му, че не бях спънала жената пред мен нарочно. Тя просто бе паднала. След като чаках на опашката близо четиридесет минути, какво се очаква да направя? Да я откарам лично в Бърза помощ? Или да се възползвам от ситуацията и да помоля Бьорн да се подпише на салфетката ми? Единственото нещо...

— Луси, наред ли е всичко? — Хенри беше застанал до управителя. Изглеждаше объркан.

— Хенри! — подскочих от мястото си. — Това е моят приятел — обърнах се към управителя, — онзи, когото търсех — прегърнах собственически Хенри с ликуваща усмивка. — Онзи, за когото ви споменах.

Той се обърна към Хенри и го огледа от главата до петите.

— Ясно.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита хладнокръвно Хенри.

— Не — отвърна предпазливо управителят. — Не, всичко е наред. Приятна вечер. — Той ме стрелна с поглед и се оттегли.

— За какво беше всичко това? — попита Хенри.

— Нямам представа — отвърнах невинно. — Честно, не се учудвам защо хората са недоволни от гражданските свободи.

— Къде е Доминик? — добави той.

— Все още си приказва с Джони Деп ей там — отвърнах аз.

— И така, изплюй камъчето: взе ли телефонния номер на онова момиче?

Хенри се размърда на стола си:

— Не точно.

— Какво искаш да кажеш с това „не точно“?

— Искам да кажа... не.

— Нима не си допаднахте? — попита Ерин.

— Допаднахме си, и то много — съобщи той. — Изключително много. Нора е прекрасна жена, напълно прекрасна. И Трејси, нейната приятелка, също беше прекрасна.

— Е, ако не се е получило с Нора, то тогава можеше да вземеш номера на Трејси, нали? — попитах аз.

— Не — отсече Хенри.

— Защо не? — полюбопитствах аз.

— Виж, поупражнявах се добре. Беше ми забавно да си поприказвам с тях. Оказаха се интересни хора. Нора наскоро се е завърнала от Канада и...

— Хенри, не ми пука, дори и ако наскоро се е завърнала от друга галактика. Ако сте си допаднали толкова много, защо не й поиска номера? Можеше да се окаже първата ти среща.

— Не, нямаше — възрази той.

— Но можеше и да се окаже!

— Не, нямаше.

— Защо?

— Защото бяха лесбийки.

— Лесбийки ли? — двете с Ерин се спогледахме.

— Хенри — намръщих се аз, — нима се опитваш да ми кажеш, че в първата вечер, в която те изведохме, за да изпробваш техниките си за флиртуване, в нощта, когато те пуснахме сред женското население на този град с явното намерение да се събереш с някоя от тях, ти прекара половината вечер, сваляйки се с двойка лесбийки?

— Не съм ги свалял. Е добре де, в началото се опитах да ги сваля, но когато ми казаха как стоят нещата, повече го обърнахме на

сладки приказки, отколкото на свалка.

— Защо не ги остави, за да можем да ти намерим някоя хетеросексуална? — Бях вбесена.

— Щеше да е невъзпитано, а и бяха мили.

Ерин погледна откъм забавната страна на случилото се и започна да се смее:

— О, Хенри, какво ще правим с теб, за бога!

Направих гримаса. Хенри забеляза и се обади:

— Имах предчувствие, че няма да бъдете впечатлени.

[1] Шведски тенисист. Той печели 11 титли от Големия шлем поединчно и общо 61 поединчни турнира през своята кариера. Роден е на 6 юни 1956 г. в Съодертеле. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Следващите опити на Хенри да прелъсти някоя жена завършиха кажи-речи със същия успех. И въпреки че двете с Ерин не трябваше да го наглеждаме, в крайна сметка сторихме нещо добро. Всичко, ама наистина всичко, което беше научил по време на нашите упражнителни сесии, се изпаряваше от главата му, когато се озовеше на разстояние три метра от някоя истинска, жива жена.

Основният проблем бе, че изглеждаше толкова неуверен. Всеки път, когато приближеше някоя жена, разтревоженият му поглед я караше да се вторачи подозрително в него, сякаш се чудеше дали нямаше да ѝ се наложи да използва срещу него спрея си за самозащита, в случай че е решал да я изнасили.

Когато най-накрая подхвана разговор с някаква жена на бара, тя беше толкова пияна, че едва стоеше на краката си, а какво оставаше да го фокусира. След петминутен „разговор“, което от страна на Хенри означаваше дрънкането на 210 думи в минута, а от нейна страна — много лигавене, тя се подхлъзна от стола си и се стовари на пода.

Хенри ѝ се притече на помощ, но един сто и десет килограмов мъжага с физиономия на раздразнен булдог го сграбчи за раменете. Оказа се, че той бе неин брат. Хенри се опита да го успокои, но двете с Ерин се намесихме, преди нещата да се объркат, и му наредихме да се омиа.

— Не върви добре — обади се Хенри, когато се разположихме в другия край на бара. — Може би не съм създаден за подобно нещо.

— Глупости — казах му аз и пъгнах още една бутилка бира в ръцете му. — Просто трябва да се отпуснеш. Съвсем сериозно.

— Не мисля, че проблемът се крие в отпускането, Луси. Ако беше така, отдавна да съм се захванал с ароматерапия.

— Не, Хенри. Подкрепям Луси по този въпрос — заяви Ерин. — Не забравяй това, което ти казахме. Не забравяй колко добре изглеждаш. Имаш правото наравно с всички останали да сваляш жени.

— Как върви? — попита Доминик, като се появи изневиделица с усмивка на лицето.

— Горе-долу — отвърнах дипломатично.

— О? Хенри, колко номера успя да събереш?

— Не питай — отвърна той. — Вижте, съжалявам, ако съм ви разочаровал, но не се получава. Беше напълно различно във всекидневната ни.

Доминик го хвана за ръката.

— Къде отиваме? — изглеждаше така, сякаш бе арестуван, задето бе нарушил условията на паричната гаранция.

— Идваш с мен — каза тя и се отправи с бойна стъпка към другия край на залата.

— Господ да му е на помощ — измърморих аз.

Ерин се подсмихна и започна да бели етикета на бирената бутилка.

— Казах ли ти, че Дарън, Джеймс и Аманда заминават на пътешествие? — попита тя.

Това бяха старите ѝ приятели от колежа. За разлика от мен — бях много немарлива в поддържането на отношенията със старите си приятели (с изключение на Хенри) — Ерин фанатично държеше връзка с почти всеки, дори и със съучениците от основното училище, с които вече нямаше нищо общо, освен папката с колажи от капачките на мляко.

— Едно време нали си падаше по Дарън? — попитах аз.

— О, това беше преди сто години — усмихна се тя. — Бях луда по него в университета, но нищо не се получи. Доста флиртувахме, но или той излизаше с друга, или аз с друг.

— Къде ще пътуват?

— Навсякъде. Първо Европа. После Далечния изток. Целта е да видят колкото се може повече страни за една година, преди да се озоват в крайната точка — Австралия.

— Уау. Не са ли малко старички за подобно приключение, което човек предприема, след като завърши гимназията. Ами работата им?

Ерин сви рамене:

— Аманда работи на свободна практика от цяла вечност и е сигурна, че ще поема работа и по време на пътуването. Другите са спестявали и ако се налага, ще работят.

— Не съм убедена, че това все още ми звучи привлекателно. Двамата с Хенри обикаляхме три месеца из Европа с каравана „Фолксваген“, след като завършихме университета. Беше фантастично, но съм свикнала с материалните блага прекалено много, за да го направя сега.

— Разбирам те, но трябва да си призная, че малко им завиждам.

— Наистина ли?

Тя кимна:

— Една част от мен наистина се чуди дали сега, когато двамата с Гари се разделихме, не би трябвало да помисля върху подобна възможност.

— Какво ще стане с къщата ти, с работата ти?

— Лудост е, нали? Това е част от очарованието.

— Е, би могло да ти се отрази добре — признах аз. — Просто не предприемай подобно нещо само защото не искаш да се натъкнеш на Гари тук. Разбрано? Не забравяй, не си направила нищо лошо. Не ти трябва да се втурваш да бягаш.

— Знам. — Несъмнено бе благодарна за загрижеността ми.

— Не искам да си мислиш заради разговора ни този следобед, че не съм го преодоляла. През по-голямата част от времето нямам проблеми с това. Просто понякога изпадам повторно в криза. Този следобед се получи точно така.

Доминик се появи отново и се тръшна на мястото до Ерин:

— Мисията е приключена — заяви тя и погледна към часовника си. — До затварянето на това място може и да има само десет минути, но най-сетне оставих Хенри да сваля мадами.

— Как успя да го постигнеш? — попитах аз.

— Приблжих се до онези момичета в ъгъла и се заговорих с една от тях за дизайнерската рокля на Кейт Мос от магазините „Топшоп“. Бих я съзряла от километър. После представих Хенри.

— И? — попита Ерин.

— Ами беше на път. — Изглеждаше доста доволна от себе си. — Или поне аз си мисля, че беше. Джъстин, великолепният мъж, с когото бях по-рано, си тръгваше, защото утре сутрин трябваше да хване самолета, та затова излязох да му дам целувка за сбогом.

Присвих очи:

— Значи смяташ, че Хенри се оправя добре с онези жени?

— Едно е сигурно: едва ли бих могла да го уредя по-добре — отговори тя. — Всичко, което трябваше да направи, бе...

Изречението на Доминик увисна във въздуха, когато Хенри се доближи към масата ни сам.

— Какво стана? — попитах аз.

— Ами. — Той сви рамене. — Не съм сигурен.

— Какво искаш да кажеш с това „не съм сигурен“? — Доминик се намеси вбесена. — Взе ли й номера или какво?

Хенри извърна поглед.

— Хенри!

— Не.

— Защо не? — настоя Доминик.

— Изглеждаше толкова изтъркано. Това... не е в мой стил.

— Именно — звучеше разочаровано. — Да си уговаряш срещи не е в твой стил. Нима не помниш, че се опитваме да променим точно това?

— Знам, че си права, Доминик, но смятам, че не й се сторих привлекателен.

— Как разбра? — попитах аз.

— Просто имах такова чувство.

— Хей, вие, компанията — обади се портиерът, докато се приближаваше към масата ни. — Време е да се прибирате у дома.

С неохота се отправихме към изхода.

— Не се тревожи, Хенри — прошепнах му аз. — Това беше едва първият ти опит. Повярвай ми, ще стане по-лесно.

Отворих вратата и пуснах Ерин пред себе си, като се надявах, че никой не бе видял, че бях стиснала палци.

ГЛАВА 22

— Какво ново? — попитах майка си, докато похапвах втората си бисквита сандвич. Първата не ми хареса кой знае колко, но в тях имаше нещо дразнещо непреодолимо, особено като се имаше предвид, че всяка една съдържаеше едва половинка от хранителните съставки на „Диетичен свят“. Поне аз бях изчислила такова количество.

— О, ами знаеш как е — въздъхна тя, докато полираше рамките на снимките, наредени над камината. — Баща ти не спира да ми рецитира любовна поезия, а аз — да се забавлявам и да пиляя пари на „Бонд Стрийт“. Бикините на „Шанел“ нямат равни.

— В такъв случай няма потресаващи новини — отпих от чая си. — Е добре, мамо, човек никога не знае. Когато стана шеф на голяма пиар компания, ще ти купя толкова бикини на „Шанел“, колкото си пожелаеш.

— Убедена съм, че са надценени. — Тя най-сетне остави бърсалката за прах и взе чая си. — Баща ти със сигурност не би забелязал разликата между тях и чифт от местния хипермаркет.

— Мамо, мъжете са такива за теб — казах ѝ аз.

— Не всички са такива, нали? — промърмори тя.

Облегнах се на дивана, когато влезе брат ми Дейв. Беше февруари и температурите гонеха четири градуса, но съботната му следобедна униформа беше една и съща, дори когато земята замръзваше: спортна грейка без ръкави „Норт Фейс“ (която подчертаваше гръдния му кош, но беше прекалено малък размер), джапанки „Куиксилвър“ (като се виждаха краката му, които все още бяха с мистериозен загар, въпреки че се беше върнал от Ибиза преди седем месеца) и дизайнерски „панталони неглиже“ (за мен и за вас те си бяха чисто долнище на анцуг). Въпросната част от тоалета на Дейв се беше превърнала в любимия му модел панталони. Притежаваше достатъчно, за да облече малка национална държава. Вечерното му облекло беше съвсем друг въпрос. Когато той и приятелите му решаваха да се позабавляват в града, персоналът на веригата магазини

„Тед Бейкър“ се активизираше до такава степен, че трябваше да се обаждат за подкрепления.

— Добре ли си, сестро? — каза той и разроши косата ми. Сега изглеждаше така, сякаш я бях тупирала цяла сутрин. Той се стовари с все сила на дивана, като запрати чашата ми във въздуха:

— О, за бога — възнегодувах аз.

— Какво?

— За малко да ми докараш изгаряне от трета степен.

Той погледна към блузата ми, опръскана с чай:

— Не бива да си толкова непохватна.

Присвих очи:

— Нима аз съм виновна, че дебелият ти задник причини приливна вълна в чая ми?

Издаде странно хъркане, като някой астматичен бизон, който бълваше слюз от носната си кухина:

— Говори си. Виждал съм по-малко целулит на задника на сумо борец.

— Дейв, ти си такъв...

— Присмял се хърбел на щърбел — прекъсна ме той.

Дълбоко в себе си обичах брат си, но въпреки всичко това си оставаше един потискащ разговор. Бяхме на двадесет и осем и тридесет години съответно и все още продължавахме да общуваме така, както го правехме на осем и десет.

— Как е Шерил? — попитах аз. Реших да се държа като зрял човек и да бъда мила.

— Какво? — грабна дистанционното и започна да сменя спортните канали.

— Шерил! Приятелката ти — подсетих го аз.

— О... добре е. — Той смени канала на Скай Спортс 14.

Позволих си да използвам думата „приятелка“ доста неточно, макар че Шерил и Дейв бяха заедно от няколко месеца. В нейния свят този период от време означаваше, че бяха на крачка от предложение за брак, а в неговия — че просто получаваше гарантиран секс с работещ почасово модел на бельо (поне тя така ни беше обяснила съществуването на онези снимки), когато нямаше никой друг на хоризонта.

Макар че случаят рядко биваше такъв. Жените падаха в краката на Дейв, макар причината за това да си оставаше толкова мистериозна, колкото и северното сияние. Лично аз не смятах, че бе толкова красив, макар че явно бях съгласна с всеобщото мнение по един въпрос. Когато погледнех към Дейв, всичко, което виждах, беше странната кръстоска между един от членовете на някоя момчешка група и професионален културист; една експлозия от ненужни мускули и гел за коса. И все пак жените го обожаваха.

— Много е просто, роден съм с аромата на неустойимото привличане — беше неговото обяснение.

— Така е, ти и всеки, които има 1,99, за да се сдобие с него под формата на дезодорант — обикновено такъв беше отговорът ми. Но както вече споменах, днес щях да бъда мила.

— От колко време излизате? — попитах аз.

— Де да знам. От няколко месеца — отвърна той и отново смени канала.

Намръщих се:

— Дейв, тя беше на кръщенето на бебето Никола. Значи със сигурност я познаваш най-малко от шест месеца.

— Защо ме питаш, след като знаеш отговора?

Облещих се:

— Шерил, господ да ти е на помощ!

— Тя тъкмо му купи някакъв нов афършейв — намеси се майка ми. — Сигурно прави нещо като хората.

— Ето какво било — казах аз, подушвайки въздуха. — Мислех, че си се отървал от онази течност за полиране на месинг.

Всъщност афършейвът на Дейв си беше съвсем хубав, но ако си признаех, щеше да е в разрез с правилата.

— Какъв е? — попитах аз.

— Де да знам — неубедително отвърна той.

Майка ми се ухили:

— Новият от линията на Дейвид Бекъм, а Шерил получи този на Виктория.

Сдържах усмивката си:

— Не знам кое ти се струва толкова смешно — обади се той.

— Нали няма никаква опасност някой да се сети да ти купи „комплект за него и за нея“?

Тъкмо обмислях язвителния си контраудар, когато майка ми се намеси:

— Вие, двамата, престанете.

— Той започна — отвърнах аз с полуироничен тон.

— Глупости!

Изправих се и си взех чантата, тъй като реших, че сега бе настъпил най-подходящият момент да си тръгна, преди наистина да ми се прииска да го удуша:

— Изчезвам, мамо.

— Добре, миличка — отвърна тя и ме придружи навън.

Когато стигнахме до коридора, тя отвори входната врата:

— Как върви пълната промяна на Хенри? — попита тя. — Нима все още не се е превърнал в ливърпулския Бърт Рейнълдс?

Направих гримаса:

— Ако с това имаш предвид дали се е променил към по-добро, то тогава отговорът е да. Хенри изглежда фантастично. Никой не би могъл да оспори факта колко страхотно изглежда.

— И?

— За съжаление, перспективата да си намери приятелка изглежда толкова близка, колкото и тази аз да откроя нова Слънчева система. Оказва се, че съблазняването не е една от силните му страни.

— Е, сигурна съм, че и съблазняването се надценява. Поне така ми казва баща ти.

Подсмихнах се.

— Съвсем сериозно — някои мъже въобще не са родени за всичките тези работи, свързани със свалките. Мисля, че Хенри е един от тях. Той е по-почтен и не е за тях. Той не е някой лъжлив самохвалко, нали?

— Така е. Но заради това, че не е лъжлив самохвалко, е доникъде с противоположния пол.

— Леле! — Тя взе някакво писмо от шкафчето и започна безцелно да го прелиства. — Между другото, казах ли ти с какво се е захванала Денис?

— Не, с какво?

Тя вдигна поглед от писмата.

— С уроци по салса — събщи тя с тон, в който се долавяше, че уроците по салса са най-скандалното забавление, за което някога бе

чувала.

— Страхотно — отвърнах аз.

Тя изсумтя:

— Е, дано има късмет, ако се надява да си намери някой латиноамерикански донжуан, в когото да отърква бедра.

— Човек не ходи на уроци по салса, за да си намери мъж — укорих я аз. — Това е хоби, добър начин да поддържаш форма. Хората я обожават. Един от моите клиенти ходи всяка седмица и се кълне, че е страхотно.

— Щом настояваш.

Поклатих глава:

— Мамо, понякога си напълно лишена от приключенски Дух.

— Лишена от приключенски дух ли? Миличка, та нали знаеш какво е положението. Някога смятах да поема по пътя на Лара Крофт и да стана международен дилър на антики, но вместо това реших да стана чистачка. Реших, че това щеше повече да разшири миروгледа ми.

Неволно изпитах леко раздразнение към нея.

— Само защото си чистачка, не значи, че не можеш да имаш живот — отбелязах аз.

Тя млъкна и се завъртя кръгом.

— Сериозна съм — отсякох аз. — Защо и ти не тръгнеш на уроци по салса, вместо да се оплакваш през цялото време?

Явно я засегнах:

— Не се оплаквам. За бога, кога изгуби чувството си за ирония?

— Не съм. Но ти все още си млада, мамо. Помисли за всички неща, които би могла да правиш, вместо да се занимаваш с безкрайната домакинска работа.

— Всъщност много харесвам домакинската работа — каза тя, а после замълча. — Добре де, може би „харесвам“ не беше подходящата дума. По-скоро я върша по рефлекс.

— Хайде де — подканих я аз. — Кажи ми защо не можеш да идеш на уроци по салса с Денис?

— Не искам да ходя на уроци по салса с Денис — вбеси се тя.

— Защо не? Може и да ти хареса.

— Няма — заяви решително тя. — Ще се чувствам като някоя глупачка, облечена като безвкусните испански кукли, които получаваш на летището.

— Това не са уроци по фламенко — изкрещях аз. — Това е салса. Не носиш костюми.

— Все тая.

Замълчах за секунда, а после я погледнах.

— Изплашена си — укорих я аз.

Тя направи гримаса:

— Я се заслушай в собствените си драматични реплики. Да не би отново да гледаш комедията „Стоманени магнолии“^[1]?

— Изплашена си — повторих аз.

— Не ставай глупава.

— Е, добре, каква е причината тогава?

— Салсата просто не ми е по вкуса.

— Както кажеш — накахих се да изляза навън. Когато се обърнах, за да я погледна, беше стиснала така здраво устни, че сякаш бе готова да изсмуче змийска отрова от нечий крак.

— Какво има? — попитах аз.

— Добре, ще се запиша — отвърна тя.

— Наистина ли? — Бях искрено учудена.

— Но нека изясня нещо — ще ида веднъж. Но само ако съзря и чифт маракаси, се омитам.

[1] Американска комедия от 1989 г., разказваща за приятелството между група жени. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Положих всички усилия, за да изглеждам спокойна и самоуверена. За съжаление, по врата ми отново се появиха червени петна, а ръцете ми се потяха като на някой борец.

Важността на събитието — излизах на втората си среща с Пол, очния лекар, — ми дойде в повече. Логиката ми подсказваше, че то трябваше да породи в мен единствено и само положителни чувства. Фактът, че ме бе харесал достатъчно, за да ме покани на втора среща, трябваше да ми помогне да си изградя някаква увереност. Проблемът бе, че в момента логиката не беше едно от нещата, които бих могла да контролирам. А и изборът на мястото за срещата никак не улесни нещата.

Когато Пол бе предложил едnodневна екскурзия до Езерната област, си бях представяла романтичен обяд с гледка към езерото Улсуотър, отморяваща разходка около него, а ако бяхме в настроение за приключения — живописно пътешествие с параходче.

Не си бях представяла, до вчера, когато говорихме по телефона, едnodневно изкачване на планината Назъбените чукари, място, за което никога не бях чувала, и, честно казано, прозвището му никак не ми хареса. И това беше още преди да прочета форума в уебсайта на любителите на разходки в Езерната област, където пишеше, цитирам: „От долината Лангдейл маршрутът преминава в изкачване покрай Червеното езеро, а после пресича Назъбените чукари, скалиста планинска верига с няколко върха, най-високият от които е Дългият връх. Оценка на прехода: труден“.

Можех да обвиня единствено себе си, но бях притеснена, че никога не бих стигнала до втора среща, ако разбереше, че най-близкото място, където обикновено дишах чист въздух, бе прозорецът, до който седях на работа. Освен това картината, която бях обрисувала, не бе изцяло измислена. Наистина бях ходила на къмпинг с група приятели в националния парк Йоркшир дейлс. Добре де, по онова време бях на

четирнадесет години и членувах в организацията на момичетата скаути, но нека да не търсим под вола теле.

Нямаше значение, едва ли щеше да се окаже толкова трудно. Бях във форма, благодарение на часовете по гимнастика пилатес, които посещавах четири пъти седмично, през последната ъммм... седмица. Но по-важното бе, че сега имаше още един фактор, който щеше да ме отведе към пътя на успеха.

Притежавах цялата екипировка.

След като бях убедила Пол, че в сравнение с мен Ранулф Файнс^[1] изглежда като анимационния герой Хоумър Симпсън, беше немислимо да се появя на едnodневното изкачване на някаква си планина без подходящото облекло. Затова вчера си взех свободен следобед и направих десет обиколки с количката за пазаруване на магазина за спортни стоки, чудейки се как преди това не съм забелязала очарованието на планинското катерене.

Заляха ме образи на красиви мъже и жени в отлична физическа форма и модерни спортни дрехи, които изглеждаха така, сякаш единственото, което им бе нужно, за да постигнат вътрешна хармония, беше двуместна палатка и туристически газов котлон.

Тази сутрин цъфнах рано-рано, бодра и сияеща, облечена в новото си „издръжливо, бързосъхнещо, интерактивно горнище“ (макар че все още не бях разгадала какъв бе интерактивният елемент), чифт суперлеки туристически обувки „хамелеон“ — най-скъпите в магазина, суитчър на марката „Датагония“ с наполовина вдигнат цип и чифт чорапи, които бяха толкова дебели, че човек би могъл да изолира някое таванско помещение.

Миналата вечер се бях притеснила да не би всичко да изглежда подозрително ново, затова омазах обувките с малко пръст от една от зелените лилии на Хенри. Сега изглеждаха така, сякаш с тях съм отбила военната си служба в Ирак.

— Къде ти е якето? — попита Пол, като затръшна вратата на своя „Ленд Ровър“. Изглеждаше толкова възхитителен, с типичния за него опитен и леко грубоват маниер.

— Ето го — ухилих се аз и гордо посочих новото си спортно горнище.

— Не, якето ти. Предполагам, че освен горницето си носиш и яке?

— Ами, аз... нямаше... — започнах, опасявайки се, че вече направих първия си гаф. — Това спортно горнище е интерактивно.

— Интерактивно — повтори безизразно, сякаш дори и той, един истински експерт планинар, не разбираше какво общо имаше интерактивността с това.

— О, да — не отстъпих аз.

— Луси, февруари е. И все пак въобще не ми се вярва, че ще ти държи достатъчно топло на върха. — Изглеждаше искрено загрижен.

— О, от собствен опит знам, че якетата започват да ти натезават. Честно, предпочитам си моето спортно горнище. Както и да е, отдолу имам много катове.

— Колко?

Отговорът бе един. Един и половина, ако включехме и сутиена ми.

— О... няколко. Загубила съм им бройката.

— Ами според прогнозата за времето днес ще е студено, а и двамата знаем много добре, че на върха на планината става много по-студено. Обаче имаш шапка и ръкавици, нали?

Огледах се наоколо и с тревога забелязах, че останалите планинари на паркинга не само че носеха якетата, с които се навличаха ескимосите по време на големите студове, но половината от тях имаха и щеки. И всички, без изключение, носеха шапки и ръкавици.

По време на обиколката си по магазините за миг се бях зачудила дали да не се сдобия с подобни аксесоари, но всички шапки ме правят да изглеждам толкова смешна. Стигнах до извода, че предпочитам да ми е студено, вместо да приличам на някой тъпунгер.

— Явно съм си забравила шапката... и ръкавиците, и... ъмм... палтото. Но съм сигурна, че ще се оправим, ако наберем скорост — усмихнах се аз.

Той се намръщи:

— Знам, че си опитен планинар, затова не го приемай погрешно, но ще се тревожа да се качим на върха, без да имаш яке, ръкавици и шапка. Имам резервен чифт в багажника. Моля те, използвай ги.

Заля ме вълна на облекчение. Да умреш от студ на върха на някоя планина, не би се оказало успешен край за втора среща, откъдето и да го погледнеш.

Пол измъкна резервните дрехи от багажника и ми ги подаде една по една. Погледнах ги и доброто ми настроение се изпари. Якето бе мъжко и с три размера по-голямо от моя. Навлякох го и всичките ми усилия да изглеждам секси в одеждите, прилепващи плътно по тялото ми, бяха унищожени с един замах. Изглеждах стройна като Йети.

И ако яркочервените ръкавици бяха сносни, то шапчицата без периферия, със зелени вертикални райета от едната страна явно смачкваше главата ми до размерите на малко грахче.

— Готова ли си? — ухили се Пол, докато се опитвах да спра да се оглеждам в страничното огледало на колата му.

— Напълно! — ентузиазирано плеснах с ръкавиците.

Отправихме се към планината. Тук-там по земята имаше участъци, покрити с пухкав сняг, а слънцето грееше в гърбовете ни.

— Не обичаш ли дни като днешния? — обади се Пол. Чувствах се горда, че бях успяла да запазя правото си на втора среща с мъж, който беше в толкова добра спортна форма и такъв мечтател.

— Великолепно — съгласих се аз, докато вдишвах чистия въздух и крачех до него.

— Толкова е хубаво да срещна човек, който е запален по планинарството. Ще се удивиш, когато разбереш колко много жени се занимават единствено с някакви странни часове по йога, за да поддържат форма. Не знаят какво изпускат, нали?

— Тц, не. Не бих могла да се сетя за нищо по-лошо от това.

Вторачих се към долината и попивах гледката с очи. Невероятен пейзаж, прекрасен ден и един великолепен мъж до мен.

Може би в крайна сметка всичко това щеше да ми достави удоволствие.

[1] Известен английски пътешественик и писател. На 65-годишна възраст изкачва връх Еверест. Книгата на рекордите на Гинес го описва като „най-великия пътешественик изследовател на нашето време“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

— Тъбъ... Пол, кога според теб ще успеем да изкачим върха? — обадих се аз, като едва дишах.

Той се спря и се обърна, за да ми отговори:

— Обикновено изкачването е четири часа, а слизането — два часа и половина.

Спрях се и положих крака си върху един камък. Гръдният ми кош се повдигаше, докато се опитвах да овладея дишането си. Дръпнах ръкавицата, за да видя часовника си.

— Сигурна съм, че се изкачваме повече от четири часа — изхриптях аз.

— Да. Така е — отвърна той и тогава ми хрумна, че ако скоро не измислех нещо, беше свършено с игричката ми.

Стараех се да вървя възможно най-бързо, за да не изоставам от него, но имах чувството, че мускулите на бедрата ми сякаш горяха, дробовете ми бяха на път да откажат и въпреки че носех повече дрехи от един средностатистически алпинист на Еверест, ме сковаваше дяволски студ. Нямахше нужда да се поглеждам в огледалото, за да видя, че устните ми бяха посинели. Не можех да усетя нито върха на носа си, нито краищата на пръстите на ръцете и краката си.

Но най-ужасното от всичко бе, че бях напълно изтощена.

Началните признаци на пропастта, зейнала между способностите на Пол и моите, се появиха още през първите десет минути, когато той с едри крачки дръпна напред, а аз отчаяно пухтях отзад, като се опитвах да не изоставам. Коеето, разбира се, не успях да постигна. Пол трябваше непрекъснато да спира и да ме изчаква. Когато го настигнех, умирах за почивка, но тъй като ме бе чакал поне три минути, той искаше отново да продължи, което пък означаваше, че бях прекалено изморена, за да вървя наравно с него и така порочният кръг се повтаряше. И повтаряше.

— Миличка, добре ли си? — попита един загрижен глас, когато се спрях, за да се отморя.

Вдигнах поглед и видях някакъв човек, който се изкачваше. Може би беше на около седемдесет и пет години.

— Аз ли? О, да! — задъхвах се и имах чувството, че гръдният ми кош внезапно щеше да се възпламени.

— Я по-спокойно — добави той с притеснена усмивка. — Сега приближавате хребетите. Изкачването става доста трудно дори и за тези от нас, които го правят от години.

— О, няма проблеми. Аз съм с моя... моя... Аз съм с човек, който знае какво прави.

Огледах се, но Пол не се виждаше никъде.

— Добре тогава. Късмет!

Когато отмина, си поех дълбоко дъх и извадих бутилката с вода от раницата си. Водата беше леденостудена, но бях толкова жадна, че въобще не ми пукаше. Това, което наистина исках, бе кафето в раницата на Пол, но той каза, че не ни се полага и ще прием едва когато стигнем върха.

Слънцето отдавна бе спряло да грее и прекрасният пухкав сняг в подножието на планината имаше ледена коричка тук горе. Което означаваше, че не стига, че бях изтощена и умирах от студ, ами се и препъвах и поне дванадесет пъти за малко да си счупя крака. Започнах да съжалявам, че всъщност не съм успяла, поне тогава щях да имам извинение и щяха да ме свалят по въздуха.

Върнах бутилката в раницата си и се опитах събера сетни сили.

— Луси, идваш ли? — изкрещя Пол, който отново се беше спуснал надолу, за да открие къде се намирам.

— Тъъ, да, аз... се нараних — отвърнах аз, докато смело се борех с нещастieto.

— О, боже. — Явно се почувства виновен. Заспуска се по склона и спря на скалата над мен. — Какво си направила? Нека да видя.

— Кракът ми — импровизирах аз. — Изкълчих го. Не мисля, че е сериозно, но заради него съм по-бавна от обикновено.

Той го погледна и се намръщи:

— Не е подут.

— Тези неща понякога могат да се окажат подвеждащи — отвърнах аз.

— Правилно. Е, почти стигнахме върха. Не смяташ ли, че би било жалко, ако тръгнем да слизаме точно сега?

— Ами да, естествено, но...

— Хайде, ще вървя малко по-бавно. — Той ме повдигна.

Не можех да не се почувствам раздразнена. И макар че травмата ми бе напълно изфабрикувана, би могъл да прояви малко повече състрадание. Мрачно го последвах нагоре по склона, който ставаше все по-хлъзгав, опасен, мрачен и потискащ.

— Тук е първото от стъпалата на хребета — съобщи той. — Обожавам да го прекосявам. Такова предизвикателство. Хайде!

Хвърлих поглед към зейналата бездна. Под краката ми бяха стръмните ѝ склонове. Това би било предизвикателство и за Индиана Джоунс, а какво оставаше за мен.

— О, въъ, не съм много сигурна, че това е добра идея, като се има предвид травмата ми — казах му аз.

— Ще се справиш. — Бях сигурна, че смяташе, че ме насърчава. — Правила си го и преди, нали така?

— Ъммм... от доста време не съм.

— Хайде, следвай ме.

Пол продължи да се катери по камънаците така, сякаш и насън би могъл да го направи, а после се извърна:

— Хайде, Луси! Можеш да го направиш!

Стисна юмрук и го размаха във въздуха. Неустоим или не, започваше да ми лази по нервите.

— Давай, Луси, давай!

Дотърях се до основата на каменната стена и погледнах надолу. Сърцето ми замръзна от ужас и въпреки студа по челото ми изби пот. Идеше ми да плача.

— Хайде, Луси! Можеш да го направиш!

Пристъпих внимателно, но кракът ми не беше достатъчно дълъг, за да стигна до другия край. Трепереща се опитах да се хвана за друг скален къс, за да се закрепя, но той се свлече по леда. Единственият начин да премина от другия край на пропастта беше да я прескоча. При тази мисъл направо ми прилоша.

— Луси! — изкрещя Пол.

Поех дълбоко дъх, затворих очи и си казах, че трябва да събера малкото кураж, който ми бе останал. Тогава скочих.

Вместо да се приземя благополучно от другия край като Пол, стъпката ми във въздуха се разколеба, залитнах и се плъснах с

протегнати ръце. Те трепереха толкова силно, че въобще не успях да предпазя бузата си и се блъснах с все сила в скалата. Чу се болезнено изскърцване.

— Добре ли си? — помогна ми да се изправя.

Сърцето ми блъскаше в гърдите, когато свалих ръкавицата и долепих ръка към лицето си.

— Кървя ли? — попитах аз. Все още бях в шок.

— Съвсем малко. Хайде, трябва да продължаваме, преди да стане тъмно.

Когато слязохме в подножието на планината, беше станало четири и половина следобед и се чувствах като един от пасажерите на „Титаник“, спасени, след като са прекарвали четиринадесет часа на някакъв сал с крака, потопени в ледената вода.

Крайниците ми сякаш бяха направени от олово. Краката ми жвакаха в ботушите и бях сигурна, че съм си докарала артрит. Тялото ми беше охлузено от многобройните подхлъзвания по време на лудешкото спускане надолу, докато отчаяно се опитвахме да се надбягваме с гаснещата светлина на деня.

С мъка пристъпих прага на кръчмата „Старата тъмница в долината“ и се запътих право към тоалетната. Това беше нещо, което исках да направя от два часа и половина. Краката ми бяха толкова напукани, че когато свалих панталоните си, имах чувството, че с тях се смъкнаха три пласта кожа.

Когато излязох от кабината, за да си измия ръцете, се изправих пред огледалото, откъдето ме гледаше лицето на някакъв дух, вещаещ смърт, с коса, която вероятно е била измита в канализацията на Лондон в края на миналия век. Странното бе, че въобще не ми пукаше.

Извадих тубичката с балсам и намазах устните си с остатъците, след което се върнах в бара. Имах чувството, че участвах в нова версия на клипа на Майкъл Джексън „Трилър“.

— Половинка бира и купа супа — усмихна се Пол и ме покани да седна до него. — Няма нищо по-хубаво от това.

Той се приведе над супата си и засърба шумно. За разлика от мен бе доволен, изпълнен с енергия и с порозовели страни. Като онези приятелчета от плакатите в спортния магазин. Кучи синове.

Хванах лъжицата си и сръбнах. Трябваше да си призная, че беше вкусна. Но в този момент бих могла да опустоша цяла купа помия и

щеше да ми се услади, все едно беше набързо приготвена от знаменития френски готвач Майкъл Ру.

— Кажи ми, Луси — обади се Пол, като се облегна на стола си, — нима е вярно, че съвсем наскоро си изкачила Скафел Пайк, най-високия връх в Англия, с група опитни планинари?

Щях да се изчервя, ако не се чувствах толкова вкочанясала.

— От известно време не съм се изкачвала — измърморих аз. — Но основният проблем беше това ходило. Играеше ми номера още от самото начало, затова бях толкова бавна. Но не исках да го споменавам.

— Горкичката — каза той.

Погледнах го, за да разбера дали не влагаше сарказъм в изказването си, но явно беше искрен. Вместо това се усмихваше.

— Не бих имал нищо против да му хвърля един поглед малко по-късно — намигна ми той.

Изведнъж си спомних кое ме бе накарало да го харесам толкова много. Склонността му към флиртуване. Тези блестящи очи. Тази очарователна усмивка.

— Какво ще кажеш? — добави палаво той.

— Да не мислиш, че се размотавам наоколо и позволявам на всеки срещнат мъж да ми преглежда ходилото — отвърнах аз.

— Надявам се, че не е така — додаде той. — Само дето се надявах да прегледам нещо повече от ходилото ти.

Изведнъж почувствах как супата ме сгря.

— Трябваше да си запазим стая за вечерта — обади се той. — Точно сега да шофирам обратно към вкъщи, е последното нещо, което ми се иска да направя.

— Що за момиче щях да съм, ако се съгласях да прекарам нощта с човек, с когото излизам на втора среща?

— Нима това означава, че няма да ми позволиш да те прелъстя? Надявах се да стане точно обратното.

— Това е само защото изглеждам така прелестно, нали? — отвърнах иронично и отметнах раздърпан кичур коса от лицето си.

— Сигурен съм, че няма да е нужно много време, за да се върнеш към своето прелестно Аз — ухили се той и отпи глътка бира. — Чистите ти дрехи са на задната седалка на колата. Лично аз смятам, че притежаваш някакъв грубоват чар.

— Грубоват чар ли? — повторих ужасена. — Господи, къде са ключовете за колата?

ГЛАВА 25

— О, Хенри, той е прекрасен — нареждах възторжено, докато бавно се настанявах на стола край кухненската маса, тъй като краката ми още трепереха от болка. — Казах ли ти, че ни свързват толкова общи неща?

На следващия ден бях забравила всички ужасни моменти от срещата си с Пол и ми беше трудно да се съсредоточа върху друго, освен колко прекрасен беше той. Това кипящо сексуално напрежение, безспорно се подхранваше и от факта, че все още не бяхме консумирали връзката си. В този случай бях твърдо решена да позабавя малко нещата. Усещах, че Пол имаше потенциала и можеше да ми стане гадже. Последното нещо, което исках, бе да се отдам на изкушението и да му се пусна прекалено лесно, и тогава той нямаше да има никакви съмнения по отношение на моя потенциал на гадже. След като се прибрахме с колата до Ливърпул, си разменихме по една старомодна целувка на прага и си пожелахме лека нощ. Бях дяволски горда от себе си. Макар че самата аз не знаех колко още щях да устоя.

Хенри вдигна поглед от четивото си и се усмихна.

— Удивително е, че си пада по сериала „24“, точно като мен. И двамата сме зодия лъв.

— Мислех, че не вярваш във всичките тези щуротии.

— Така е, просто си помислих, че е съвпадение — казах му аз. — Как така не си на работа?

— Преглеждам този доклад за нова ваксина срещу маларията, която в момента се тества — отвърна той. — Нещата са на доста вълнуващ етап.

— Смяташ ли, че маларията някога ще бъде ликвидирана?

— Ще има продължителна и скъпоструваща битка, преди това да се случи, но да, смятам. Трябва да стане. Забрави за тероризма, Луси, когато става дума за заплахи към населението на света, нищо не може да надмине маларията. Дневно тя причинява смъртта на толкова хора, колкото бяха убити от „Ал Кайда“ на 11 септември в Ню Йорк.

— Това е едно от нещата, заради които ти се възхищавам толкова много, Хенри. Занимаваш се с работа, която ще спаси човешки животи.

— Но в момента спасените не са достатъчно. — Той прелисти следващата страница.

— Смяташ ли, че причината се крие в това, че толкова малко хора са запознати с проблема, защото болестта засяга страните от Третия свят?

Той се замисли за миг:

— Да, въпреки факта, че мнозинството от жертвите са под петгодишна възраст. Те са още бебета.

Почувствах се горда, че най-добрият ми приятел се занимаваше с това, като в същото време бях и малко ядосана.

— Както и да е — каза той и остави доклада настрана. — Не съм имал намерение да сменям темата. Това означава ли, че имаш още една среща с Пол?

Изпънах гръб и се усмигнах:

— Означава. Трета среща — можеш ли да повярваш? От шест месеца имах чувството, че бях в търсене на Свещения Граал, и изведнъж — бум, имам си гадже. В крайна сметка не съм чак такава загубенячка.

— Разбира се, че не си загубенячка. Но ми направи услуга и повече не се прибирай с подобни травми. Не съм специалист, но съм убеден, че това е необичайна развръзка на събитията.

Хенри говореше за окървавената ми буза. Раната бе все още прясна след вчерашния удар. За щастие, нямаше да излизам с Пол до идната седмица, така че разполагах с няколко дни, за да позарасне. Именно тогава щеше да ме придружи при връчването на Бизнес наградите за Северозападна Англия, важна официална вечеря, на която присъствах всяка година по линия на работата си и която очаквах с нетърпение, за да се изфукам с него.

— Как мина твоето излизане? — попитах аз. Доминик беше наредила на Хенри да се упражнява, колкото се може повече, и той бе излязъл в компанията на останалите момчета от отбора по ръгби след края на мача.

— Не беше зле. — Той сви рамене. — Побъбрих си с няколко жени, обаче нямам никакви телефонни номера.

— Не се тревожи, Хенри. Ще стане. Обещавам ти, че ще стане —
успокоих го аз.

Никой от двама ни не подозираше колко скоро щеше да се случи.

ГЛАВА 26

Въпреки името си, което не обещавахе нищо хубаво, Бизнес наградите за Северозападна Англия в първата седмица на март винаги си оставаха една страхотна вечер навън. През последните три години се бях появявала на тези церемонии или като гост на някой клиент, или на масата на моята компания. Основната цел на присъствието ми бе да обикалям из залата, като завързвам колкото се може повече бизнес контакти.

Трябваше да си призная, че не звучеше вълнуващо, но тъй като церемонията по награждаването не беше особено стегната, в момента, в който се поставяше началото на „възможностите за създаване на контакти“, хората обикновено бяха толкова пияни, че с усилие стояха изправени, а пък какво ли оставаше до това, да се опитват да извоюват следващия си важен договор. Но обикновено падаше голям смях.

Една година, която днес се смяташе за позорна, борсови посредници от една от най-традиционните компании в града бяха обединили силите си с носителя на наградата „Най-добър новоизлюпен бизнес“ — шефа на онлайн компания за бижута, специализирала се в продажбата на доста безвкусни, но очевидно доходоносни обици, — и заедно бяха убедили половината от гостите да се прехвърлят в караоке клуба на отсрещния край на улицата след затварянето на бара. Гледката на изпълнителния директор на фирмата „Ратклеј“, който обикновено беше по-изпънат и от вратовръзката на голф клуба си, който бе пял „Лятна любов“ в компанията на отрупания с диаманти съсобственик на сайта eagear.com, трябваше да се превърне в един от незабравимите образи в календара на корпоративните събития от онази година.

Повече от всякога имах причина да очаквам с нетърпение тазгодишната церемония: Пол щеше да ми бъде кавалер. Единственият недостатък бе, че вече бях превишила лимита на кредитната си карта заради всички спортни дрехи, с които се снабдих, и не можех да си

позволя нов тоалет. Не и преди банката да изиска обратно всичките ми кредитни карти и да ги подпали.

Така че бях принудена да облека един от гвоздеите на гардероба си — прилепнала рокля без презрамки в наситен аленочервен цвят.

— Кога ще излизаш? — провикна се Хенри от всекидневната.

— Трябва да съм там в шест и половина — отвърнах аз, като надникнах иззад вратата.

— Искаш ли да те закарам?

— Ако нямаш нищо против.

— Никак даже... о, изглеждаш страхотно.

Бях окичила цялата си глава с меки ролки, с които приличах на голямо, розово превъплъщение на Медуза.

— Винаги съм смятала, че тези приспособления за разкрасяване са прехвалени — казах аз, докосвайки ролките. — О, това моят телефон ли е?

Непрекъснато изключвах къде съм си оставила телефона и често си бях мислила дали да не го вържа за някаква корда и да го промуша през ръкавите на палтото си, както правеше едно време майка ми с ръкавиците. Някой трябваше да патентова тази идея. Ако човек подхвърлеше нещо подобно в „Бърлогата на дракона“^[1] нямаше да могат да си намерят място.

— О, господи, какво съм направила с него? — питах аз, докато хвърлях възглавничките и списанията на пода в отчаян опит да разбера откъде идваше звъненето. — Я почакай, като че ли звъни от коридора.

— Кухнята — обади се Хенри.

— Сигурен ли си? — изхвърчах към кухнята. — Вероятно става нещо странно с акустиката на това място, защото бих могла да се закълна...

Съзрях телефона в кухнята, близо до чайника, и стремглаво се хвърлих, за да вдигна, но той спря, преди да успея. Погледнах и видях, че номерът на Пол беше отбелязан като пропуснато повикване.

Набрах го, но даваше заето, а после се включи гласовата му поща. След три опита телефонът ми отново иззвъня. Беше гласовата ми поща:

— Здравсти, Луси, обажда се Пол. Извинявай, че ти го съобщавам толкова късно, но изникна нещо и няма да мога да дойда тази вечер.

Опасявам се, че е неотложно. Надявам се, че не ти създавам прекалено големи главоболия. До скоро. Чао.

— О, боже — изстенах аз. — И сега какво трябва да направя?

— Проблем ли има? — Хенри мина покрай мен, за да включи електрическата кана.

— Аз... ъм... да. Вързаха ми тенекия.

— Не трябва ли да тръгваш след час?

Погледнах часовника си:

— След четиридесет и пет минути. Божичко!

— Какво стана с кавалера ти?

— Било неотложно — съобщих му аз. — Наистина неотложно. Семейни дела. Пол не навлезе в подробности, но звучеше сериозно. И искрено съжаляваше. Наистина съжаляваше.

Хенри продължи да се мръщи.

— Сега ще изглеждам като някой идиот, когато се появя без кавалер, а Роджър ще се вбеси, защото е платил около триста кинта за място, което ще остане празно. Това е кошмар.

— А Доминик не би ли могла да дойде с теб? — попита той.

— Тя също ще ходи, но на друга маса.

— Ами Ерин?

— Тя е на партито по случай седемдесет и петия рожден ден на баба й — продължих аз. — При тези обстоятелства всеки би свършил работа. Всеки.

Хенри се поколеба:

— Ами аз нямам никаква работа.

Замислих се за секунда:

— Прав си. Нямаш, нали? Добре, Хенри, да видим как ще изглеждаш в смокинг.

[1] Телевизионно шоу, в което поставят начинаещите предприемачи, търсеци финансиране на идеите си, в реална обстановка, като ги срещат с богати инвеститори. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Оказа се, че Хенри изглеждаше доста добре в смокинг. Ама наистина много добре. Бях изненадана и облекчена, когато чух, че притежаваше такава дреха, но после се сетих, че я купи миналата година, след като беше номиниран за някаква научна награда на церемония в Лондон.

Тогава така и не бях успяла да го видя, така че не можех да направя сравнение. Но тази вечер беше гладко избръснат и от кожата му се носеше аромат на съблазнителен афършейв, смокингът издължаваше стегнатото му тяло, а косата му беше небрежно разрошена. Ако Антон можеше да го види, щеше да се гордее с него.

Когато таксито ни спря пред сградата „Сейнт Джордж Хол“, Хенри излезе, за да ми отвори вратата. Бях поразена от това колко подходящ (нека използвам израза на майка ми) се бе оказал той.

Бях присъствала на стотици събития, откакто сградата беше реставрирана, но винаги, когато я видех, дъхът ми секваше. Като се започнеше от коринтските ѝ колони и се стигнеше до внушителните ѝ стъпала, от безкрайните колони с канелюри до колосалните бронзови статуи, в това място нямаше нищо невзрачно. Всъщност беше изключително крещящо, като всяка сграда от деветнадесети век.

Отправихме се към централната зала, която беше образец на викторианския разкош — всичко беше в полилеи и фризове, висококачествени керамични плочи и арабески. Организаторите на събитието едва ли е трябвало да се стараят, за да украсят мястото — не беше нужно нищо повече от най-безупречните ленени покривки и елегантни свежи цветя.

— Тази вечер изглеждаш по-спокоен, отколкото преди няколко седмици, когато бяхме в бара — казах му аз. — Каква е тайната ти?

— Няма тайна — засмя се той, взе две чаши с шампанско и ми подаде едната. — Хубаво е да излезеш, без да си под напрежение, че трябва да се сдобиеш с нечий номер. Без да трябва да изнасяш представление.

— Човек никога не знае, тази вечер можеш да срещнеш някоя, която...

— Не, Луси — прекъсна ме той. — Тази вечер ще си почина. Ще бъда себе си.

— Ние всички искахме точно това — казах му аз.

Почувствах нечия ръка на лакътя си и се извърнах. Беше шефът ми, Роджър Пиймън. Тази вечер бе подрязал брадата си и изглеждаше доста елегантен.

— Луси, как вървят нещата? — Той ме целуна по бузата.

— Страхотно, Роджър. Познаваш ли Хенри?

— Драго ми е да се запознаем. — Роджър се ръкува с Хенри. — Вие сте очният лекар, нали?

— О, не, Роджър, очният лекар е Пол. Той не успя да дойде.

— Предполагам, че ще спечелите някаква награда — обади се Хенри, като така спести неловкото положение, в което Роджър можеше да изпадне.

— Най-добър маркетинг, пиар или рекламна агенция — засия Роджър. От седмици не спираше да мисли за наградата. Опитваше се да се преструва, че не го интересува, но успяваше да се прави на безразличен колкото и някое четиригодишно хлапе на Бъдни вечер.

— Естествено, конкуренцията е голяма. За тези награди се борят около двадесет компании. И все пак е хубаво да чуеш, че хората смятат, че имаме шансове за успех.

— Разбира се, че имаме шансове за успех, Роджър. Ние сме най-добрите — обадох се аз.

Шефът ми се подсмихна и кимна на Хенри:

— Не смея и да си помисля какви ли ги говори зад гърба ми.

Скоро Роджър ни остави, за да обходи залата. Към нас се присъединиха Том Матюс, предприемач на млада дизайнерска компания, и великолепна брюнетка на име Рейчъл, която според мен бе последното му завоевание.

Том беше един от клиентите на Доминик. Тя бе успяла да поддържа изключително приятна връзка клиент-агенция, въпреки (или може би заради) убежките ѝ с Том, маркетингов и творчески директор.

— Как вървят нещата, Том? — целунах го по бузата. — Доминик още ли успява да ви задоволи?

Едва когато думите се изплъзнаха от устата ми, осъзнах колко неподходящи бяха те, особено в присъствието на приятелката му, и се изчервих. Том явно нямаше нищо против.

— Знаеш каква е Доминик — отвърна той с дръзка усмивка. — Тя лично се интересува от това всички ние да бъдем задоволени. Хенри, ти в кой бизнес си?

— Сигурен съм, че никой от присъстващите не се занимава с подобно нещо — отвърна Хенри. Личеше си, че се стесняваше. — Работа в Изследователския център по тропическа медицина.

— Сериозно ли? Колко очарователно — ахна Рейчъл. — Преди бях съседка на един от старшите преподаватели там — професор Стивънс.

— Познавам го добре. — Очите на Хенри се оживиха. — Смятах да го избира за свой наставник. Фантастичен човек. Вече е пенсионер.

— Знам — отвърна тя. — Минали са години, откакто живяхме в съседство, но ви казвам, че част от работата, която вършите там... свалям ви шапка, честна дума.

Стеснението на Хенри започваше да се топи.

— Хенри работи върху лек срещу маларията — добавих гордо аз.

— Наистина ли? — ахна Рейчъл. — Това е удивително. Правите това, което всички останали в тази стая смятат за незначително.

— О, тук вече не знам — засмя се Хенри и метна поглед към Том.

— Не се тревожи — ухили се Том. — Права е. Освен това никога не споря с малката си сестричка.

— О, вие сте брат и сестра? — попитах аз.

— Страхувам се, че да — пошегува се тя. — О, ще тръгна, за да не изпусна Ник Дикинсън. Хенри, трябва да седя до теб по време на вечерята. Умирам да науча още нещо за това, с което се занимаваш.

Когато Том и Рейчъл се бяха отдалечили достатъчно и не можеха да ни чуят, аз се обърнах към Хенри:

— Спечели си почитателка.

— Знам — очите на Хенри се разшириха от удивление. — Не знам как се случи.

Скоро се смесихме с гостите и усетих някаква промяна в Хенри. Може би беше незначителна, но все пак беше факт. Вместо нервното приятелче, което бяхме замъкнали в бара преди няколко седмици, тази

вечер Хенри определено беше по-самоуверен. Не прекалено, но беше постигнал точния баланс между увереност и съзнанието за собствените си недостатъци. Решението му, че бе тук не за да свали някоя мадама, явно бе сторило чудеса.

— Как е нашият Любовник? — каза Доминик, която се приближи и го шляпна закачливо по задника.

Хенри развеселено поклати глава:

— Ако аз те бях шляпнал, можеше да ме обвиниш в сексуален тормоз и да ме арестуват.

— Никога не бих ти причинила подобно нещо, Хенри. Можеш да ме пляскаш по задника винаги, когато ти се прииска. Всъщност какво правиш тук? Не очаквах да те видя тази вечер.

— Пол имаше някакви спешни семейни дела — измърморих аз. — В последния момент се оказа, че няма да успее да дойде.

— Надявам се, че ще го накараш да си плати за това.

— О, сигурна съм, че беше искрен — разпалих се аз, — искрено съжаляваше.

— Хубаво — каза тя. — Макар че, като гледам Хенри тази вечер, си мисля, че в крайна сметка се сдоби с по-добрия кавалер.

ГЛАВА 28

Напоследък хората доста се надсмиваха над политическата коректност, но ако човек се натъкнеше на някой като Дейвид Карутърс, щеше да си спомни защо е била създадена.

Космите по лицето му бяха като на староанглийска овчарка, като почти непрекъснато от устата му капеха лиги. Карутърс беше баснословно богат собственик на различни производствени компании, като две от тях бяха представлявани от „Пиймън-Браун“. Освен това беше най-мърлявият човек, който някога бе съществувал, и ако имах възможност да избирам, не бих седяла и на километър разстояние от него, та какво оставаше да съм до него.

Не бях съзнавала, че съществуват мъже като него, допреди няколко години, когато бях присъствала на подобно събитие и бях забелязала, че опипваше задника на шефката на финансовия отдел на компанията „Съвилс“.

Тя бе отговорила на това, като се бе обърнала рязко и го бе зашлевила през лицето с такъв шамар, който можеше да й спечели роля във филма „Кунгфу панда“. За съжаление, това само го бе окуражило. След като в продължение на двадесет минути се бе опитвала да го отблъсне, тя се бе отказала и си бе тръгнала, като всички гости — и мъже, и жени — бяха останали ужасени от случилото си, но въпреки това никой не бе пожелал да се намеси. Някак му се бе разминало. Не знаех как, но бе успял да се отърве невредим.

— Ама че съм късметлия, седя до най-красивото момиче в цялата зала — лигавеше се той и беше нахлул толкова много в личното ми пространство, че някой трябваше да извика НАТО.

Усмихнах се неловко и придърпах стола си сантиметър по-близо към този на Хенри.

— Ето, желаете ли меню? — тикнах твърдия лист към Карутърс, като се надявах, че присъствието му между нас щеше да бъде достатъчно ясен намек. Вместо това той го сграбчи и го метна

настрани, след което опря лакти върху масата и се наведе към мен. Когато откриех организатора на плана с местата, щях да го удуша.

— Ти си една от онези прелестни пиар мацки в „Пиймън Браун“, нали? — Той извади от джоба си кърпа и избърса потта от червеното си като цвекло чело.

— Работя в пиара, но никога не бих се класифицирала като „мацка“ — отвърнах аз, като му метнах вледеняващ поглед. Не можех да не го презирам, въпреки че ни беше клиент.

— Секретарка ли си? — попита той.

— Като изключим самия Роджър Пиймън, аз съм най-старшият член на персонала тук.

— Хахахахахахаха! Тук си имаме борбена мацка! — Той намигна на Боб Макинтайър, шефа на експедиторската компания, който седеше от левия му край. — Не ги ли обожаваш?

Отчаяно погледнах към Хенри, който седеше от дясната ми страна. Но като се имаше предвид, че отдясно на него беше Рейчъл, неговият фен клуб, състоящ се от един член, беше ясно, че той не бе в състояние да говори с мен. Карутърс грабна бутилка червено вино и наля нехайно в чашата ми, след което започна да пълни и своята.

— Хайде, да се гипсираме — изпръхтя той и ме сръчка в ребрата.

— Не пия червено вино — заявих категорично.

— Какво? — измуча той. — А би трябвало. Доказано е научно, че от него жените получават по-силен оргазъм.

— Нима? — отвърнах хладно, а Боб Макинтайър се отмести неловко. Той очевидно се забавляваше с идеята да ме спаси, но все още не бе решил как да го стори, без да направи сцена.

— Макар че едва ли има жена, която да се притеснява за това, когато е с мен. Хахахахахаха! — Той стовари ръка върху масата, доволен от собствената си духовитост, а аз се придърпах още по-близо към Хенри.

— Бяло вино, госпожо? — попита сервитьорът.

— Да, моля — кимнах аз и отпих голяма глътка веднага след като ми наля чашата.

Канех се да стана и да се извиня, че отивам до дамската тоалетна, когато всички бяха помолени да заемат местата си, ако все още не го бяха направили.

— Страхоооотно! Точно от това имаме нужда — изрече насмешливо Карутърс. — Пет часа речи, изнесени от цял тон скучни бизнесмени. Ще трябва сами да се погрижим за забавлението си. — Той отново се наведе към мен и ми намигна.

Преместих стола си така енергично, че едва не станах причината да съборя четирима от съседите си — Хенри, Рейчъл и двама от гостите, които седяха от дясната ѝ страна.

— Извинявайте — прошепнах аз, но Рейчъл явно нямаше нищо против.

Награждаването беше по-дълго и скучно от миналогодишното. Но така поне Карутърс нямаше възможността да си отваря много устата, като изключим случаите, когато правеше инфантилни коментари за „жените на върха“, когато награждаваните бяха жени.

С напредването на вечерта мислите ми се насочиха към съобщението на Пол. Първоначално го бях приела за чиста монета — че бе изникнало нещо важно. Но сега започнах да се чудя. Дали не искаше да се отърве от мен, защото бях чиста нула в изкачването на планини? Очевидно не ми бе повярвал, че миналия месец бях покорила връх Сноудон. Или още по-зле — вероятно си бе помислил, че травмата ми не е била толкова тежка, колкото я бях представила. Може би ме смяташе за хипохондрик. Я чакай малко, ама че нагъл тип! Кой бе той, че да дава преценка за травмите ми? Не бе квалифициран медик. Почувствах как ме залива негодувание, преди да си спомня, че кракът ми не би могъл да е по-здрав, дори и да принадлежеше на някой спринтьор от олимпийските игри.

Изведнъж ме осени една идея. Трябваше да му изпратя съобщение. Да му напиша нещо остроумно и забавно, но в същото време да звучи загрижено, в случай че спешната ситуация беше толкова важна, колкото бях разтръбила на всички.

Измъкнах телефона си и започнах да пиша.

„Надявам се, че всичко е наред. Жалко, че не дойде, вечерта е страхотна!“

Включих го на беззвучен режим и поставих телефона до по-малката чиния за хляба, като хвърлих на Роджър такъв поглед, сякаш

искаха да му кажа, че очаквах жизненоважно обаждане от редакцията на „Таймс“. Очевидно единственото нещо, което го занимаваше в момента, бе номинацията му за награда, защото въобще не забеляза.

Изчаках търпеливо да получа отговор, като ту се унасях, ту идвах на себе си между наградите. Но час по-късно бях принудена да приема: Пол нямаше да отговори.

ГЛАВА 29

Церемонията по награждаването се проточи толкова дълго, че когато наближи моментът да бъде оповестена „Най-добра пиар или рекламна агенция“, почти се бях обездвижила. Погледнах към мястото, където седеше Роджър, за да му покажа вдигнат палец в знак на подкрепа. Само дето мястото му беше празно.

— Къде е Роджър? — пророних аз.

Жената от десния му край, изпълнителен директор на някакъв ритейл парк, озадачено сви рамене. Хората започнаха да шепнат на масата ни. Най-правдоподобната теория бе, че Роджър бе излязъл навън преди няколко минути, за да разговаря по телефона, но оттогава насам никой не го беше виждал.

— Изборът на победителя в категорията „Най-добра пиар или рекламна агенция“ се оказа изключително трудна задача за нашите съдии — обяви водещият, весел и преждевременно оплешивял изпълнителен директор на Спестовна каса за жилищно кредитиране. — През последните години конкуренцията в този сектор стана изключително жестока, с предизвикателното темпо, налагано от новооткритите бизнес компании, които я превръщат в развиваща се, но и изискваща много енергия индустрия.

— Какво ще стане, ако спечелим? — изсъсках аз към останалите. — Кой ще прибере наградата?

— Както изглежда, това ще си ти! Хахахахаха! — изсмя се Карутърс и се зае с чинията, отрупана с огромна купчина сирене, плякосано от дъската, на която го сервираха.

— Но аз не мога! — Стомахът ми се сви. — Мразя речите. Не мога да се оправя с тях. Просто не мога.

— Избраната агенция демонстрира всички фактори, които са критични за успеха в този сектор: изключителен растеж на печалбите, голям брой клиенти от различни сектори и високо ниво на творчески умения, благодарение на които всеки един от клиентите ѝ е спокоен, че е рекламиран максимално добре.

Завъртях се наоколо, търсейки помощ. Изведнъж устата ми бе така пресъхнала, че имах чувството, че си бях правила гаргара с пясък.

— Не се тревожи — прошепна Хенри, който беше усетил паниката ми. — За тази награда се борят двадесет агенции...

— И победителят е...

— Спокойно, Луси — продължи Хенри. — Вие вероятно няма да...

— „Пиймън-Браун Пиар“!

Светлината на прожектора премина през залата, когато шестстотин гости започнаха да ръкопляскаат вяло, но въпреки всичко аплодисментите звучаха някак си оглушително. Премитях, когато прожекторът освети очите ми, и ги заслоних с ръка. Всеки един от гостите на масата гледаше към мен.

— Луси — прошепна Хенри, — мисля, че ще трябва да се качиш на сцената.

— Няма да стане. — Бях като гръмната. — Не мога да помръдна.

Не преувеличавах. Въпреки че девет чифта очи ме умоляваха да се изправа и да тръгна към сцената, краката ми щяха да са по-склонни да ми служат, ако ми бяха сложили епидурална упойка.

Когато аплодисментите започнаха да отшумяват, над залата се спусна неловко мълчание. Единственият звук, който можеше да се чуе, бяха ударите на сърцето ми, които гърмяха в ушите ми, сякаш бях прекарала уикенда в съседство с тонколониите на някой хардкор денс фестивал.

— Тъбъ... „Пиймън-Браун“, там ли сте? — Водещият нервно се засмя. Публиката започна да хихика.

— Хайде, мацко! Мислех, че си най-старшата по длъжност тук! — кикотеше се Карутърс, като плюеше наоколо полусдъвкани бисквити и синьо сирене.

— Луси, ще трябва да го направиш — каза ми Хенри. Погледнах го отчаяно. Той се усмихна окуражително. — Ще се справиш.

— Не може ли ти да идеш? — изскимтах аз.

Той замълча:

— Искаш ли да го направя?

Канех се да кажа „да“. Знаех, че Хенри щеше да го направи заради мен, без капчица колебание.

Тогава осъзнах колко абсурдно щеше да изглежда: съквартирантът ми получаваше награда от името на моята компания, с която нямаше нищо общо. Дължах го на себе си, на „Пиймън-Браун“ и на моя наставник, самия Роджър Пиймън, и трябваше да го направя, въпреки факта, че спокойно бих могла да го сритам, задето изчезна.

— Не се тревожи, отивам — надигнах се аз.

Прожекторът се завъртя и решително се спря върху мен.

Музиката ехтеше. Очевидно това беше опит от страна на звуковия техник отново да разбуди публиката. И действително, започнаха да ръкопляскат.

Запрепъвах се, поклащайки се несигурно заради високите токове, докато шумно се придвижвах между масите. Стигнах до сцената и започнах бавно да преодолявам четирите стъпала към подиума, и то с такива движения, сякаш изпълнявах номер на въже. Като по чудо успях да стигна до най-горното стъпало невредима, грабнах наградата от водещия, целунах го по бузата и се оттеглих зад катедрата, като я сграбчих отчаяно, и макар че полагах усилия, продължавах да треперя така, сякаш бях получила сърдечен пристъп. Можех да чуя как зъбите ми тракаха и се молах да не се чува по микрофона.

Взрях се в морето от очакващи лица и се зарекох, че няма да се вцепеня. Не трябваше да се вцепенявам. Не можех да разочаровам нито компанията, нито Роджър, нито дори самата себе си.

И все пак, дали някога бях заставала пред такава ужасяваща гледка? Мисля, че не.

— Бихте ли желали да кажете няколко думи, госпожице...? — попита водещият, като, без съмнение, искаше да си свърша работата.

— Ъм, да — прочистих гърлото си.

Опитах се да измисля нещо, което да кажа. Нещо силно, незабравимо и остроумно, нещо, което щеше да накара всички в залата незабавно да наемат „Пиймън-Браун“. Но не можех да измисля нищо. Всемогъщи боже, защо не можех да измисля нищо?

Тогава ме обхвана вдъхновение: щях да направя онзи стар номер и да си представя, че всички в залата бяха голи. Да!

Затворих очи и си поех дълбоко дъх. Когато ги отворих, всички, до последния човек, бяха чисто голи. Гледката не беше красива, всъщност беше дяволски противна. Но се получаваше... наистина се получаваше!

— За компания като нашата това е огромна чест — обърнах се към публиката, като се удивих на себе си колко убедително звучах. — През последните години постигнахме значителен успех, като спечелихме едни от най-добрите клиенти в региона и наехме на работа най-талантливия персонал. Тази престижна награда е признание за неуморната работа на един брилянтен екип от хора.

Вървеше доста добре.

Обмислих следващото си изречение и се усмигнах на някаква жена от първия ред. Както и останалите, тя беше чисто гола. Циците ѝ бяха толкова увиснали, че човек би си помислил, че бе прекарала последните седемдесет години в кърмене.

— Обаче има друг човек, който трябваше да приеме тази награда. Някой, който не успя да се качи тук и вместо това ме насади на пачи яйца.

За мое облекчение и задоволство, публиката се разкиска. Някакъв мъж от масите в левия край, който беше попрекалил с пиенето, продължи да се смее, след като всички останали замлъкнаха. За мен щеше да е доста ужасяващо, ако той носеше нещо повече от папийонка и черните чорапи с детска картинка.

— Човекът, който трябваше да бъде тук, е двигателната сила, в която се крие успехът на „Пиймън-Браун“. Човек, с когото съвместната работа е страхотно преживяване и който е истински вдъхновяващ шеф...

Извисих глас, за да съобщя името на Роджър, когато мъжът с шарените детски чорапи разкръстоса крака и пред погледа ми лъсна противният му инструмент.

— Моят директор...

Отчаяно се опитвах да се отърва от образа на атрибута на господин Чорап, но незнайно защо бях като хипнотизирана от него.

— Роджър...

Единственото нещо, върху което можех да се концентрирам, беше неговият...

— ... Пенис.

Изчаках следващата серия от аплодисменти, но, за мое учудване, залата бе застинала в мълчание. Тогава хората започнаха да се смеят. Смееха се неудържимо. И нито един от тези негодници не ръкопляскаше.

Реших веднага да се изнижа. Прекосих на бегом сцената и се запрепъвах по стълбите. Лицето ми пламтеше толкова ярко, че се изненадвах как още не се бе включила противопожарната аларма. Когато се върнах на мястото си, всички на масата изглеждаха слисани, включително и Хенри.

— Кое му беше толкова смешното? — усещах как сълзите напиреха в очите ми.

Хенри изглеждаше изненадан.

— Нима не разбра какво каза? — изглеждаше така, сякаш се канеше да ми съобщи новина за някаква тежка загуба.

— Какво?

Той се размърда на мястото си и се наведе към мен, за да ми прошепне нещо:

— Луси, нарече шефа си Роджър Пенис.

— Роджър Пиймън — повторих аз.

— Не Пиймън, а Пенис — изсъска той.

— Пиймън — упорствах аз. — Нарекох го Роджър Пиймън. Това е името му.

— Не, Луси. Не е вярно. Нарече го Роджър Пенис.

Започнах да клатя главата си, но бях така вцепенена, че въобще не осъзнавах какво правя.

— Не — изкрях аз. — Не е възможно да съм го направила. Не е възможно.

Хенри нежно ме прегърна. Погледнах и видях, че Роджър се бе върнал. Вдигнах наградата, усмихнах му се в жалък опит да изглеждам победоносно. Но изразът на лицето му ми подсказа, че шефът ми не беше в настроение да ликува.

ГЛАВА 30

— Роджър, съжалявам. Толкова съжалявам. Не знам какво друго да кажа. Наистина ужасно съжалявам.

Роджър отпи още една глътка вино.

— Да го забравим, Луси, става ли? — По тона му не личеше дали смяташе да ми прости, или да ме убие и да погребее останките ми под шкафа с канцеларските материали на компанията. — Ще поговорим за това на работа, утре.

— Няма да ме уволниш, нали? О, господи, Роджър, моля те, не ме уволнявай. Умолявам те. Обичам тази работа. Обичам компанията. Обичам и теб, Роджър. Ще направя всичко само за да...

— Луси, престани. Моля те.

Помислих си, че щях да се разплача. Отново.

Оказа се, че Роджър бе излязъл, защото са му се обадили от старческия дом на майка му. Напоследък тя разиграваше странни номера, но той не искаше да рискува, дори и ако, както се бе получило този път, му се обаждаше просто за да го помоли да ѝ донесе нова нощница от марката „Марк енд Спенсър“.

— Няма да те уволня — въздъхна Роджър. — За твое щастие, клиентите ти веднага ще възразят бурно срещу това. Естествено, представям си колко впечатлени ще бъдат, след като управляващият директор на пиар компанията им е бил наречен дяволски страхотен пенис.

— О, господи, Роджър, толкова съжалявам — зарихах аз и забих глава в масата.

Хенри застана до мен.

— Ще я отведеш вкъщи, нали? — каза му Роджър. — Моля те, просто я изведи оттук.

Хенри ме повдигна.

— Вероятно е време да си ходим — внимателно изрече той. — Доминик каза, че ще се видите на сутринта. Един от клиентите ѝ

настоява да продължат в някакъв клуб, но тя заръча да не се тревожиш. Искаш ли да тръгваме и да си хванем такси?

Кимнах нещастно:

— Но първо трябва да ида до тоалетна.

Стигнах до дамската тоалетна. Отчаяно се спотайвах в кабинката, защото бях толкова засрамена, че не исках да си подам носа навън. Когато накрая се престраших, Рейчъл беше пред огледалото и освежаваше грима си.

— Добре ли си? — Тя засмука навътре бузите си, сякаш влизаше в барокамера и с въртеливи движения нанесе пудра върху страните си.

Кимнах:

— Все пак се надявам, че няма да бъда уволнена, но като изключим това, иначе съм добре.

— О, на твоето място не бих се тревожила за това — каза ми тя и взе спиралата си. — Всички са пили толкова много, че едва ли ще си го спомнят.

— Е, благодаря ти — насилих се да се усмихна. — Но подозирам, че може и да си спомнят. Единственото, което искам да направя, е да се прибера у дома и да се мушна под леглото. Като най-добре ще е да остана там до следващата Коледа.

Четчицата, с която Рейчъл нанасяше спиралата си, замръзна във въздуха и тя ме погледна разтревожено:

— Нали не си тръгваш?

— Ами всъщност... да.

— Добре. — Тя кимна, като се опитваше да изглежда безразлична, но никак не ѝ се удаваше. — И Хенри ли ще си тръгва?

— Да, каним се да си викнем такси, но... защо?

— О, сещаш се — отвърна тя и ме погледна многозначително.

Бях озадачена:

— Не, какво?

Сега тя се намръщи:

— Вие двамата не ходите, нали? Каза ми, че сте просто приятели, и предположих...

— Така е, ние сме просто приятели. Я чакай малко, случайно да не би да харесваш Хенри?

Рейчъл сякаш се отприщи:

— Да го харесвам ли? Господи, че кой не би го харесал? Той е великолепен. Не знам как можеш да живееш с някого, който изглежда като него, и да не се изкушаваш. Той е не само привлекателен, но и интелигентен. Не съм предполагала, че съществуват такива мъже. Не и в истинския живот. Не и идеалната комбинация, както е в неговия случай.

Тя изрече това хвалебствено слово почти без да си поеме дъх.

— Пълната комбинация ли? — попитах удивена.

— Не е обвързан, нали? Той ми каза, че не е.

— Ами да.

— Господи, ама че възможност! — Рейчъл едва не припадна от радост. — Каж ми, смяташ ли, че трябва да го покана на среща? Познаваш го по-добре от мен. Няма ли да реши, че съм прекалено безсрамна?

Отстъпих назад и се загледах в Рейчъл. В лъскавата ѝ лешникова коса, сияещата кожа, сочните устни и безпогрешния вкус за обличане. Поклатих глава:

— Не, не смятам, че ще реши, че си безсрамна. Мисля, че ще бъде възхитен.

— Наистина ли смяташ така? О, господи, благодаря ти! Добре ли изглеждам?

— Изглеждаш възхитително — отвърнах аз, като си мислех, че вечерта се бе оказала много по-добра за Хенри, отколкото за мен.

ГЛАВА 31

— Наистина ли щеше да ме спасиш? — подсмърчах в таксито. — Сещаш се, да се качиш на сцената и да получиш наградата вместо мен?

Хенри сви рамене:

— Да, разбира се.

— Но ти не знаеш кое е първото нещо, свързано с пиара. Какво щеше да кажеш?

— О, ами да видим — размишляваше той. — Нещо неясно от сорта на: „Всяка организация се нуждае от пиар отдел, също както и от отдел за спешно реагиране или пък от отдел за почивка и възстановяване на силите“.

Избухнах в смях:

— Щеше добре да се впишеш. В тези речи се изговориха доста глупости.

— Забавлявах се — призна си той.

— Бас държа, че беше така. Взе номера на Рейчъл, нали?

Той се усмихна смутено:

— Не е за вярване, нали?

— Трябва да повярваш в собствените си възможности, Хенри.

Той сведе поглед:

— Е, да видим дали ще се обади.

— Ще се обади. — Никога преди това не бях изпитвала такава увереност. — Но да се върнем на първоначалния въпрос. Ще ми се да ти бях позволила да ме спасиш. Ако го бях направила, никога нямаше да ми се наложи да изнеса най-ужасната реч при приемането на награда, която спокойно би могла да се конкурира с тази на някой от наградените с „Оскар“, които благодарят на педикюриста си.

Той сдържа усмивката си.

— Само дето не мога да ти позволявам да ме спасяваш през цялото време, нали? — изпъшках аз. — Трябва да стъпя здраво на краката си.

— Като че ли пък ти никога не си ме спасявала — отвърна той.

— Нима? — вторачих се в него озадачена. — Не помня да съм те спасявала от нещо.

— Разбира се, че си. Нека помисля... Коломенди, 1994-та. Това е добър пример.

Започнах да се ровя в дълготрайната си памет и накрая загрях:

— Бях забравила за това.

Коломенди беше лагер за спортове на открито в Северен Уелс, който беше домакин на „градски деца“, каквито бяхме, поне веднъж в училищната ни кариера, а ако бяхме без късмет — и два пъти. Не, не беше справедливо да казвам „без късмет“, не беше толкова зле. Но беше честно да добавя, че спомените от първата екскурзия, когато се разделяхме с мама и татко, имаха сладко-горчив привкус за повечето от нас.

Имаше и някои хубави преживявания: среднощните огньове, разходките сред провинцията и тридневните отсъствия от училище. От друга страна обаче, там бяха децата от по-лошите училища, отвратителните вечери и наличието на толкова много кал, колкото човек едва ли би открил и в Мъртво море.

За единадесетгодишния Хенри бе съществувал и Анди Смит. Щеше ми се да кажа, че Анди бе съзрял и се бе превърнал в едно очарователно и чувствително момче, откакто бяха минали дните, когато крадеше тетрадките с домашното на Хенри. За съжаление, както бяхме открили в деня на задължителния крос, истината се бе оказала точно обратната.

— Кой ще се запише за голямото състезание? — се беше провикнал господин Роджърс, учителят по география. Господин Роджърс беше един от онези модерни учители и всички шестокласници го харесваха, защото носеше спортни горнища с качулка и често беше забелязван в мола в неделите.

— Давай, Хенри — сбутах го аз, докато седяхме на стената и си поделяхме торба, пълна с бутилки кола, която беше достатъчно голяма, за да ти докара диабет.

— Хммм... може би.

— Какво искаш да кажеш с това „може би“? Виждала съм те как тичаш и все едно гледам някой, в чийто задник са заврели фойерверк. Трябва да се запишеш, защото имаш шанс да победиш.

— Тук съм си добре. — Той сви рамене.

— Не ставай глупав. Та училището ни почти няма никакви свестни бегачи. Ако не участваш, ще изглеждаме като сбирщина неудачници.

От израза на лицето на господин Роджърс ставаше ясно, че той не смяташе Хенри за потенциален победител. Макар че знаех, че можеше да тича така, сякаш го гонеха хиляди дяволи, той не се перчеше с уменията си и никога не се бе записвал в клуба по бягане. И докато Анди Смит беше капитан на нашия випуск, никога не би го направил.

— Ще викам за теб — добавих аз окуражително.

Той се поколеба и слезе от стената:

— В такъв случай най-добре да си облека шортите.

— Да, накарай ни да се посмеем, приятелче — подигра му се Анди, когато мистър Роджърс се отдалечи достатъчно и не можеше да го чуе. — Да не би да става въпрос за онези на райетата? Те са толкова грозни.

Когато Хенри се озова на стартовата линия, напрежението около състезанието бе нараснало. Не само че Анди се бе записал, но, както изглеждаше, същото бяха сторили всичките хулигани в Северна Англия. Пред мен беше бандата на Фейгън^[1], с единствената разлика, че тези носеха анцузи „Диадора“.

— Давай, Хенри! — виках аз от страничната линия, докато той изчезна в горите, следван от цели тълпи състезатели, които трябваше да завършат четири обиколки — около три километра, — преди да се появят, за да приключат надпреварата. Чаках на финала с останалите хлапета, които бяха или прекалено мързеливи, или прекалено бавни, и имах чувството, че това продължаваше цяла вечност. Или пък може би беше отражение на напрежението, което изпитвах, защото отчаяно исках Хенри да се докаже.

Когато най-сетне бегачите в челната линия се появиха, тълпата полудя. Четирима бяха много пред останалите: две деца от конкурентното училище „Сейнт Питър“ бяха най-отпред, Анди беше на трето място, а Хенри — точно зад него.

— Давай, Хенри, можеш да го направиш! — вресях аз.

Когато челната четворка приближи финалната лента, Хенри погледна нагоре и бе обзет от прилив на енергия. Той профуча покрай Анди, покрай якото хлапе, което беше второ, и след няколко

напрегнати минути, когато беше рамо до рамо с водача, грациозно прекоси финала почти без никакви усилия.

Най-хубавата част бяха одобрителните викове: цели тълпи от деца крещяха името на Хенри.

— Ти си герой! — пицях развълнувано.

— Стига, Луси. — Той се изчерви, но знаеше, че бе истина.

Господи, толкова се радвах за него!

След състезанието всички трябваше да се отправят към столовата за вечеря, но бях забравила нещо на леглото си и оставих Хенри да бъде поздравен както от учителите, така и от учениците. Не можех да си спомня какво беше, но това отклонение ме бе накарало да закъснея. Когато се насочих към столовата, надявайки се да се промъкна незабелязано, видях нещо, което незабавно породило подозрения у мен.

Скрих се зад една от бараките, докато Анди се задаваше от отделението с душове и тичаше през тревата, като носеше нещо, което приличаше на вързоп бельо. Той хвърли дрехите през оградата в калното поле, осеяно с кравешки лайна, което беше в съседство, после взе една пръчка и започна да го ръга, като омаза вързопа, докато не се покри с внушителен пласт от наскоро изпразненото съдържание на някакво волско черво. Той захвърли пръчката на земята и изчезна.

Когато приближих към мястото, почти веднага разбрах на кого принадлежаха дрехите, тъй като само някой сляп можеше да притежаваше риза с подобен нюанс на зеленото.

При нормални обстоятелства щях да взема дрехите и да ги върна в отделението. За съжаление, бяха покрити с толкова много кравешка тор, че би стигнала за едногодишното наторяване на поле, засято с праз. Бях бясна — първата ми реакция беше да се втурна към залата за хранене и лично да се изправа срещу Анди. После се сетих за Хенри. Изтичах до отделението с душове.

— Ехо? — извиках внимателно.

— Луси! — главата му се появи на един от прозорците. — О, слава богу. Ситуацията наистина е неловка, но...

— Някой ти е задигнал дрехите — довърших вместо него. — Беше Анди Смит, този малък противен мръсник. Очевидно не е могъл да понесе, че е бил победен. Има проблем. Знаеш ли, трябва да...

— Луси?

— Да?

— Можеш ли да ми донесеш някакви дрехи?

— О, разбира се, че мога.

За щастие, всички бяха на вечеря, така че успях да се промъкна в спалнята на момчетата и да взема чисти дрехи за Хенри от чантата му. Но когато двадесет минути по-късно влязохме в столовата, Анди вече беше споделил със своята клика всички дребни детайли от деянието си. Седнахме на крайчеца на пейката пред помията, която представляваше картофено пюре, размекнат зелен фасул и подметките на кожени ботуши (или „ростбиф“, както твърдяха готвачките, макар че не успяха да ни излъжат), а подигравателният им смях се разнесе из помещението. Хенри храбро посрещна случилото се, но знаех, че това лиши победата му от блясък. Всеки би се почувствал така.

С радост можех да заявя, че Хенри не трябваше още дълго да търпи тормоза. През следващия срок родителите на Анди го преместиха в частно училище, с което той не спря да се фука в продължение на седмици. Замина си и така се отървахме от него. В резултат на това животът стана много по-лесен.

Разбира се, Хенри никога нямаше да се превърне за една нощ в господин Популярен. Той продължи да си е прекалено срамежлив и странен. Но след победата в Коломенди социалната му проказа вече не беше в толкова остра форма. Предположих, че точно това имаше предвид, когато каза, че съм го спасила, макар че бях сигурна, че не стана благодарение на мен.

Бях сигурна и за нещо друго — че щях да се чувствам като пълен боклук утре сутрин.

[1] Персонаж от романа на Чарлз Дикенс „Оливър Туист“. В своя приют, Фейгън ръководи банда невръстни джебчии и проститутки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Разбрах, че бях стигнала дъното в работата си, когато се улових, че се чудя дали по-добрият вариант нямаше да е да си бях останала у дома, за да гледам токшоуто на Джеръми Кайл.

Махмурлукът ми беше нищо в сравнение с изгарящия срамен спомен от снощи. Или пък с факта, че Роджър бе отказвал да ме погледне цялата сутрин. Или с това, че речта ми беше отразена дума по дума в раздела за бизнес клюки в един вестник; надписът под снимката гласеше:

„Всички присъстват и са с ерекция... Луси Тайлър, която отдаде дължимото уважение на собственика на «Пиймън-Браун», Роджър Пенис.“

На всичко отгоре се бе появил и проблем — две от телевизионните станции най-после се бяха съгласили да направят репортаж „зад кулисите“ с болницата, която беше един от клиентите ми. Прокарах тази идея от седмици и при нормални обстоятелства щях да съм във възторг. Проблемът бе, че искаха да го направят днес, за да съвпадне точно с публикацията на доклад за Националната здравна служба, а точно по същото време трябваше да ръководя мащабно представяне на продукт за друг клиент. И двамата клиенти бяха прекалено важни, за да изпратя някой друг, и все пак не можех да бъда на две места едновременно. Единствената ми опция беше да отнеса въпроса до Роджър.

Поех дълбоко дъх, почуках на отворената му врата и се усмигнах нервно. Роджър вдигна поглед от компютъра си и веднага забелязах, че настръхна.

— Имаш ли минутка, Родж?

— Заповядай — отвърна той. Влязох и затворих вратата след себе си. — Ако е свързано със снощи...

— Не е — обадих се аз и веднага се зачудих дали не е трябвало да бъде. — Е, очевидно е едно от нещата, за които исках да поговоря с теб, но...

— Нека да не го обсъждаме. — Изражението на лицето му беше изморено, сякаш се опитваше да ми прости, но усилието му причиняваше физическа болка.

— Естествено, че няма. И все пак, Роджър, съжалявам. Честна дума. Чувствам се напълно смазана. Всъщност...

— Луси, казах да го забравим — прекъсна ме той. — Считай въпроса за приключен.

Отново си поех дълбоко дъх:

— Благодаря, Роджър. Ти си страхотен шеф.

Завъртя очи по начин, който доста ме притесни. Обикновено с Роджър бяхме толкова близки, доколкото позволяваше връзката работодател-служител, като очевидно всичко беше съвсем открито и честно. Винаги съм работила здравата за него и от мига, когато започнах работа тук, двамата с Роджър просто си паснахме.

Тази сутрин за пръв път се чувствах така, сякаш връзката между наставника и неговата ученичка беше унищожена. Сега бях офис кретенът, най-слабото звено. Това усещане никак не ми хареса.

— Каза, че има и друго? — добави той и прекъсна мислите ми.

— О, да. Днес имам малък проблем.

Докато му обяснявах ситуацията, анализирах поведението му и ме обхвана още по-голяма параноя. Езикът на тялото му не би могъл да бъде по-негативен, дори ако ме беше освирквал.

— Та в общи линии ми трябва някой, който да действа като подкрепление при срещата с един от клиентите — заключих аз. — Единственият въпрос е — кой?

— Ще трябва да запазиш за себе си „Игрите едно“ — отсече решително той. — Те са по-големият клиент и ще присъства националната телевизия, за която трябва да се погрижиш.

„Игрите едно“ бе представянето на нова английска видеоигра, разработена тук, в Ливърпул. Тя беше одобрена от една от най-известните компании за игри в света и вероятно щеше да бъде демонстрирана почти във всички държави. Тъй като градът бе избран за първия етап от представянето, те се нуждаеха от организация с местни връзки, която да им помогне да го осъществят.

— Разбирам какво искаш да кажеш, но се притеснявам, че болницата е един от най-големите и най-старите ни клиенти — отвърнах аз. — Освен това отчаяно искат да популяризират профила на новия си изпълнителен директор, затова е изключително важно да убедим телевизионния екип да вземе интервю от нея. Освен това, след като отскоро имат нов шеф, трябва да подчертаем значимостта си като тяхна водеща агенция.

— Но тази работа е по-проста.

Кимнах неохотно. Не бях убедена, но нямах друга алтернатива. Който и да наследеше работата с болницата, трябваше да е дяволски добър.

— Дай Националната здравна служба на Дрю — каза Роджър и отново се втрени в компютъра си.

Чух рязко вдишване и осъзнах, че бе дошло от мен:

— Моля?

Отново вдигна поглед:

— Хайде, Луси. Дрю е акаунт мениджър. Той би трябвало да е повече от компетентен.

Прехапах устни и кимнах. Той би трябвало да е повече от компетентен. Но ако трябваше да съдим по представянето му по случая на „Ернст Самър“, то тогава не беше.

Така и не успях да си обясня защо Роджър не можеше да види колко ограничен бе Дрю. Не, всъщност успех: Роджър беше страхотен шеф в много отношения, но не бих казала, че имаше око за новостите. Беше доволен, стига само компанията да постигаше запланиваните цели. В това обикновено нямаше нищо лошо, но в моменти като днешния не можех да не се почувствам възмутена. Роджър въобще не знаеше, че „Ернст Самър“ щяха всеки момент да ни уволнят заради скапаното представяне на Дрю. И докато част от мен искаше той да разбере това в интерес на компанията, щях да се почувствам като някой доносник, ако му го бях споменала. Освен това, ако се намираш в стъкларски магазин, не биваше да хвърляш камъни, а и след снощното представяне Лувърът направо изглеждаше нищожен в сравнение с моя стъкларски магазин.

— Добре — казах неохотно. — Нека бъде Дрю.

Той кимна и отмести поглед, като ме остави да подновя анализа си върху езика на тялото му.

— Ако това е всичко, Луси, днес имам доста работа — кисело рече той.

— Разбира се, Родж — отвърнах аз и заотстъпвах към вратата. — Ъम्म... какво ще кажеш да излезем на обяда, който планираме от толкова време, когато това приключи?

Той се размърда на стола си:

— Може би. Доста съм зает в момента.

Напуснах офиса мълчаливо, като не спирах да се чудя дали отношенията с шефа ми някога отново щяха да бъдат както преди...

ГЛАВА 33

Всеки път, когато телефонът ми пиукаше тази сутрин, почти подскачах от стола си, сякаш през него преминаваше ток. Този път започнах да тършувам из чантата си, като отново се молах Пол да ми е пратил съобщение, за да имам поне нещо, което да ме утеши.

Когато го отворих, се оказа, че беше от Хенри. Прободе ме разочарование.

„Надявам се, че си по-добре, и не забравяй: поне речта ти беше паметна.“

Целувки, Хенри

Въпреки всичко се усмихнах. Разкъсвах се между чувство на благодарност, че имах приятел в лицето на Хенри, и отчаянието, че нямах гадже в лицето на Пол.

— Чух, че съм бил избран, за да спася положението — събщи Дрю, настани се на стола си и ловко насочи ръката си към постоянното ѝ местожителство между двата му крака. — Няма да можеш да се справиш сама?

— Способността ми да изпълнявам няколко задачи едновременно не се простира чак дотам, че да съм на две места в едно и също време. — Тогава се овладях, като си напомних, че той ми помагаше. — Виж, благодаря, че се намеси. Болницата е важен клиент, така че оценявам помощта ти.

— Хубаво. — Той сви рамене. — О, чух за снощната ти реч. Жалко, че не успях да присъствам. Струва ми се, че твоята част е била гвоздеят на програмата.

Температурата на кръвта ми започна да се повишава, като достигна малко под точката на кипене на лития.

— Как си прекара с Дейвид Карутърс? — продължи Дрю. — Той е един от любимите ми клиенти.

Потръпнах:

— Нима? Да не би да сте се запознали в училището за чаровници?

— Предложих на Линет да го сложи до теб, докато изготвяше плана за настаняване — ухили се той. — Реших, че двамата ще се спогодите за нула време.

— О, така ли? — Опитах се да държа устата си затворена, но това изискваше толкова голямо усилие, че ме заболяха зъбите.

— Здравей, народе! Опасявам се, че днес няма почти никаква поща.

Вдигнах поглед и забелязах, че Малката Линет беше прекалила със спрея за тен, който беше с цвят на продължително накиснат лешник.

— Направо пращиш от здраве, Линет — каза Дрю, като кръстоса ръце на тила си и я изгледа от горе до долу преценяващо.

Тя се разкикоти.

— Едва ли ще мине номерът, ако кажа, че съм била на Барбадос. Дължа го на лосион за изкуствен тен — прошепна ми тя. — Кака ти знае, Луси. Препоръчвам ти онзи салон в квартала „Уайтчапел“, нанасят идеално лосиона и прониква дълбоко. Не като последното място, на което бях. Когато излязох от там, приличах на проклетата Уензди Адамс!

Всъщност познавах Малката Линет от седем години и тенът ѝ никога не е бил с един нюанс по-светъл от кестеновия.

— Отива ти — ухили се Дрю, — но като се замисля, не мога да се сетя за нищо, което не би ти отивало.

Тя отново се закиска доволно.

— Знаеш ли — продължи той, — преди няколко дни ми мина през ум, че никога не съм те виждал след работа в „Кучето и свирката“, Линет. Как ще те свалям, ако никога не идваш за по питие?

— „Кучето и свирката“ не е никак по вкуса ми — извинително отвърна тя, като намекваше, че в близкия бар, ако човек си поръчаше „Космополитън“, обикновено го пращаха до будката за вестници и списания.

— Сериозно? — каза той. — Нито дори и вечерта, когато в бара се организира викторина? Ела в моя отбор, Линет, и ще ти покажа какво означава да си един от победителите в живота. Казвал ли съм ти,

че съм в печелившия отбор при състезанията „Годишна викторина на бара“ в Северозападната част вече три години?

— Не и през последните три минути — измърморих аз.

— Ами, всъщност си го споменавал — обади се впечатлената Линет. — Всичко бих дала да съм толкова умна.

— Ходил съм в свястно училище — добави Дрю, явно обзет от нетипичен за него пристъп на скромност.

— Нима не си късметлия? — замечтано изрече тя. — Ако трябва да съм честна, така и не завърших университет.

— В това няма нищо лошо, Линет. — Той впи поглед в деколтето ѝ. — Няма съмнение, че имаш много други качества.

Остатъкът от деня премина в сглобяването на заключителните части от представянето на играта и подготовката на нещата, преди телевизионният екип да е пристигнал в болницата. Като се имаше предвид фактът, че днес Дрю трябваше да се погрижи за този клиент, човек би си помислил, че действаше. Вместо това работата бе поверена на мен. Тичах като луда, за да организирам всичко — да уговоря часовете и местата, да инструктирам персонала и да умолявам моя човек в новинарската станция да вземе интервю от Лена Уилямс, изпълнителния директор на болницата.

Междувременно Дрю си играеше с прессъобщенията, които трябваше да се изготвят до четвъртък идната седмица, и, за мое огромно учудване, проведе само един телефонен разговор през целия следобед — с бизнес редакцията на „Джърнъл“ относно статията за „Ернст Самър“, която все още не се беше появила във вестника.

Когато дойде време да излизам за обяд, се чувствах като жонглиращ октопод. Но подготовката и за двете представяния бе приключена и бях доволна, че единственото нещо, което Дрю трябваше да направи, бе да се появи и да изиграе ролята си на бавачка.

Но въпреки всичко се чувствах притеснена, и то не само защото заслужаваше толкова доверие, колкото и генерал Пиночет. Телевизионните екипи са всеизвестни с това, че те изоставят в последната минута, за да се втурнат да отразяват някоя извънредна новина. Докато видеоматериалът не ни беше вързан в кърпа, не приемах нищо за даденост.

Обядът бе като вихрушка: раздразнени хора от отдел „Маркетинг“, изнервени търговски директори, объркани техници и

тълпи представители на медиите, което означаваше, че премина гладко. Защото тълпите представители на медиите неминуемо водеха до купища репортажи и добре свършена работа.

Качих се в колата, а топлите благодарности на операционния директор все още кръжаха в главата ми, но щях да се отпусна едва когато се срещнех с Дрю. През последния час и половина непрекъснато му бях изпращала съобщения, за да се успокоя, но не получих никакъв отговор. Когато обърнах колата, за да изляза от паркинга, включих хендсфрито на телефона, набрах номера му и ме заля облекчение, когато ми вдигна.

— Как мина? — попитах припряно.

— Що за поздрав е това?

— Хайде, Дрю, кажи ми. Появиха ли се екипите?

— Луси, няма нужда да бъдеш толкова агресивна.

— За бога, Дрю! Моля те, кажи ми какво се случи този следобед.

— Съжалявам, Луси, влизам в тунел, няма да има обхват...

Връзката прекъсна. Цели двадесет минути безуспешно се опитвах да се свържа с него, след което започнах да се страхувам, че се бе случило най-лошото. Опитвах се да си вдъхна увереност, че бях направила всичко по силите си, че го бях планирала до най-малката подробност. Всичко, което бе трябвало да направи, бе да се появи. Нямах съмнение, че дори и Дрю не би могъл да прецака работата...

После си спомних, че все пак ставаше въпрос за Дрю. Роджър можеше и да вярва, че той прелива от потенциал, но що се отнасяше до мен, смятах, че, общо взето, преливаше от нещо друго.

Отново го набрах, но за енти път се включи гласовата му поща.

— Дрю, слушай... можеш ли да ми се обадиш и да ми разкажеш как мина? Знаеш колко важен за мен е този клиент. Хайде, сложи край на мъките ми!

Все още нямах никаква вест от него, когато завих по нашия път. Спрях колата на тротоара и изскочих. Входната врата беше заключена и в безразсъдния си опит да подражавам на Кагни и Лейси^[1] я прескочих, ударих си пръста на крака и закуцуках по стълбището като някоя прегърбена госпожа Оувърол^[2].

— Исусе! — възкликна Хенри, когато нахлух във всекидневната.

— Бързам, ще ти обясня по-късно — казах му аз, грабнах дистанционното и включих телевизора точно когато засвири началната

музика на регионалните новини.

[1] Американски телевизионен сериал. Жените героини работят като полицаи в нюйоркската полиция. — Б.пр. ↑

[2] Персонаж от пародийния сапунен сериал „Жълди антики“. Възрастна дама, която вярва, че всички проблеми могат да бъдат решени от една хубава чаша чай, ореховка и анекдот. Overall (англ.) — в превод на български — пълен, цялостен всеобщ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

Не трябваше да се тревожа. Представянето се появи след първите петнадесет минути от предаването. Екипите бяха дошли и бяха заснели репортаж от три минути и половина („маратон“ — според терминологията на телевизионните новини), дори бяха интервюирали Лена Уилямс — точно както бях помолила продуцента.

Когато представянето приключи, се облегнах назад и затворих очи с облекчение.

Тогава се сетих нещо: трябваше да благодаря на Дрю. Малко от това беше резултат от неговата работа, но той беше човекът, който отстояваше фронта днес, и щеше да е дребнаво да не му кажа нищо.

Взех блекберито и започнах да пиша: „Дрю, видях репортажа. Беше страхотен. Още веднъж ти благодаря“.

Канех се да го изпратя, когато блекберито замига, което означаваше, че съм получила имейл. Когато го отворих, видях, че беше от Роджър до Дрю с копие до мен.

„Дрю, гледах новините и исках да те поздравя за отличната работа. Особено в този случай, тъй като това не беше твой клиент. Съзнавам, че беше важно де бъде интервюиран изпълнителният им директор, и наистина, да я изкараш на екрана за толкова дълго време, си беше майсторски ход. Звездата ти бързо изгрява в тази компания. Хиляди благодарности.“

Родж

— Дявол да го вземе — ломотех аз. — Дявол да го вземе, дявол да го вземе.

— Проблем ли има? — попита Хенри.

— Не питай.

Той не каза нищо.

— Добре де, питай. — Трябваше да се изповядам, за да ми олекне. Бях стигнала до средата на разказа си, когато блекберито отново започна да мига. Отворих го. Беше отговорът на Дрю:

„Благодаря ти, Роджър. Радвам се да чуя, че усилията ми не са останали незабелязани! Клиентът също изглеждаше доволен от това, което бях подготвил! Ето заради това си заслужаваха всичките ми усилия!“

Дрю

— Сега пък какво има? — загрижено попита Хенри.

Въздъгнах:

— Мисля, че тази вечер може би ще се окаже вечерта на шоколадовия сладкиш.

Той се усмихна:

— Чудесно. Във всеки случай и аз имам повод за празнуване.

— О?

— Рейчъл се обади. Имам среща.

ГЛАВА 35

От седмица нямах никаква вест от Пол и беше повече от ясно, че поредната обещаваща връзка се бе свила окаяно в кошчето ми за душевни отпадъци и очакваше да бъде изхвърлена.

Беше така деморализиращо. Кога бях станала толкова непривлекателна? Безспорно, преди не бях такава. По ирония на съдбата диетата ми, с изключение на сиропирания шоколадов сладкиш, вървеше великолепно. Ако застанех в определена позиция на кантара — на един крак и се наклонях леко наляво, — бях отслабнала най-малко с два килограма и половина, а често и с повече, особено след като бях посетила тоалетната.

— Луси, ти не си непривлекателна. Напротив, ти си великолепна — каза ми Доминик по телефона, докато се прибирах към вкъщи след работа. Бях прекарала целия ден с нея, но не можехме да водим подобен разговор в присъствието на колегите си. — Някои мъже не биха забелязали нещо страхотно дори и да ги цапардосаш с него през лицето.

— Не съм пробвала да ги цапардосвам през лицето.

— Не ти го препоръчвам — засмя се тя. — Но сега сериозно, не бива да се обвиняваш за това. Мисълта ми е, че този път се държа хладнокръвно, нали?

— Ъmmm...

— Какво искаш да кажеш с това „ъmmm...“?

— Искам да кажа — да — отвърнах решително. — Бях ледената кралица.

— Значи не си му се обадила?

— Ъmmm...

— Луси! Колко пъти?

— Дванадесет — отвърнах смутено. — Или пък може би тринадесет. Загубих им бройката.

— Мили боже. — Беше поразена. — Надявам се, че си набрала 1571, за да си сигурна, че номерът ти няма да излиза?

— Разбира се. Може и да съм отчаяна, но не съм глупава.

— Ти не си отчаяна — извика тя.

— Не съм, права си. — Ударих с юмрук по волана. — О, господи, надявам се да си права. Не искам да съм отчаяна, честна дума, не искам. Звучи толкова жалко, но ще те излъжа, ако кажа, че не се разтревожих. Кой не би се притеснил на мое място? С тази скорост ще имам сериозна връзка, когато започна да навлизам в менопаузата.

— Послушай съвета ми, Луси: забрави за Пол! Ако не може да види в теб една прекрасна и интелигентна жена, каквато си всъщност, тогава ще му трябва нов чифт от собствените му очила.

Кимнах, твърдо решена отново да бъда непоколебима:

— Права си, ако някой мъж ти върже тенекия и въобще не си направи труда да ти звъне в продължение на повече от седмица...

— То тогава той е задник от световна класа... — Тя довърши изречението ми.

— Много точно — съгласих се аз. — Дори и да ме умолява да изляза с него след това, няма да го направя.

— Добро момиче — насърчи ме Доминик, сякаш приучваше някое кученце как да ходи до тоалетна.

— Права си, благодаря ти. И така, къде ще излизате заедно с твоето секси гадже тази вечер?

След като се бе запознала с Джъстин, Доминик бе станала необичайно разсеяна. Ако не я познавах по-добре, щях да заявя, че я грозеше опасността да бъде като онези хора, които преживяваха ранните етапи на една сваятна връзка, но тази идея беше толкова чужда за приятелката ми, колкото бръсненето за Дядо Коледа.

— Мислехме да не излизаме и да релаксираме пред телевизора — отвърна небрежно тя.

Замълчах, за да се убедя, че бях чула правилно:

— Това въобще не е в твой стил.

— Знам — дочух шепота ѝ, сякаш самата тя едва го вярваше.

Обикновено представата на Доминик за среща включваше скъпа вечеря а deux^[1], дива нощ навън, а после лудешки плътски удоволствия, продължаващи поне до зазоряване на следващия ден, а често и на по-следващия.

— Всичко наред ли е? — попитах аз.

— Да — звучеше странно. — Да, наред е.

Присвих очи:

— Как вървят нещата с Джъстин?

— Сещаш се, съкровище, добре. Наистина добре. Той е... Не знам какво да кажа. Той е прекрасен.

От шока за малко не излязох от платното. Никога не бях чувала Доминик да описва някой мъж като „прекрасен“. Тази дума не беше в речника ѝ. „Надарен“ — да. „Паралия“ — нямаше проблем. Но „прекрасен“? Тук ставаше нещо.

— Наистина го харесваш, нали?

Настъпи мълчание.

— Най-добре да бягам, някой звъни на вратата — отвърна Доминик. — Не се тревожи за любовния си живот, Луси. Човек никога не знае какво го очаква зад ъгъла.

Когато пристигнах у дома, хвърлих ключовете на шкафчето, после се спрях и се усмихнах. Из апартамента се разнасяше класическа музика, подобно на миризмата на разтопен карамел. Хенри свиреше на пианото.

Тихо побутнах вратата на всекидневната. Той беше изцяло погълнат от заниманието си. Застанах и започнах да го наблюдавам. Обзе ме нежност. Бе почувствал присъствието ми, защото спря и се обърна.

— Хей, Луси, не те видях.

— Недей да спираш заради мен. Какво свириш?

— Дебюси. „Clair de Lune“^[2]. — Той отново засвири. — Харесва ли ти?

Отпуснах се на дивана:

— Великолепно е.

— Настанявай се спокойно. — Той подхвана друга мелодия.

— Джъстин Тимбърлейк? Хенри, голям си всезнайко. Никой не може да е така добър в толкова много неща.

— Не във всичко — поправи ме той. Нямаше нужда да изрича на глас за какво намекуваше.

— Е, и това е на път да се промени. Вълнуваш ли се преди първата си среща?

— Да — отвърна той. — Определено.

Поради някаква незнайна причина, която не можех точно да си обясня, усетих, че нещо ме бодна; нещо, което можех единствено да

описа като — наистина се мразех за това — завист. Завист, че Хенри и Доминик щяха да излизат с хора, които наистина харесваха, докато аз бях отново зарязана и щях да се завра сам-самичка у дома.

Насилих се да се усмихна. Той също ми се усмихна и отново се зае с пианото си, като засвири Дебюси. Бавно се надигнах от дивана и тръгнах към спалнята си, за да се преоблека, ужасена от разяждащото ме чувство.

Нима можех да завиждам на Хенри? Как, по дяволите, можех да изпитвам завист към него? Моят прекрасен, възхитителен приятел, който най-после бе открил жена, която така, беше лапнала по него? Нима наистина можех да бъда толкова егоистичен и ужасен човек, че да не се радвам до небето заради Хенри просто защото никой не ме искаше? Мили боже, не ме карай да желая така отчаяно някой мъж да ме хареса, защото ненавиждах...

Мобилният ми телефон звънеше.

— Луси Тайлър — казах аз.

— Луси, Пол е. Как вървят нещата?

[1] Двама, двойка (фр.). — Б.пр. ↑

[2] „Лунна светлина“ — произведение за пиано на основоположника на импресионизма в музиката, Дебюси. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

Знаех какво бях казала, че щях да направя, ако Пол отново ме покани да излезем. Но това беше, преди да го стори. Освен това възможността да си остана сама в събота вечер, докато всички останали бяха навън, беше толкова ужасяваща, колкото и еротично парти със сексиграчки в къщата на баба ми. Затова се съгласих на още една среща, вероятно прекалено лесно.

Много ми се бе искало да ми предложи някакво брилянтно извинение заради това, че не се появи на раздаването на бизнес наградите. Внезапен смъртен случай в семейството, неочаквана ампутация на крайник, силно земетресение, причинило повсеместни щети върху имота му — всичко звучеше приемливо. Можеше и да поднесе пълзешком извинение, задето не ми се бе обадил по телефона повече от седмица.

В крайна сметка той така и не спомена проблема и със срам трябваше да си призная, че не го и притиснах. Беше предателство до мозъка костите на постфеминистичното ми същество, което отчаяно се страхуваше да не би да е променил решението си и което бе избрало по-лесния вариант да си държи езика зад зъбите. Самоуважението ми бе разбито на пух и прах, но поне не се налагаше да стоя пред телевизора и да гледам „Англия търси талант“.

— Хайде, Ивана Тръмп, покажи ни каква е новата ти придобивка — каза майка ми.

Очевидно трябваше да си намеря и нов тоалет, на съвсем разумна цена, а не нещо безумно скъпо. Може би трябваше да се досетя, че щеше да е голяма грешка да се отбия в къщата на родителите си, носейки торбите от пазаруването. Особено в този случай, когато бяха шест на брой.

— Нито една от покупките ми не беше скъпа — казах ѝ аз, като се чудех защо изпитвам такава нужда да се оправдавам.

— О, да бе — саркастично изрече тя, докато оглеждаше полата. — Изглежда така, сякаш е дошла от магазина за дрехи втора употреба.

Кухненската врата се отвори със замах и Дейв влетя в стаята. Той носеше девет торби.

— Всемогъщи боже! — възкликна майка ми. — Спокойно можем да кажем, че вие двамата преживявате глобалната рецесия, без да претърпите никакви поражения. Както изглежда, разполагате с повече налични средства и от Елтън Джон.

— Добре, мамо — каза Дейв, метна торбите на масата и се запъти към хладилника. — Има ли нещо за ядене?

Дейв непрекъснато ядеше, при това не особено здравословна храна. Ако някога спреше да тренира вдигане на тежести, за няколко седмици щеше да заприлича на Големия Буда.

— Намира се туй-онуй — каза майка ми, — но да не си пипнал пая със свинско, защото баща ти ще побеснее.

Дейв се завъртя. Устата му беше така натъпкана с пай, че приличаше на прасе сукалче. Той преглътна.

— Кажи му, че има един от мен — изрече между хапките.

Майка ми се облеци:

— Какво си купил? Хайде, нека да погледнем.

— Нито една от покупките ми не беше скъпа — невинно изрече той.

— Там виждам чанта на Рейс — подметнах аз.

Той направи физиономия:

— И какво от това?

Свих рамене:

— Само казвам, че техните неща едва ли са евтини.

В очите му засвятка гняв:

— А ти си била в проклетия магазин на „Уисъл“. Обзалагам се, че техните клиенти не са от Бюрото за безработни.

Намръщих се:

— Какво значение има?

— Ама че си глупава, нали и аз това казвам.

По лицето ми вече бе изписано най-доброто ми заядливо изражение на петнадесетгодишна тийнейджърка и се готвех за следващия си коментар, когато майка ми ме изпревари:

— Вие, двамата, престанете! Така ли ще продължавате да се държите и когато станете на осемдесет?

Станах и си взех торбите.

— Така или иначе изчезвам, мамо — обадих се аз. — Благодаря за чая.

Когато стигнахме коридора, се сетих нещо:

— О, не съм те питала как мина урокът ти по салса?

Тя заоглежда ноктите си:

— Беше малко недодялано, както си и мислех.

— Недодялано ли?

— Ами — тя въздъхна, — това наистина не е за мен.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Всички тези приказки за въртящи се бедра и как всеки трябваше да се настрои, беше малко...

— Малко какво?

— Прекалено.

— Ясно. Значи не ти е харесало?

— Не особено.

— Значи няма да ходиш отново?

Тя сви рамене:

— Ами, нямаше, но Денис не спира да настоява.

— Харесало ти е — изтърсих аз.

— Не е вярно. — Човек би си помислил, че я обвинявах, че бе нанесла някому тежка телесна повреда.

Канех се да отвърна и да потвърдя факта, в който бях сигурна, но вместо това се задоволих с една многозначителна усмивка.

Майка ми отвори вратата:

— Не знам защо ме гледаш така. Човек да не си признае нещо, веднага го приклепват.

ГЛАВА 37

Досега няколко пъти бях вземала участие при разиграването на техниката „мозъчна атака“, но този бе нещо съвсем различно.

— Ами кавалерството? — обади се Ерин. — Онези дребни жестове, като например да ѝ отвори вратата, да дръпне стола в ресторанта и просто да се държи като идеалния джентълмен. Това наистина е важно.

— Брилянтно! — Доминик войнствено вдигна перманентния маркер във въздуха и се завъртя, за да добави думата на бялата дъска. Съвсем се беше вживяла в ролята на координатор на обучението, а и днешната лекция беше една от любимите ѝ: как да се държиш на среща. — Това е добро, Хенри. Но обърни внимание, че според мен това ще ти се удава от само себе си. Нека да обобщим.

Хенри изглеждаше изключително съсредоточен. Сега, след като си беше подсигурил среща с Рейчъл, бе твърдо решен да не я прецака. Той седна на дивана. Пред него беше списъкът с правилата за среща, резултат от всичките ни „внезапни хрумвания“ по време на брейнсторминга. Цялото му внимание беше насочено към Доминик.

— Правило първо: изслушвай я. Повечето мъже не спират да бръщолевят за себе си. Няма нищо по-неприятно от това. Бъди различен и я помоли да говори за себе си. Къде е израснала, работата ѝ, това, което харесва и не харесва. Създай си една цялостна представа.

— Абсолютно — отвърна Хенри.

— Номер две: действай уверено. Хенри, помни, че каквото и да чувстваш, то е напълно естествено. Но не го показвай. Отпусни рамене, не спирай да се усмихваш, недей да си въртиш палците.

— Чувствам се така, сякаш ще бъда на интервю за работа — обади се Хенри.

— То е, Хенри — казах му аз. — Свободната позиция е „гадже“.

— Номер три — продължи Доминик — е флиртът. Разгледали сме го подробно. Докосни леко ръката ѝ. Осъществи контакт с очите, задръж погледа ѝ.

— Тъй вярно — изрече Хенри. — Схванах.

— Хубаво — додаде Доминик. — Защото има едно последно правило. Правило, което не сме обсъждали до този момент. Много е важно да го запомниш.

— Още едно ли? — Хенри изглеждаше разтревожен.

Доминик кимна:

— Забавлявай се!

ГЛАВА 38

Тази вечер в нашето домакинство се случваше нещо ново и вълнуващо: и двамата с Хенри се подготвихме за среща.

Щурахме се наоколо, като гладехме дрехи (Хенри), спасявахме загубените къдрави кичури изпод дивана (аз) и проверявахме телефоните си, в случай че настъпеше някаква драстична промяна (и двамата). Вече готови за излизане, бяхме насъбрали толкова много нерви, че щяха да осигурят достатъчно гориво за малък двуместен самолет.

Хенри си пое дълбоко дъх:

— Изглеждаш възхитително.

— Ти също — отвърнах аз, като изпитах странно чувство на стеснителност.

Улових погледа му и не успях да се сдържа.

— О, Хенри, ела тук и ми дай прегръдка! — Обвих ръцете си около него. — Толкова е вълнуващо.

Той се поколеба и после ме гушна. За момент се запитах дали не долавам нещо нередно, но той се откъсна от мен и се усмихна:

— Знам.

— Нервен ли си? — попитах аз.

— Щях да се чувствам по-спокоен, ако трябваше да изпълня съвместен скок с парашут с някое камикадзе.

— Единственото, което трябва да изпитваш, е пълна и абсолютна увереност — казах му аз и изчетках някакво мъхче от рамото му. Отстъпих назад, за да го огледам, и бях поразена от това колко верни бяха думите ми.

Тази вечер изглеждаше зашеметяващо. Не беше само заради новата бледосиня риза и дънките, които го отваряха още повече. Кожата му сияеше, очите му искряха.

— Рейчъл смята, че си най-секси създаването на два крака на този свят.

— Сигурно трябва да си прегледа главата — ухили се той и отвори входната врата.

Барът в центъра на града вече беше претъпкан, когато се срещнах с Пол. Изпитах облекчение, задето се бях издокарала, защото това място бе центърът на футболните съпруги и гаджета. Разбира се, не всички жени бяха истински футболни съпруги и гаджета, макар че сред тях имаше една или две истински, чиито крака бяха дълги колкото и кичурите им за удължаване на косата, а микророклите им бяха толкова къси, колкото и времето, през което успяваха да се концентрират. Но имаше и много други момичета, които не падаха по-долу — ято красиви жени, натруфени с всякакви блестящи и дрънчащи аксесоари, които сякаш бяха посветили три седмици на френския си маникюр. Нямах никакъв шанс да си съпернича с тях, най-малко защото моите нокти в сравнение с техните изглеждаха като изпилени със секач.

— Луси! — Пол беше забелязал, че приближавах към бара, и ми махна. Поех дълбоко дъх и се насочих към него, като се опитвах да скрия напрежението си.

— Здравсти! — ухилих се аз. Той обгърна талията ми с ръка, притегли ме към себе си и ме целуна грубо по устата. Целувката продължи само няколко секунди, но когато ме пусна, усетих, че се изчервявам, и се почувствах някак си зашеметена.

— Как върви?

— О, амиии, добре — отвърнах задъхано. Отстъпих назад и се втренчих в очите му, за да си припомня колко великолепен беше той.

Освободи ме от прегръдката си и ме сграбчи за ръката:

— Ела да се запознаеш с някои от момчетата.

Поклатих глава, чудейки се дали не го бях разбрала погрешно.

— Момчетата ли? Какви момчета? — Дали не го казах на глас?

— Неколцина от приятелите ми са излезли тази вечер, за да се позабавляват, та реших да се присъединим към тях за час-два. Нали нямаш нищо против?

Преди да успея да изстрелям лъжата: „Разбира се, че нямам!“, се озовах пред три приятелчета, които стискаха бутилки скъпа бира и се смееха гръмогласно. Когато усетиха присъствието ни, смехът им заглъхна и се обърнаха към нас. Почувствах се като музеен експонат.

— Това са Джими, Браян и Час — съобщи Пол.

— Здравейте, приятно ми е да се запознаем — засиях аз. Физиономиите им бяха толкова намръщени, че всеки момент очаквах да ми връчат фиш за неправилно паркиране. — Аз съм Луси. Приятно ми е да се запознаем. — Глупачка такава, това вече го каза. — Ъмм... от работата ли се познавате?

Погледнах право към Джими, после към Браян и накрая към Час. Целта ми беше да открия искрица сърдечност в един от тях, за да мога да започна разговор и да осъществя контакт. Ако исках да просъществува връзката ми с Пол, трябваше да демонстрирам с колко фантастично и весело момиче с многостранни интереси излизаше техният приятел.

За съжаление, никой от тях не ми отговори.

— Познаваме се от доста време — отвърна Пол и демонстративно пресуши последната четвърт от бирата си. — Какво ще пиеш?

Не ми беше нужно много време, за да осъзная, че Джими, Браян и Час, които очевидно негодуваха срещу натрапчивото присъствие на една жена по време на момчешкото им събиране, щяха да се окажат костеливи орехи. Всъщност доста ги подценявах, като ги наричах костеливи орехи. Чувствах се като маймуна, танцуваща пред някой римски император, който беше отегчен да наблюдава как мародерстващите лъвове откъсваха главите на девствениците. Опитите ми да завържа някакъв невинен разговор бяха приветствани с едносрично грухтене, ако имах достатъчно късмет, и скоро стана ясно, че смятаха Пол за луд, след като ме бе довел със себе си тази вечер. Всъщност единственото, за което мненията ни съвпадаха.

Дори и да забелязваше тази енергия, Пол не го показваше. Вместо това той се присъедини към разговора. Скачаха от тема на тема, спираха се върху (без някакъв определен ред): циците на актрисата Кийли Хоус, вчерашния епизод на „Топ Гиър“, дали бе приемливо да пърдиш на първа среща (очевидно това беше не само нормално, а и трябваше да се насърчава). Въпреки гръмките изблици на смях в продължение на два часа се опитвах да открия една-единствена духовита забележка сред този потоп от жалки подобия на ученически хумор. И все пак последното, което исках, бе да ме изолират, защото няхах никакво чувство за хумор, затова стоях встрани като излишна, със застинала усмивка. Звучи лесно, но в

действителност не беше. За разлика от Пол, по чиито бузи се стичаха сълзи от смях, за мен приятелите му бяха толкова забавни, колкото пристъп на дизентерия.

— Господи, ама че веселяци! — смееше се Пол. Той се обърна към бара, като така ми се отдаде рядката възможност да разговаряме насаме. — Какво ще кажеш? Браян е като следващия Били Конъли^[1], всички казват така.

Да сравниш Браян с Били Конъли, бе все едно да наречеш някой любител на картинките за оцветяване следващия Ван Гог. Можеше и да има значителен репертоар от вицове, но човек трябваше да е претърпял лоботомия, за да сметне някои от тях за забавни.

— Безспорно, знае един или два — насилих се да кажа. — Скоро ще ходим ли някъде другаде?

— О, де да знам. Може би. — Пол сви рамене и подаде една банкнота от двадесет паунда на бармана. — Ще видим какво ще правят момчетата.

Настроението ми се развали:

— О, те нямаше ли да ходят някъде другаде?

— Така бяха планирали, но виж как се забавляваме заедно!

Погледнах го безизразно и не успях да измисля какво да отговоря. Бяхме прекъснати от Джими:

— Пол! Само чакай да чуеш този виц убиец, който Браян знае, за някаква монахиня със силиконови цици...

[1] Шотландски комик, музикант, водещ и актьор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 39

Накрая, в 2 и 15 сутринта, се отървахме от Джими, Браян и Час, след като бяхме обиколили всички барове в центъра на града, Джими бе повърнал под една маса и бяхме любезно помолени да напуснем. Докато излизахме, Браян и Час, се натъкнаха на две жени от някакъв колцентър, където преди бил работил братът на Час, Дарън. По някаква щастлива случайност успяхме да ги изгубим.

— И така, вече си от посветените — ухили се Пол и ме прегърна, докато вървахме бавно нагоре по улица „Касъл“ и се оглеждахме за такси. — Имам чувството, че приятелите ми те харесаха.

А аз имах чувството, че Пол определено се бе побъркал, но реших да не казвам нищо.

Той обгърна ръце около талията ми и се наведе, за да целуне косите ми. Пулсът ми се ускори. Случващото се ме накара незабавно да забравя, че бях ядосана, задето ме бе принудил да преживея една от най-ужасните вечери в живота си. Вместо това почувствах как ме заля вълна от сладострастие.

— Жалко, че нямахме възможност да останем насаме обаче — продължи той.

— Наистина — свих рамене.

Той спря и се обърна към мен. Обгърна лицето ми с ръце, а светлините от сградата на кметството проблясваха в очите му.

— Господи, Луси, толкова си секси — прошепна той. Усещах как бедрата му нежно се притискаха в моите и преглътнах с усилие. Наведе се и устните му леко докоснаха моите. Под новото ми бельо избухнаха фойерверки. Странно, но се бях хванала, че купувам това бельо, въпреки че се бях заклела, че сексът щеше да е на дневен ред едва когато отново можех да се доверя на Пол след случилото се на Бизнес наградите за Северозападна Англия.

Обвих ръце около врата му и усетих как в краката ми се притиска някаква издупина. Не знаех колко дълго се бяхме целували на улицата, но за мен беше минало достатъчно време и бях наясно, че когато

предложи да си хванем такси и да идем у тях, нямаше да се поколебая. Целувахме се през целия път до дома му. И докато таксито се движеше по улиците, усещах, че се възбудям все повече и повече.

Когато спряхме пред къщата му, едва си поемах дъх от желание и очакване и бях така завладяна, че не намерих сили да спра ръката му, щом я пъхна под блузата ми. Влязохме, препъвайки се, в апартамента му, като не спирахме да се целуваме, и в мига, в който затръшнахме вратата, разбрах, че правилата ми щяха да се изпарят през прозореца.

Преди да се усетя, бях останала по сутиен в коридора, а устните му целуваха врата ми. Изкачвах се, залитайки, по стълбището, когато ризата му се свлече на земята. Нахлухме през вратата на спалнята, полата ми беше захвърлена на пода. Задъхвах се от желание, панталоните му бяха метнати в другия край на стаята, а от портфейла му се появи пакет с презервативи, който беше решително разкъсан.

Заизвивах се в леглото му и със затворени очи се предадох на удоволствието от мига, на неподправената радост, която ме беше обзела, че остатъкът от нощта щеше да се превърне в най-сладострастното изживяване, каквото не бях имала от доста дълго време.

Взирах се в тавана на спалнята на Пол, докато хъркането му звънливо се разнасяше из стаята. Придърпах юргана му към гърдите си и се зачудих дали не трябваше да се прибера у дома.

Беше напълно невъзможно да го разбудя от съня му, за да продължим любовната игра. Освен това не смятах, че бих успяла отново да се настроя, дори и да исках. Пол заспа, докато го правехме, всъщност — преди да го направим, което водеше класацията на нещата, които можеха да ти скапят настроението.

Започнах да се чудя дали сексът щеше да е добър. Вероятно не, съдейки по това колко бързо заспа. И като си знаех късмета, щеше да свърши за по-кратко време, отколкото бе нужно, за да свариш рохко яйце.

Въздъгнах, избутах Пол в другия край на леглото и започнах да си събирам дрехите. Едва тогава осъзнах, че бях зарязала блузата, повесена на долния край на стълбището, а сутиена — пред банята.

Отворих вратата и надникнах. Когато се уверих, че в къщата нямаше никой друг, слязох дебнешком на долния етаж, грабнах блузата

си от парапета и препуснах с все сила към банята, като пътъом се докопах и до сутиена си.

— Хей.

Този глас така ме стресна, че едва отново не изпуснах блузата си, но, за щастие, успях да я притисна отбранително към гърдите си.

Източникът на поздрава се оказа един от съквартирантите на Пол.

— Хубава вечер, а? — каза той.

— О, страхотна — отвърнах аз, чудейки се дали беше забелязал факта, че се намирах на най-горното стъпало на стълбището му с разголени гърди и никак не бях в настроение да си приказвам.

— Къде бяхте? — попита той.

— В „Лофт“ — загърнах гърдите си още по-плътно с блузата.

— Ясно — кимна той. — Не мога да го понасям.

— Наистина ли? Няма значение. Трябва да тръгвам.

— Няма проблем — обади се той. — До скоро. Джанис, нали?

— Луси — поправих го аз, като се шмугнах зад вратата на Пол.

— Добре — кимна той. — До скоро, Дарси.

— Да — усмихнах се и тръшнах решително вратата под носа му.

Пол се бе обърнал по корем, когато се върнах. Сега пред погледа ми се разкриваше атлетичният му гръб, а юрганът едва покриваше задника му. Приклеках, за да се доближа до лицето му, притиснато към възглавницата. Меките му устни бяха полуотворени, а потрепващите клепачи издаваха трескави сънища. Изглеждаше уязвим, почти като малко момче, и това ме накара да се усмихна. Наведох се и го целунах по главата.

— Не се надявах точно на това — прошепнах аз и отметнах кичур от лицето му. — Жалко, че продължавам да те харесвам толкова много.

ГЛАВА 40

Когато на следващата сутрин се събудих в собственото си легло, не се чувствах добре. Фактът, че за малко не бях правила секс с човек, когото бях срещнала толкова скоро, ме караше да се чувствам евтина. Бих могла да продължа да живея с това пуританско разочарование, ако се бе оказало еротично и чувствено; но то бе краткотрайно и не особено сладостно и това наистина ме съсипваше. После затворих очи и си представих лицето на смеещия се Пол, и въпреки всичко в мен се надигна чувство на привързаност.

Телефонът ми пиукаше. Беше в единия край на леглото. Взех го и видях, че беше пристигнало съобщение. От Пол.

„Съжалявам за снощното си изпълнение. Случва ми се за пръв път, честна дума. Чувствам се ужасно. Може ли да опитаме отново? Целувки.“

Затворих съобщението и се обадох на Доминик.

— Исусе! Колко зле беше?

— Не беше страхотно — беше единственият отговор, който си бях подготвила. — Но сексът не е всичко, нали? Ще изглеждам доста повърхностна, ако се откажа заради това, нали?

Доминик се поколеба и тогава осъзнах, че не питах правилния човек.

— Значи всичко останало е минало добре, докато не сте стигнали до този момент?

— Н-да.

— Ето какво си мисля: част от мен му се възхищава, защото си признава, че се е издънил. За това се иска кураж и безспорно си струва риска да решиш да се видиш с него отново. Искам да кажа, че ако наистина го харесваш... Мисля, че трябва да му дадеш шанс да поправи грешката си.

Останах доволна от този отговор. Е, срещата не беше като от филм с Кари Грант и Дорис Дей, но нещо все още ме караше да искам да дам шанс на отношенията ни с Пол, дори и само за да докажа, че бях способна на връзка.

— Ами Любовникът? — продължи тя. — Той дали е имал повече късмет?

— Все още не знам — отвърнах аз, а после чух металния звън на някакъв тиган в кухнята. — Ооо, мисля, че е станал. Ще ти се обадя.

Грабнах халата си, навлякох го върху пижамата и започнах да прескачам дрехите, обувките и използваните тампони за грим от изминалата вечер. След стимулиращия разговор с Доминик и признанието на Пол вече не се чувствах толкова депресирана от факта, че завърших вечерта в собствената си нощница, с напълно почистено от грима лице, вместо да получа закуска в леглото след дълга и удовлетворяваща страстна нощ.

— Добро утро — изучавах внимателно чертите на Хенри, за да разбере дали изминалата нощ е била успешна, или напротив.

— Хей, Лус — поздрави ме той, както правеше всяка сутрин. — Искаш ли геврек?

— Не, не искам.

Трябваше да се придържам към диетата си, ако щях да продължавам с Пол, затова се насочих към фризера, където се намираше диетичният ми хляб. Опитах се да извадя едно парче, но беше твърд като скала. Когато успях да изкъртя целия хляб, започнах да го обработвам с ножа за масло така, сякаш извайвах мраморен къс. Накрая успях да отчупя половин филия и я сложих в тостера. Дори и на някой плъх от канализацията щеше да му се отще при вида ѝ, но едва ли съдържаше повече от двадесет калории.

— Как мина снощи?

— Добре — отвърна той.

— Добре ли?

Той сви рамене:

— Добре.

Поклатих глава:

— Хенри, това беше първата ти сваятна среща от двадесет и осем години насам. Ако смяташ, че ще се измъкнеш само с едно „добре“, въобще не си познал.

Той се ухили и погледна към тостера, от който се точеше тънка струя черен дим. Бях сложила хляба преди няколко секунди, но явно вече бе успял да се превърне във вкаменелост.

— Искаш ли нещо по-питателно?

Огледах овъглените останки от препечената филийка:

— Вероятно.

— Е, свършили са ни гевреците — обади се той. — Обличай се. Закуската е от мен.

Двамата с Хенри не бяхме закусвали навън от цяла вечност и имах чувството, че си устроихме истинско пиршество.

Както винаги, си поръчахме пълна английска закуска. Моята беше вегетарианска, а на Хенри — с толкова месо, че би докарала на някой ненаситен пещерен човек стомашно разстройство. Зачакахме поръчката над димящи чаши силно кафе и вестниците. Допреди няколко години неделните сутрини не се брояха за неделни сутрини, докато не започнехме деня в местното кафене. Тогава взех да се опитвам да нахлузвам дънките си без помощта на лост, но обикновено засядаха в горната част на бедрата ми. Затова реших да превърна тази традиция в събитие, което си позволявахме само веднъж на няколко месеца.

— Ако се опитваш да ме държиш в напрежение, предпочитам да се прибера у дома и да си чета криминалния роман на Линда ла Планте — заявих аз.

Той вдигна взор от „Съндей Таймс“.

— Тя е мила — отвърна той и отново се зачете във вестника.

Грабнах му го от ръцете, стъгнах го и многозначително го метнах на съседната пейка, където не можеше да го стигне:

— С подробности, моля.

Той се раздвижи неспокойно:

— Какво искаш да ти кажа? Тя е приятна, изключително привлекателна. Мина добре.

— Ще излезеш ли с нея отново?

Той замълча за миг:

— Тази седмица ме покани на театър. В Кралския театър ще поставят „Крал Лир“.

— Та ти обожаваш „Крал Лир“!

— Да — съгласи се той, с явна липса на ентузиазъм.

— Хенри — започнах ядосано. — Можеш ли да говориш с мен за това? Или всъщност нямаш желание?

— Аз... както ти казах, тя е мила. Наистина мила. Привлекателна, интелигентна, забавна. Тя е възхитителна — въздъхна той.

Ето това вече беше нещо.

— И?

Той се намръщи, като се опитваше да стигне до проблема, преди да го изрече. После поклати глава, сякаш имаше само един начин, за да го формулира:

— Не я харесвам.

Ококорих се. Бях слисана. Накрая успях да промълвя:

— Разбирам.

— Знам, че звучи абсурдно човек като мен да твърди нещо подобно. Искам да кажа, ако бях на мястото на Хенри. Хенри, който не е имал среща от двадесет и осем години. За какъв се мисля, че да не я харесам? Не е честно, нали?

Замислих се за миг:

— Ако не харесваш някого, значи не го харесваш. Не можеш да направиш кой знае какво по въпроса.

— Разбирам, но проблемът е в това защо не я харесвам.

Сервитьорката пристигна със закуската ни и след като извърши реорганизация на масата, освободи място, за да ни сервира. Взех ножа и вилицата и се захванах да режа вегетарианската наденица. После хвърлих поглед към Хенри. Той се беше втренчил в мен.

— Какво има? — оставих настрана ножа и вилицата.

Той се пресегна през масата и хвана ръката ми.

— Луси, може би трябва да бъда по-откровен с теб.

Стиснах ръката му:

— Ти винаги си бил откровен с мен, нали?

Погледите ни отново се срещнаха.

— Не напълно.

— Наистина ли?

— Луси, аз... О, боже, няма смисъл — изглеждаше разстроен.

Тогава една мисъл ме осени и прошепнах:

— Да не си гей?

Той пусна ръката ми и прихна:

— Не, Луси. Не съм гей.

И аз не смятах, че това бе проблемът, но бях решила да попитам, в случай че съм станала жертва на погрешното впечатление, че през последните деветнадесет години приятелят ми е бил хетеросексуален, когато всъщност той е таял прикрити желания към половината от гаджетата ми.

— Тогава какво има?

Той взе вилицата си и забодя парче бекон:

— Нищо, извинявай. Все едно не съм го споменал.

— Как ли пък не — недоволствах аз.

— Честна дума, Лус, всичко е наред. Права си. Пак ще изляза с Рейчъл, ще се окажа истински глупак, ако не го направя.

Канех се да отбележа, че не съм казвала, че трябваше отново да излезе с Рейчъл, но размислих. Разбира се, че трябваше да излезе с Рейчъл. Тя бе прекрасна. Толкова прекрасна, че беше само въпрос на време да я хареса.

Боднах вилицата в една гъба и я потопих в пърженото яйце, но незнайно защо английската закуска не ми се струваше толкова съблазнителна, колкото преди.

ГЛАВА 41

Всеки април на шестнадесет километра от мястото, където живеех, се състоеше едно от най-вълнуващите спортни събития в света. Голяма част от жителите на Обединеното кралство, половината от тези на Ирландия и още неколцина от останалите държави се стичаха в града, или най-малкото човек оставаше с подобно впечатление.

Големият национален фестивал на хиподрума в Ейнтри бе най-важният ден, без значение в кой от трите дни присъствате. Но днес, събота, щеше да се проведе самото голямо надбягване и човек можеше да усети как въздухът трепти от възбуда. Бях наясно с конните надбягвания толкова, колкото и с практическите науки, но това нямаше никакво значение. Лично аз свързвах събитието с бяло вино в слънчеви пролетни следобеди, издокарани момичета и повече забавление, отколкото бихте открили и зад стените на надуваемите замъци.

Беше задължително да присъствате с група приятели, защото един от законите на теорията на вероятностите гласеше, че поне някой от тях щеше да спечели достатъчно или на самия Голям национален фестивал, или на надбягванията преди него, за да почерпи загубилите в индийски ресторант в края на деня.

Бяхме дошли групово и като по чудо това се оказа най-топлият ден от началото на годината. Бяхме в следния състав: Хенри и Рейчъл, Доминик и Джъстин, Ерин и един мъж, с когото работеше заедно, на име Карл. И Пол и аз.

Тази сутрин дойде да ме забере точно в единадесет и половина. Когато отворих вратата, беше толкова привлекателен, колкото и първия път, когато се запознахме.

През цялата сутрин се бе държал като идеалния джентълмен, отваряше ми врати, правеше ми комплименти и щедро обграждаше с внимание приятелите ми. Бях сигурна, че Доминик бе впечатлена, защото не спираше да ми намига, когато той беше с гръб към нас.

— Дами, изглеждате направо удивително — каза Пол, когато се отправихме към портите на конното надбягване. Беше прав. Ерин беше прекрасна в роклята си с щампа и шапката с широка периферия. Доминик беше зашеметяваща в розовия, прилепнал по тялото ѝ тоалет и толкова високи токчета, че щеше да е цяло чудо, ако до края на деня не се окажеше в тракционни скоби, регулиращи дислокацията. А Рейчъл бе по-великолепна от всякога, в ушит по поръчка костюм с панталон, алена блуза с дълбоко деколте и червена роза в косите.

Колкото до мен: е, беше ми отнело три месеца, за да открия тоалета си. Съзнавах, че на археолога Хауърд Картър му е било нужно по-малко време, за да намери гробницата на Тутанкамон, но повярвайте ми, усилията си заслужаваха. Жълтата ми рокля беше точно копие на модела на Роберто Кавали, с който се беше появила Лиз Хърли, но струваше много по-малко.

— Да го направим както трябва — обади си Пол и извади портфейла си пред Кралската трибуна на принцесата. — Кой иска шампанско?

— Харесвам стила ти — каза му Доминик и аз почувствах прилив на гордост.

— Сигурен ли си? — попита Ерин. — Обзалагам се, че няма да е евтино.

Пол се ухили:

— Случаят е специален. Освен това вчера, когато беше Денят на дамите, заложих на няколко от победителите заедно с приятелите си.

Побиха ме тръпки при споменаването на приятелите му, но продължих да се усмихвам, за да поддържам илюзията, че бях толкова запален фен, колкото и той. Пол се отправи към бара и се върна с бутилка „Моет и Шандон“ и поднос с осем чаши. Отвори бутилката — тапата шумно изхвърча — и започна да пълни чашите ни с пенливото шампанско. Когато стигна до чашата на Хенри, бутилката беше празна.

— О, съжалявам — каза Пол. Нещо в начина, по който го изрече, ме накара да го погледна изненадано. Извинението прозвуча достатъчно искрено, но изразът му не успя да ме убеди напълно. Може би си въобразявах. Независимо от причината Хенри не изглеждаше засегнат.

— Ето, вземи моята. — Рейчъл подаде чашата си на Хенри.

— Не, няма проблем — весело отвърна Хенри. — Ще си взема питие от бара.

— Наистина, Хенри — настояваше Ерин, — чашите ни са прекалено пълни. Ще ти отсипем по малко. Ето...

— Няма проблем — повтори той, но въпреки протестите му Ерин и Рейчъл проведоха реорганизация на съдържанието на чашите с шампанско, като започнаха да наливат от останалите, докато не го разпределиха поравно.

— Кой е навит да залага? — попита Пол. — Луси, разбираш ли от коне?

За миг обмислих идеята дали да не представя като свой собствен днешния съвет за надбягванията, който бях прочела в „Гардиън“, но после си спомних, че бях заобиколена от приятели, които щяха да забележат безсрамната лъжа от километър разстояние:

— Трябва да си призная, че не много.

— Използвам научен метод при избора на кон — събщи Доминик. — Никога не ме разочарова.

— О? — изненада се Ерин.

— Проверявам рождените им дни и винаги си избирам коне, които са зодия Стрелец.

— Защо зодия Стрелец? — попита Хенри.

— Стрелците са енергични, родени атлети и големи мислители. И ако това не е определение за кон победител, то не знам кое е. Вижте, ето един такъв — Алабамски дъжд. Безспорен победител.

— Залозите са петстотин към едно — обадох се аз.

— Не ми пука — настоя тя. — Ще се окаже с характер. Само гледай.

Джъстин се усмихна и нежно я прегърна.

— Има ли друга област, в която си експерт? — подразни я той.

— О, да — отвърна тя. — Но вече знаеш за нея. — Тя се усмихна с присъщата си игрива усмивка, но можех да се закълна, че по врата ѝ бе избила лека червенина. Джъстин я целуна нежно по устните. Когато се откъснаха един от друг, тя си даде вид, че бе напълно равнодушна, като успя да заблуди всички останали, с изключение на нас двете с Ерин.

Беше невъзможно човек да не хареса Джъстин и не само заради ефекта, който имаше върху приятелката ни. Тъй като беше стажант-

мениджър в някакъв ресторант и бе израснал в бедно семейство, беше съвсем различен от мъжете, с които Доминик обикновено излизаше, особено като се имаше предвид, че бе шест години по-млад от нея. Но бе сърдечен, чаровен и очевидно приятелката ми не можеше да му устои.

— Ами ти, Хенри? — Рейчъл попита нетърпеливо. — Бива ли те с конете?

Очевидно според Рейчъл срещата им с Хенри отпреди няколко вечери бе минала добре. По време на връчването на бизнес наградите бях решила, че едва ли би могла да го гледа по-замечтано, но днес изглеждаше толкова замаяна, че започвах да се чудя дали не страдаше от нервно разстройство.

— Не мога да кажа, че залагам редовно — отвърна той, — но ще пробвам. И ако не спечеля, съм убеден, че Луси ще го приспадне от наема за този месец.

— Не се надявай. Едва ще платя собствения си наем, след покупката на тези обувки...

— Ще тръгвам, за да разуча какви са шансовете на хиподрума — съобщи Пол и обгърна талията ми с ръка. — Идваш ли, Луси?

Усмигнах се доволно, докато топлината се разнасяше по тялото ми. Колко хубаво бе отново да си имаш гадже.

ГЛАВА 42

Скоро след като бях изпитала задоволство от възможността да прекарам известно време насаме с Пол, ентузиазмът ми започна да се изпарява.

Вместо романтичната разходка край финиша Пол сновеше нагоре-надолу покрай хиподрума и спореше с букмейкърите в карирани шотландски барети, като ме завлече до заграденото място за наддаване, за да може да огледа ушите на конете. Защо оглеждаше ушите на конете? Защото, както твърдеше Пол, наперените конски уши били ключът към успеха. Лично аз смятах, че упованието на Доминик в зодиакалните знаци бе по-убедително, но той беше непреклонен.

Отправихме се към ограденото място на организатора „Татерсалс“, за да наблюдаваме първите три надбягвания, защото въпреки че притежавахме по-скъпи билети, Пол заяви, че атмосферата тук е далеч по-добра. Безспорно бе по-шумно, по-просташко и имаше повече пияни хора.

Не исках да създавам впечатление, че не се забавлявах. Но щом бях дошла с най-добрите си приятели, бих искала да бъда с най-добрите си приятели, особено след като Пол очевидно ме бе замъкнал далеч от тях не за да ми шепне на ушенце сладки безсмислици. Повече се интересувах от конските уши, отколкото от моите.

Единственият плюс бе, че му провървя на надбягванията. При третото той беше с двеста паунда напред и в добро настроение, докато аз бях с повече от четиридесет паунда вътре, но предварителните ми очаквания не надхвърляха морското равнище на земите около делтата на река Рейн, така че не бях кой знае колко притеснена.

— Двеста кинта, а все още не е дошъл ред на голямото надбягване — очите на Пол сияеха тържествуващо. — Не е зле, а?

— Очевидно беше прав за онези уши — усмихнах се аз.

Той ми намигна:

— Нали ти казах?

— Не ти ли се иска вече да се върнем при другите? — попитах аз, като все още хранех слаба надежда, макар че се бях подготвила за отрицателен отговор.

— Защо не? Да видим дали някой от тях се е справил по-добре от мен.

Когато се присъединихме към останалите, беше очевидно, че бутилката с шампанско се бе оказала просто един аперитив. Беше имало доста поводи за празнуване в наше отсъствие.

— Луси! — изкрещя Рейчъл, очите ѝ всеки момент щяха да изхвъркнат. — Няма да повярваш.

— Какво има? — попитах аз.

— Хенри е брилянтен в това — бърбеше възторжено. — Заложил на два от победителите, а третият се класира в челните места.

— Шегуваш се? Това е фантастично, Хенри. Много ли спечели?

— Е, мъничко. — Той сви рамене. — Нямам намерение да се оттеглям на Бора Бора, защото като за начало не заложих много. Правя го само за забавление.

— О, да бе — отвърнах скептично.

Той се ухили:

— Ако трябва да съм честен, когато печелиш, е по-забавно.

— Добре, Хенри — намеси се Доминик, ръката ѝ все още така плътно обгръщаше кръста на Джъстин, че бях убедена, че не я бе свалила оттам през изминалите два часа. — На кой кон ще заложеш за голямото надбягване? Защото на който и да заложеш, ще те последвам.

— О, господи, започнаха да ме притискат — засмя се той.

— Мисля да заложа на Господин Мизерия — вметна Пол. — В Националното надбягване не съществува определението сто процента сигурен, но той поне най-много се приближава до него.

— Страхотен кон — съгласи се Хенри.

— На него ли ще заложеш? — попита Доминик.

— Не, ще заложа на Там тече река.

— Добър ли е? — обадох се аз.

— Е, от гледна точка на статистиката притежава всички качества, за да заложим на него. Очевидно обожава да тича при сухи условия, каквито са днешните, а и оценките са благоприятни. Освен това не мога да устоя на литературната препратка. Обожавам Норман Маклийн^[1].

— Нямам никаква представа кой е Норман Маклийн — Доминик сви рамене, — но явно знаеш какво правиш, а на мен това ми стига.

— Глупости! — обади се Пол. — Преди малко го видях на мястото за наддаване и изглеждаше толкова отпуснат, сякаш цяла сутрин бе пушил трева.

Хенри се засмя под мустак:

— Е, дори и да си прав, няма да си залагам колата.

— Слушай мен. Господин Мизерия — това е победителят — настояваше Пол.

Накрая всички ние заложихме поне на два коня: избрах си Абанос и слонова кост^[2] не поради някаква друга причина, а просто защото навремето харесвах тази стара песен. Тайничко сложих и пет паунда на Там тече река.

До началото на надпреварата атмосферата се беше наелектризирала. Човек имаше чувството, че въздухът беше зареден с трескаво очакване, когато 70 000 човека се събраха около хиподрума и по трибуните, за да наблюдават как подготвяха конете за старта. Доколкото можех да си спомня, това надбягване беше като милионите други, които бях гледала по телевизията. Но когато се намираш близо до финала, си беше съвсем различно преживяване. Можеш да подушиш адреналина, да усетиш възбудата и когато слънцето огрее хиподрума, почти можеш да доловиш ускорения ритъм на сърцето на всеки един от присъстващите.

Пол ме прегърна и сложи слънчевите си очила. Тогава се чу изстрелът от пистолета, който постави началото, конете се втурнаха напред, а от тълпата се изтръгна страховит рев.

Не знаех колко време продължаваше надбягването от седем километра, но ми се струваше, че всичко ставаше много бързо. Конете падаха и сред тълпата отекваха разочаровани стенания. Други пък изоставаха, а с това се изпаряваха и мечтите им за победа поне тази година. Когато конете, които бяха останали, доближиха финалната отсечка, сякаш цялата тълпа затаи дъх.

За мое удивление, като това ми се случваше за първи път, явно и двата ми коня се бяха оказали сериозни съперници. Там тече река препускаше уверено на четвърто място, докато Абанос и слонова кост се надпреварваше за място в челната тройка заедно с Господин Мизерия.

Гласът на коментатора на Би Би Си беше толкова изтънял от възмущение, че звучеше така, сякаш бе вдишвал хелий. Когато конете се втурнаха към финала, нервите на всички бяха опънати до краен предел. Тълпата ревеше и скачаше, а когато конете се надпреварваха буквално в последните метри, се сетих, че трябваше да си поема дъх. Преди финала оставаха секунди и явно победителят щеше да е Господин Мизерия, сега само чудо би променило изхода на надпреварата.

И чудото наистина се случи в последните няколко секунди. Там тече река призова сетните си сили, но се втурна така стремглаво, сякаш някой го бе инжектирал с „Ред Бул“.

Той се понесе към финала, подмина Абанос и слонова кост и изравни муцуна с Господин Мизерия. Когато двата коня пресякоха финала, тълпата забуча и всеки се оглеждаше наоколо с озадачен поглед. Кой бе спечелил?

— Победителят е... Там тече река — потвърди коментаторът, хиподрумът бе разтърсен от пронизителни радостни викове. — Последван от: второ място — Господин Мизерия, трето — Абанос и слонова кост, и четвърто — Горска сила.

— Копеле — промърмори Пол и поклати глава.

Но не беше ясно дали имаше предвид коня си, или Хенри.

[1] Автор на новелата „Там тече река“. — Б.пр. ↑

[2] Сингъл на Пол Маккартни и Стиви Уондър от 1982 г. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 43

Останалата част от следобедата се доближаваше напълно до определението за истинско забавление. Ние се смяхме, пяхме и крещяхме възторжено по време на последните две надбягвания, след което се качихме в един влак, претъпкан с подпийнали хора, и се отправихме към центъра на града. Не ни пукаше дали токчетата на клатушкаците се дами не мачкаха като булдозери пръстите на краката ни, или пък че шапките ни падаха, и в крайна сметка всички изглеждахме така, сякаш бяхме минали през автомивка. Трябваше да спрем да прием и да се приберем у дома за почаша какао, но нощният живот на града бе така примамлив.

Когато влакът спря на някаква гара, за да слезе една двойка, погледнах към Доминик и Джъстин. Бяха прегърнати, вкопчили ръце в една от ръкохватките, втренчени един в друг с взаимно възхищение. Доминик долови погледа ми и пророни:

— Добре ли си?

Кимнах и се усмигнах. Когато Джъстин я притисна още поплътено към себе си, разбрах, че нямаше нужда да ѝ задавам същия въпрос.

Междувременно Рейчъл бе положила замаяната си от алкохола глава на рамото на Хенри. Бяха на разстояние две седалки от мястото, където седяхме двамата с Пол и се държахме за ръце. Не можех да видя лицето на Хенри, защото някаква жена носеше шапка, отрупана с украшения, достойна за карнавала в Нотинг Хил. Но съдейки по изражението на Рейчъл, бих казала, че феромоните ѝ работеха с пълна пара.

— Какъв е планът, когато стигнем до Ливърпул? — попита Карл. Беше положил ръка върху седалката на Ерин. Беше ясно, че Карл харесваше повече Ерин, отколкото тя него, само дето беше прекалено мила, за да го разкара, и единственото, което успяваше да изрече, бяха съвсем недоловими намеци. Когато усети ръката му, тя се наведе

напред, за да вземе чантата си, започна да тършува в нея, а после си провери телефона за несъществуващи съобщения.

— Навсякъде ще е пълно — обадох се аз.

— Да идем на „Матю Стрийт“ — предложи Пол.

Бях скептична:

— Виждал ли си тълпите на „Матю Стрийт“ след Големите национални надбягвания? Последния път, когато се опитах, цяла седмица сънувах, че ме транспортират до Франция, за да ме заколят.

— Навсякъде ще има тълпи — заяви Пол.

— Така е, но Луси е права — обади се Доминик. — „Матю Стрийт“ се превръща в нещо съвсем различно в подобни нощи.

— Какво ще кажете за пиано бара, недалеч от „Виктория Стрийт“? — внезапно се намеси Хенри. — Доминик, нали познаваш собствениците?

— Брилянтно! — възкликна Ерин.

— Не мога да понасям това място — измърмори Пол.

Усмихнах му се колебливо:

— Поне знаем, че ще влезем.

Преди да успее да протестира, Доминик вече говореше по телефона си и организираше останалата част от вечерта.

Час по-късно бяхме прередили опашката благодарение на усилията на Доминик. Мястото беше почти неузнаваемо. Обикновено скучноватият пиано бар сега беше пълен с пристигнали от надбягванията хора, но като се имаше предвид, че за повечето от тях партито беше започнало още преди обед, можеше да се каже, че бяха извървели доста дълъг път, за да се подредят така.

Когато Хенри взе виното и ми го подаде, бях смаяна от изражението на лицето на барманката. То приличаше изключително много на това на Рейчъл. Беше повече от явно — тя хареса Хенри.

— Вземи и една за себе си — усмихна се той и ѝ подаде няколко банкноти.

Не бързаше да дръпне ръката си. Сияещите ѝ, игриви очи срещнаха неговите. Беше великолепна. Беше облечена в черна прилепнала риза, а бялата ѝ като мляко кожа се подчертаваше от дълга коса с цвят на карамел. Тя беше от онези жени, чиято единствена допирна точка с пъпките беше, когато преминеха покрай тубичките с крем против акне.

И въпреки това се бе втренчила безсрамно в Хенри. Невероятно. Когато се върна с рестото, му го подаде с чувствена усмивка. В този момент ме поразих нещо друго, което също бе невероятно. Хенри отвърна на усмивката ѝ, като я гледаше право в очите.

Исусе, той флиртуваше!

Имах чувството, че бе минала цяла вечност, когато се обърна към мен:

— Добре ли си прекара днес?

Отърсих се от унеса, в който бях изпаднала:

— Да. Макар и не колкото теб. Кога успя да станеш такъв специалист по конни надбягвания?

— Не съм — увери ме той. — Чист късмет!

— Е, днес очевидно Фортуна те гледаше доста благосклонно. Макар че не мисля, че тя е единствената дама, която те гледа в момента.

— Какво? О, позволете ми.

Покрай нас мина някаква жена, която идваше от надбягванията, и си изпусна дамската чанта. Хенри се наведе, за да я вдигне. Когато тя пое чантата си, съзря лицето му и се спря.

— О, благодаря. — Тя се усмихна с преторена свенливост.

— За мен е удоволствие. — Хенри отвърна на усмивката ѝ.

Жената отметна кестенявите си къдрици и сви устни в съблазнителна муцунка.

— Благодаря ти за питието, Хенри — намеси се Рейчъл. Тя беше впила изгарящ поглед в Жената Чанта, в която веднага бе разпознала претендентка за мястото си. Обгърна кръста му с ръка. Стараеше се да изглежда безразлична, но подозирах, че ѝ се искаше Хенри да бе маркиран с електронен етикет.

ГЛАВА 44

Вечерта неусетно се изтърколи, сякаш някой беше натиснал копчето за бързо превъртане. Днес излязохме в единадесет и тридесет, но преди да се усетя, беше станало един сутринта и все още бяхме в разгара на забавлението. Бях се поободрила, защото малко по-рано вечерта, преди да поръчаме нещо за хапване, за да се подкрепим, тялото ми беше започнало да моли за милост. Сега бях възстановила енергията си и имах чувството, че можех да продължа до зазоряване.

— Доминик говори много за теб — каза ми Джъстин и отпи от бирата си. Доминик и останалите си бърбяха с един от клиентите и за първи път имах възможност да говоря с него насаме. Досега бяхме обсъдили конното надбягване, моята (вечно изтекла) членска карта за фитнеса и дали коктейлите бяха само за момичета (той смяташе така, освен ако не се намираш на Бахамските острови).

— Тя доста говори и за теб — отвърнах аз.

— Тя е мило момиче — обади се той.

Внимателно огледах изражението му. „Мило“ едва ли бе определението, което очаквах. За първи път отношението на Доминик към някой мъж бе почти сериозно и затова се надявах на нещо по-възторжено. „Смайващо възхитителна“ би свършило работа. „Жената на мечтите ми“ с малко повече усилия. Но „мила“? Не.

— Разбира се, и ти си мило момиче. — Той се захили глуповато.

Усмихнах се неловко.

— Здравей, Любовнико — каза Доминик, която се бе появила изневиделица незнайно откъде. Той се притисна към нея и я целуна бавно по устните. Когато се разделиха, тя се обърна към мен и се засмя:

— Господи, каква късметлийка съм, нали?

През последния един час Рейчъл благополучно бе успяла да уварди Хенри и когато се озовах при тях, беше във весело настроение.

— Хенри добър съквартирант ли е? — ухили се тя.

— О, той е кошмар — обадих се аз. — Не позволявай на сговорчивия му чар да те подмами, Рейчъл. Когато поиска, става доста опърничав.

— Благодаря ти, Луси — засмя се Хенри.

— Шегувам се — добавих аз. — Той наистина е страхотен. Невероятно страхотен. Единственият израз на антисоциално поведение, ако въобще може да се нарече така, е, че свири прекалено силно на пианото си.

Рейчъл отново се разтопи:

— Ти свириш на пиано? Обожавам пианото.

Започвах да си мисля, че ако бях казала на Рейчъл, че през свободното си време Хенри отпушваше канализациите, щеше да обожава и това. И все пак, не бих могла да се оплача: надявахме се да постигнем точно такъв ефект с „Проекта «Хенри»“. Просто никога не бях предполагала, че ще се окаже толкова успешен.

— Добър ли си? О, обзалагам се, че си — продължи тя.

— Не съм нещо изключително — отвърна скромно Хенри. — Сравнително компетентен, но нищо повече от това.

— Сравнително компетентен ли? — подсмихнах се аз. — В сравнение с кого? С прочутия пианист Либерачи ли?

— О, Хенри, тук имат пиано. — Рейчъл изпадна във възторг.

— Нима? — Той изведнъж се притесни.

— Хайде де, защо не ни посвириш? — Тя засия.

— О, нннее бих могъл — запелтечи Хенри. — Искам да кажа, та тук вече свири музика.

Рейчъл изглеждаше разочарована:

— Дали нямам някакви шансове да те придумам?

— Абсолютно никакви — отвърна той.

Рейчъл се усмихна, но разочарованието ѝ беше осезаемо, не беше очаквала подобен отговор. Тя промълви:

— Извинете ме, отивам да се поосвежа.

Когато изчезна към другия край на бара, Доминик изникна изневиделица:

— Правилно ли съм разбрала, че Рейчъл се опита да склони Хенри да посвири на пианото?

— Да — отвърна Хенри, — но се канех да ѝ кажа, че ако направя нещо толкова смотаняшко, няма да се отрази никак...

— Няма нищо смотаняшко в това да можеш да свириш на музикален инструмент — прекъсна го Доминик. — Някои от знаменитостите, за които най-малко се предполага, че биха се превърнали в световни секссимволи, дължат привлекателността си на музиката. Виж Мик Джагър. Лиъм Галахар. Стивън Тайлър. Ако бяха зад гишето на местния кооперативен магазин, никой не би ги погледнал повторно. Но на сцената нещата стоят по корено различен начин.

— Нима? — Хенри започна да се оглежда за аварийните изходи.

— Да! — изкрещя Доминик. — Ако смяташ, че до момента си успял да впечатлиш Рейчъл, изчакай да видиш каква ще бъде реакцията ѝ, когато те чуе да свириш на пиано. Хайде, нека да понатиснем газта на твоето ново „аз“. Недей да разочароваш двете ни с Луси.

Хенри ме погледна и раменете му увиснаха. И двамата знаехме, че нямаше да се отърве.

С Хенри се вторачихме в пианото, докато Доминик изчезна, за да помоли някого да спрат музиката.

— Какво ще изсвириш? — попитах аз, като се притеснявах заради него.

— За бога, не знам — изсъска той. — Едва ли Вивалди ще бъде приет добре тук.

— Какво ще кажеш за песента „Да преследваме колите“^[1]? Обожавам как я свириш. Особено онази игриво-закачлива част в средата. А и знаеш всичките думи.

— Искаш да пея? Луси, да не си полудяла?

— Е, имаш прекрасен глас — прочетох изражението му. — Но не, вероятно, прав си.

— Хайде, Хенри! — Доминик се появи отново и го завлече към стола пред пианото, а после се оттегли и се присъедини отново към Рейчъл и мен.

Рейчъл и Доминик пляскаха въодушевено, но останалите посетители на бара не обърнаха никакво внимание на случващото се. Той неохотно свали сакото си и го метна върху пианото, разхлаби вратовръзката и нави ръкавите си. За миг мярнах стария Хенри. Добрият стар Хенри, който изпадаше в паника, когато някоя жена го заговореше, дори и само за да го попита за някоя посока.

Той пое дълбоко дъх, за миг затвори очи и направи убедителен опит да се успокои. Когато ги отвори, ме погледна и се усмихна. Отвърнах на усмивката му, като се надявах, че изглеждам съпричастна, а не парализирана от страх заради него.

Той положи ръце върху клавишите на пианото.

И засвири...

Веднага разпознах началните тонове на песента на групата „Оейзис“, макар версията, позната на повечето хора, да започваше с гърмящи китари. Изпълнението на Хенри на песента „Тя е поразителна“ беше звучно, великолепно и пълно с чувство. Барът беше страшно шумен, но човек не можеше да не се заслуша. Бе невъзможно да определиш музиката му като фон. Трябва да спреш и да се потопиш в нея, докато го съзерцаваш.

Все повече хора започнаха да се заслушват. Хенри се отдаде на музиката и направи нещо, което ме удиви. Той се приведе към микрофона и запя.

— Тя е поразителна...

Бях чувала гласа на Хенри стотици пъти. Той пееше, когато свиреше на пианото у дома. Пееше под душа. Пееше, когато препичаше филийките сутрин. И въпреки това тази вечер гласът му бе завладяващ — възхитително дрезгав и възбуждащ, един поразителен акомпанимент на мъжествената мелодия на пианото. Едва успях да откъсна поглед от него.

— ... Семейство, пълно с чудаци...

— Мисля, че съм влюбена — замря Рейчъл. Почти успях да видя как коленете ѝ омекнаха.

Доминик ме сграбчи за ръката и се изкиска:

— Това е дяволски невероятно!

— Той винаги е бил доста добър...

— Луси — прекъсна ме тя. — Погледни хората наоколо. — Огледах залата. — Виж момичетата.

Гледката беше сюрреалистична. Хенри беше заобиколен от мъже и жени, добре де, главно от жени, които танцуваха и ръкопляскаха и се наслаждаваха на изпълнението му.

Преместих се напред, за да огледам по-добре. Човекът, когото видях, ми бе така познат и толкова чужд. Това бе Хенри, моят Хенри, но в същото време бе някой напълно различен.

Сега вече се бе отпуснал и се наслаждаваше на изпълнението си, като съзнаваше ефекта, който имаше върху тълпата. Очите ми поглъщаха очертанията на лицето му, докато пееше енергично и с удоволствие. Погледът ми се спусна към извивката на бицепса му, а пръстите докосваха клавишите, които сякаш се подчиняваха на властта му. После се втренчих в чувствената му шия, устата, загорялата от слънцето адамова ябълка...

О, господи, какво ставаше? Защо си мислех странни неща за Хенри? За Хенри!

Усетих как сърцето ми заби лудо, а кръвта нахлу в лицето ми. Единствено бях доволна, че Пол не беше тук, за да го види. Добър въпрос — къде бе Пол? И въобще пукаше ли ми?

Вдигнах глава и почувствах как стомахът ми се преобърна, когато погледът ми попадна върху устата на Хенри. Поради някаква необяснима и за мен самата причина се улових, че се чудех какво ли ще бъде усещането да го целуна. Не както преди, като приятели. Да докосна с език неговия, да вкуся влажната му уста, нежно да ухапя меките му, плътни устни...

— Луси, добре ли си? — попита Доминик и ме сграбчи за лакътя.

— Не — отвърнах аз.

— Какво има?

Песента достигна кулминацията си и барът избухна във възторжени аплодисменти. Хенри потърси лицето ми сред тълпата. Когато погледите ни се срещнаха, усетих как слабините ми се изпълниха с топлина и в съзнанието ми внезапно нахлу една картина: представих си как разкопчавам ципа на панталоните на Хенри и лудешки го обгръщам с бедрата си, стенойки от наслада. Това беше един от онези отвратителни мръснишки сънища, в които се появяваше най-неподходящият човек, само дето бях съвсем будна.

Прималя ми.

Обърнах се към Доминик и дрезгаво промълвих:

— Няма нищо. Само дето...

— Какво?

— Дом, мисля, че желая Хенри.

[1] Втори сингъл на британската рок група „Сноу Патрол“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 45

Доминик сбърчи нос:

— Какво каза, че желаяш? Не можах да те чуя заради шума.

Вторачих се в нея, неспособна да повторя думите си, а камо ли да повярвам в тях.

— Желая... — Гласът ми заглъхна.

Тя ме погледна объркано:

— Какво — да потанцуваш? Да пийнеш нещо?

Кимнах, изтръгната от унеса си:

— Да. Желая да пийна нещо.

— Е, мой ред е да черпя — каза тя и измъкна портмонето от чантата си. — Най-добре изчакай тук, в случай че жените започнат да хвърлят бикините си към сцената.

Когато Доминик се запъти към бара, се усетих как с блуждаещ поглед търсех Пол. В продължение на двадесет минути оглеждах бара, като отчаяно се опитвах да възстановя реда в обърканото си съзнание.

Желаех Пол, не Хенри. Пол, не Хенри. Пол, не Хенри.

Колкото повече си го повтарях, толкова по-убедена и уверена се чувствах.

За съжаление, подобрението на психологическото ми състояние се оказа временно. Стана ясно, че Пол беше последвал примера на капитан Оутс^[1] — беше ни изоставил и изчезнал бог знае къде. За миг ме обзе паника, че ме е видял как гледам Хенри и някак си е разбрал, че си бях фантазирала как разкъзвам дрехите му.

Като насън открих палтото си и с извинителен тон съобщих на Доминик, че съм размислила за питието и ще се прибирам въпреки протестите ѝ. До този момент Хенри беше изсвирил още три песни и явно броят на почитателките му можеше да се мери с този на групата „Уестлайф“.

Канех се да се отправя към вратата на бара, който все още кънтеше от аплодисменти, когато усетих, че някой ме потупа по рамото. Беше Хенри.

— Тръгваш ли си, Луси? Изчакай ме да си взема сакото.

— Няма нужда. — Думите ми бяха прекъснати, когато една зашеметяваща брюнетка се метна стремглаво към Хенри. Ако деколтето ѝ беше изрязано малко по-дълбоко, можеше спокойно да бъде наречено подземно.

— Това беше удивително — възторжено изрече тя, докато дланта ѝ галеше космите на ръката му. — Къде сте се научили да...

— Хенри — намеси се друг глас. Беше Рейчъл, твърдо решена да се защити от набезите на поредната бляскава претендентка. Но конкуренцията надмина очакванията ѝ.

— Хей, не разбрах името ти, но аз работя тук — обади се някакъв мъж. Той беше великолепен, със слънчев загар и безупречно облечен. — Може ли да ти дам визитката си?

— О, не мисля, че бих искал да се занимавам професионално с това — засмя се Хенри, който беше залят от внимание.

— Нямах предвид това — измърка мъжът. — Просто си помислих, че може би ще харесаш моя номер.

Страхотно. Сега Хенри бе неустоим не само за жените, но се бе превърнал и в гей икона. Чашата преля.

— Тръгвам си. Имаш ключ, нали? — Преди да успее да ми отговори, аз се втурнах към вратата и излязох на улицата. След жегата в бара ми се стори, че навън беше много студено. Освен това нямаше пукнатото такси.

Както можеше да се очаква, двадесет минути по-късно все още бях там, на границата на хипотермията, когато най-сетне успях да си намеря едно. Бях се постопила, докато се прибера у дома, но въпреки това бързешком навлякох пижамата си и се свих на пашкул в леглото, копнееща за така познатия уют. Втренчих се в тавана — това беше единствената ми възможност, защото, когато затворех очи, главата ми започваше да се върти така лудешки, че имах чувството, че мозъкът ми беше в центрофуга.

Какво ставаше, по дяволите?

В съзнанието ми започнаха да пробягват миговете, когато Хенри беше в бара, неузнаваемият и невероятен секси Хенри. Този Хенри, който ме караше да си мисля смуцаващо първични и животински неща. Този Хенри, за чието съществуване никога не бях подозирала, до тази вечер.

Насилих се да затворя очи, но докато се унеса, мина цяла вечност. Дори и тогава спях на пресекулки, а сънят ми беше изпълнен със странни образи, които нахълтваха без покана. Някои от тях бяха свързани с Хенри, но нямаше да навлизам в подробности.

Внезапно ме събуди затръшването на входната врата и затърсих пипнешком будилника си. Натиснах лампичката и погледнах циферблата. Беше три и десет сутринта.

Придърпах юргана към раменете си и тъкмо се унасях, когато чух нечий глас. Беше Рейчъл. Не можех да разбера какво казваше, но кикотът и крясъците бяха в такова изобилие, че ставаше ясно, че бе извънредно щастлива.

След това чух как вратата към спалнята на Хенри се отвори и затвори и кикотът на Рейчъл изчезна. Очевидно се бе озовала на мястото, където искаше да бъде през целия ден. Леглото на Хенри.

Отново затворих очи и си поех дълбоко дъх.

Е, значи го бе направил. „Проектът Хенри“ се бе оказал невидан успех. Той изглеждаше удивително. Имаше си момиче. И би могъл да има поне още десет, съдейки по изминалата вечер.

Трябваше да се поздравя за добре свършената работа.

Но защо тогава ми идваше да заровя лице във възглавницата и да се разкрещя?

[1] Английски изследовател на Антарктика, чиято смърт става прочута. Той излиза от паласката си в една снежна буря, изричайки следните думи: „Излизам за малко навън, няма да се бавя“, и изчезва, като тялото му и до днес не е намерено. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 46

Рейчъл остана цялата неделя и непрекъснато се натъквах ту на нея, ту на Хенри, като си разменяхме неловки шегички. Надявах се, че ще си тръгне, но не го направи. В понеделник сутринта отчаяно исках да се измъкна от къщи, затова тръгнах за работа в седем и половина. Бях преметнала чантата си през рамо, а ръката ми беше надръжката на вратата, когато Рейчъл се появи от стаята му, облечена с една от новите му тениски, и със смучка на врата.

— Здравсти отново. — Изведнъж стана много срамежлива, което бе странно за човек без никакви задръжки по отношение на стенанията си при оргазъм, които отекваха из целия апартамент над двадесет и четири часа.

— Здравсти, Рейчъл — усмихнах се аз. — Хубав уикенд, а?

Тя се изкикоти:

— Ти го каза.

В осем часа вече бях на бюрото си и първия един час се опитвах да подредя купищата имейли, които не бях успяла да прегледам в петък. В девет без петнадесет чух как Роджър се движеше по коридора и приближаваше двойните врати. Бих разпознала смеха му навсякъде. Когато вратите се отвориха, той си бърбореше с някого.

— Здравсти, Роджър! — засиях от щастие, когато той пристъпи в офиса.

Той спря да се смее:

— Добро утро, Луси.

Зад него се носеше Дрю с раболепна усмивка.

— До скоро, Родж — каза той и докосна ръката на шефа ни. — И нали няма да се главозамаеш от онзи точен удар?

Дрю седна на бюрото си и продължи да се хили. Зъбите му бяха толкова бели, че гледайки ги, човек можеше да изпита физическа болка.

— А как беше твоят уикенд, Луси? — попита той и включи компютъра си.

— Чудесен, благодаря. Прекарах си страхотно на Националното надбягване и...

— Играх голф с Роджър — заяви той и се облегна на стола си в очакване на отговор.

За миг замълчах:

— О, това е добре. И времето беше хубаво.

— Беше страхотно, прекарах няколко приятни часа с шефа. Едно е да се разбирате добре на работа, но понякога трябва да се отпуснеш и да се наслаждаваш на компанията на колегите си, не мислиш ли? Роджър каза точно това, когато ми предложи да се присъединя към него за една игра.

— Къде играхте?

— В клуба на Роджър. Той ще ме предложи за член. Това е голяма чест за мен.

Прободе ме завист. Роджър никога не ме беше канил да играем голф. Добре де, опитът ми се изчерпваше с една игра на някакво открито пространство, декорирано като древния Рим, през един дъждовен Великден, когато бях на седем, но не в това беше въпросът. Как може да играе голф с Дрю? Чувствах се като изоставена съпруга.

След връчването на бизнес наградите нещата никога нямаше да бъдат същите. Беше трудно да кажа как точно се бяха променили. Роджър така и не беше казал или направил нещо определено, но се държеше хладно и резервирано, поведение, което беше напълно ново за мен. Ненавиждах този факт.

Над бюрото ми се спусна някаква сянка. Когато вдигнах поглед, се оказа Роджър.

— Тук има богата информация за нов клиент — каза той, като стискаше купчина документи. — Голяма счетоводна фирма си търси пиар агенция. Искам брилянтен план.

Усмихнах се облекчена. В момента бях затрупана от работа, но щеше да ми достави огромно удоволствие да спечеля голям клиент, за да напомня на Роджър на какво бях способна.

— Дай ги насама — казах аз и протегнах ръка. — Двете с Доминик както винаги ще приложим женския си чар.

Роджър се намръщи:

— Всъщност, Луси, искам Дрю да се заеме с тях. Мисля, че той притежава по-подходящи умения за това.

Когато Дрю взе документите, той улови погледа ми и ми намигна. Изведнъж се почувствах ужасно депресирана.

ГЛАВА 47

Уикендът „Рейчъл“, както стана известен между мен, Доминик и Ерин, се оказа само началото.

Новият Хенри се беше отприщил.

През уикенда след „Уикенда «Рейчъл»“ той имаше среща с Ясмин, която беше хостеса в ресторант. Това продължи няколко дни. На следващата събота имаше среща с фитнес инструкторка на име Даян. Тя се задържа само една нощ, след това Хенри отново се събра с Рейчъл. Но само за вторник, четвъртък и петък. В събота от нищото изскочи някаква финансова анализаторка на име Уенди. Тя остана до понеделник, когато отново се появи Рейчъл. Но само за една нощ, защото на следващата вечер той беше пак с Ясмин, като бях оставена да отблъсквам телефонните обаждания на всички останали. Нещата продължиха в този дух.

През изминалите близо три седмици след Голямото национално надбягване почти не се виждах с Хенри. А когато успях да го мерна, или излизаше с една или друга жена, или ги водеше у дома, след което се затваряха в спалнята му и се появяваха след часове, а по-често и след дни, с най-противното замечтано изражение, което човек можеше да види единствено на рекламата на шоколадовите десерти „Кедбъри“ от осемдесетте години на миналия век.

До началото на май бях стигнала до извода, че Хенри наваксваше изминалите години от живота си, когато не е бил емоционално обвързан, като чукаше всичко, което се движеше на два крака.

Знам, знам, знам, че това беше замисълът на „Проекта Хенри“, но не бях предвидила, че щях да превърна съквартиранта си в краля на „Плейбой“, Хю Хефнър.

Може би преувеличавах. Технически го бях виждала само с четири жени, макар че това беше повече от достатъчно, мерси. Определено се чувствах неловко при мисълта, че спалнята на Хенри, която преди беше домът на скучни медицински книги, сега се бе превърнала в храм на съблазънта. Чувствах се дори още по-неловко

заради факта, че ми беше толкова неловко от положението. Причината не бе в това, че пожелах Хенри, едно мимолетно отклонение в деня на Големите национални конни надбягвания, което можеше да се случи на всеки след седем чаши „Пино гриджо“.

Сигурно изпитвах завист. Докато бяхме в пиано бара, Пол очевидно се беше изпарил яко дим и оттогава насам нямах вест от него. Не че съм си мислела, че бе любовта на живота ми, но не можеше ли поне веднъж аз да зарежа някого? Като за капак на всичко се оказваше, че оттогава насам не бях ходила и на една-едничка среща, пък била тя и неуспешна. Любовният ми живот беше като пустиня — изсъхнал, еднообразен и безлюден. А самоуважението ми беше на нулата.

— Майка ти се обади миналата вечер — казах аз, когато Хенри влезе в кухнята. Беше събота сутрин, бях седнала на масата, четях пресата и кълвях от една миниатюрна чинийка дървени стърготини, известни още като диетични сухари. Миналата вечер Хенри отново беше излязъл, макар че един бог знаеше с кого бе този път.

— О, така ли? — без да бърза включи електрическата кана. — Доста ли те задържа на телефона? Развълнувана е от пътешествието си до Папуа-Нова Гвинея.

— Около двадесет и пет минути, но нямам нищо против. Обожавам майка ти — може да си говори, колкото си иска.

— Е, чувството е взаимно — тя също те обожава. Макар че няма да ти повярвам, че си я прекъснала, когато стигна до онази част, до гъстите джунгли, наводнени от сладководни басейни.

— Нищо не съм казала — усмигнах се аз и за пръв път вдигнах поглед към него.

Беше навлякъл набързо някакъв чифт дънки „Ливайс“, като бе закопчал погрешно копчетата. Не носеше тениска. По врата ми пропълзя червенина при гледката на голите му гърди, за които доскоро не се бях замисляла. Сведох поглед и се престорих, че съм погълната от историята за свръхразплождането на неаполитанския мастиф.

— Какво ще правиш днес? — попитах аз с пресилено веселие. — Ще излизам на обяд с Доминик и Ерин, та, ако искаш, заповядай.

— О, не, всичко е наред — отвърна той, наля гореща вода в кафеварката и отвори шкафа с чашите. — Зает съм.

Забелязах, че държеше две чаши, и загрях.

— О, имаш си компания. — Вратът ми отново почервения.

— Да — промълви смутено. — Даян. Сещаш се, фитнес инструкторката.

— А, ясно — насилих се да се усмихна. Да, познавах Даян. Даян, с начупената муцунка на порнозвезда и задника на шампионка по тенис. Едва ли можеше да се каже, че ѝ бях почитателка.

— Е... до скоро. — Той се усмихна и взе кафеарката.

— Да. До скоро. — Хенри се отправи към спалнята си.

Когато два часа по-късно се срещнах с момичетата за обяд, Доминик приветства новината с необузданата радост, която човек би изразил, ако чуе, че някой търпеливо се е подлагал на процедура по ин витро оплождане, което накрая е дало резултат.

— Това е фантастично — ентусиазирано извика тя. — Трябва да го отпразнуваме.

— Какво ще празнуваме? — измърморих аз.

— Какво ще празнуваме ли? — повтори тя, сякаш бях зарязала здравия си разум на покрива на някой двуетажен автобус. — Ще празнуваме феноменалния успех от пълното преобразяване на Хенри. Ще празнуваме колективния си гений. Ще празнуваме факта, че Хенри най-после успя да прави секс, по дяволите!

— Неведнъж — отбелязах безнадеждно. — Той го прави непрекъснато. Това е новото му хоби. Трябва да си го добави в автобиографията редом с четенето и свиренето на пиано.

— Напоследък е невероятно привлекателен — игриво продължи Ерин. — Не е за вярване какъв резултат дадоха малко нови дрешки и сваятна подстрижка.

— Всичко е въпрос на увереност — нещо добави Доминик. — Казвам ви, че това не се дължи единствено на новите екстри, с които се сдоби Хенри, нито на новата му подстрижка или на факта, че се отърва от тези ужасни очила. Всичко опира до факта, че от него струи самоувереност. Той е наистина секси. Не мислиш ли, Луси?

— Предполагам. — Свих рамене.

Всъщност опитите ми да отрека, че Хенри беше секси, бяха все едно да отричам, че верото е зелено, но се чувствах неловко да го обсъждам.

— Както и да е, достатъчно за Хенри — казах на Доминик. — Какво става с теб и Джъстин? Как вървят нещата с него в момента?

— Великолепно — отвърна приятелката ми и засия като някоя коледна елха. — Заедно сме повече от три месеца и той е все така великолепен.

— Любов ли е? — намигна Ерин и се засмя.

Доминик рязко си пое дъх, после се поколеба за миг:

— Знаете ли какво... Ще трябва да помисля върху този въпрос.

Спогледахме се с Ерин.

— Какво? — попита Доминик. — Какви са тези заговорнически погледи?

— О, нищо — подразни я Ерин. — Рано или късно сама ще стигнеш до този извод.

Доминик се разкикоти. Изведнъж ми хрумна, че тя никога преди това не бе изглеждала по-щастлива. А това, очевидно, беше великолепно. Но в Джъстин имаше нещо, което ме притесняваше. Не можех да преценя точно какво.

ГЛАВА 48

Тъй като Ерин бе единствената ми приятелка без гадже, я поканих на чипс и бутилка вино.

Имаше времена, когато, ако няхах среща в събота вечер, двамата с Хенри сядяхме, за да гледаме някой филм, който си бяхме взели от близката видеотека. Това си беше упражнение по постигане на компромиси, тъй като видеотеката бе потънала в забравата на времето. Ако човек искаше да си вземе класика от средата или края на деветдесетте, то точно това беше мястото. Но ако си търсехте нещо, което бе наскоро излязло, то трябваше да почакате още пет години, преди Аджмейл, собственикът, да се подвоуми дали да го вземе.

С изключение на това представата на Хенри за страхотен филм невинаги съвпаднаше с моята. Затова се редувахме. Едната седмица по мой избор („Мръсни танци“, „Петзвезден романс“), а на следващата седмица по негов („Жан дьо Флорет“, „Година опасен живот“).

До този момент го бях приемала за даденост. Но вече не можех да разчитам Хенри просто да бъде до мен. Да ме изслушва, докато се оплаквах от любовния си живот. Да ми държи пакетчето с шоколадови бонбони, за да можех да се преструвам, че той ги бе изял. Да ми подаде кърпичка, когато Джони събщи, че щеше да изтанцува онзи танц... с някого, който го беше научил да бъде онзи човек, какъвто бе искал. Ах!

И все пак, прекарвах си страхотно с Ерин, но не спирах да се чудя какво ли правеше Хенри.

— Не ти ли е писнало да си необвързана, Луси? — попита Ерин и топна парченце чипс в пастата от авокадо.

За миг се подвоумих дали да не отрека.

— Да — признах си аз. — Знаеш какво казват наскоро развелите се знаменитости: „Наслаждавам се на свободата си“. Е, ще ми се и аз да можех, наистина. Но или се чувствам изтощена, когато успея да си подсигурия среща, или пък отегчена, когато стане обратното.

— Знам какво имаш предвид — съгласи се тя.

— Знам, че ще ти се сторя жалка... но искам мъж.

— В това няма нищо нередно.

— Знам, но започвам да си мисля, че никога няма да успея да си намеря мъж, когото наистина да желая и да харесвам. О, и който изпитва същото към мен.

— Ще можеш. Сигурна съм, че ще можеш.

— Не съм толкова убедена. Искам някого, с когото наистина да си пасна. С когото мога да се забавлявам, да бъдем на абсолютно една и съща вълна. Не мисля, че той съществува.

— Разбира се, че има такъв мъж. Та нали отношенията ти с Хенри са точно такива? Единственото, което трябва да направиш сега, е да си намериш някой като Хенри, с тази разлика, че трябва и да го желаяш.

Отново се изчервих. Започваше да ми става навик. Веднага разбрах, че Ерин бе забелязала.

— О, боже. Колко глупаво от моя страна — бавно изрече тя.

— Какво? — Вече бях червена като улична пощенска кутия.

— Нали не мислиш, не ти е хрумвало, сецаш се де, двамата с Хенри да се съберете.

— Хахахахахахаха — изгърсих аз. — Разбира се, че не! Хенри? И аз? Хахахахахаха!

Ерин изглеждаше смаяна от вербално словоохотливото ми възклицание, затова добавих:

— Това значи „не“.

— О, колко жалко. Щяхте да сте идеалната двойка в толкова много отношения. Имате удивително общо минало, разбирате се добре, вие...

— Но не се харесваме — прекъснах я аз. — А това като че ли е най-важната предпоставка.

Знаех, че не бях напълно искрена за чувствата си към Хенри, но как бих могла да ги разкрия? Напоследък мислите ми, свързани с него, просто бяха нередни. При нормални обстоятелства, когато някой мъж занимаваше съзнанието ми, щях с желание да анализирам всеки елемент на ситуацията с приятелките, за да чуя отзивите и съветите им. Но не можех да обсъждам Хенри с Ерин и Доминик така, сякаш спадаше към категорията на Джейк, Шон или Пол. Той беше Хенри. Той беше различен. И той бе не само мой, но и техен приятел.

— Ами ти? — попитах аз, като бързо смених темата. — Как ти се струва да бъдеш необвързана?

— Нямам нищо против. — Тя сви рамене. — Мислех си, че няма да е така, но всъщност е. В някои отношения е освобождаващо. Нали помниш, че ти казах, че Дарън, Джеймс и Аманда щяха да пътуват?

— О, да. Заминаха ли вече?

— Чак през септември — добави тя. — Поканиха ме да ида с тях.

— Наистина ли? Ерин... боже мой! Ще идеш ли?

— Не съм решила. Но ми харесва идеята, че ако пожелаея, бих могла да го направя. Ако бях с Гари, въобще не би ми минало през ум. Фактът, че мога, ме кара да се чувствам почти толкова добре, колкото ако предприема самото пътуване.

Разговорът ни беше прекъснат от позвъняването на телефона.

— Извини ме за секунда — вдигнах слушалката.

— Здравсти. Луси, ти ли си?

— Да, аз съм. Здравсти, Рейчъл. Как си?

— О, ами бивам. — Звучеше така, сякаш цял следобед бе висяла в сайт, който дава полезни идеи на самоубийците. — Хенри там ли е? Не мога да го открия на мобилния.

Поколебах се:

— Амиии, Рейчъл, опасявам се, че излезе. Мога ли да му предам нещо?

— О, кажи му, че съм се обаждала. Отново. Мерси, Луси. Чао.

Затворих телефона, като без да искам, изпитах съжаление към нея. И тогава стигнах до извода, който от известно време назряваше в съзнанието ми: беше време да си поприказвам с този донжуан, когото наричах мой съквартирант.

ГЛАВА 49

Хенри се прибра у дома в десет часа на следващата сутрин и веднага се мушна под душа. Приготвих закуската си, когато той влезе в кухнята двадесет минути по-късно.

— Снощи Рейчъл отново се обади — съобщих му аз, като се опитвах да не изглеждам намусена.

— О, така ли? — Поне беше достатъчно благоприличен, защото се почувства виновен, задето си играеше с нея.

— Да — отвърнах високомерно.

Хенри носеше спортни панталони със странични джобове и обикновена тъмна тениска. Нищо специално, но въпреки всичко успяваше да изглежда толкова секси. Все още не можех да го проумея. Имах предвид Хенри и секси. Преди време ми беше доста трудно да си представя, че Хенри можеше да изглежда що-годе сносно. Всяка сутрин очаквах да се появи и да изглежда постарому: сякаш бе излязъл от друго измерение, едно чудовище от синтетични влакна с чорлава коса.

Вместо това дрехите подчертаваха тялото му, на което доскоро не бях обръщала и грам внимание. Изваяни бицепси, стегнат корем, широк, мускулест гръб и идеално оформен задник. Не беше за вярване, че тялото му винаги е било такова, но е останало незабелязано и непожелано.

Когато мина покрай мен, за да си вземе бутилка мляко от хладилника, долових уханието му — комбинация от душгел и слънце. Сърцето ми се разтуптя. Бутнах чашата си с кафе.

— О, мамка му — измърморих аз и започнах да го изгребвам.

— Наред ли е всичко, Луси? — Хенри се озова тъкмо навреме с един парцал за миене на чинии и попи течността.

— Да. Не. Да.

Боже господи! Звучах като Вики Полард^[1]. Любовният ми живот сигурно беше много зле. Нима наистина бе стигнал дъното, та само при едно помирисване на козметиката, с която Хенри си миеше

мишниците, ме караше да се чувствам по-възбудена от котка в любовен период?

Той ме погледна загрижено.

— Както и да е — продължих бързо, — да се върнем на Рейчъл... не мислиш ли, че трябва да ѝ кажеш открито, че вече не сте заедно?

Той кимна сериозно и замълча, докато го обмисляше:

— Хммм. Не съм убеден, че не искам да сме заедно.

— Хенри — подхванах строго, — откакто се запозна с Рейчъл, преспа с още три други жени. И ако питаш мен, това означава, че вече не сте заедно.

— Не съм спал с всичките — запротестира той.

— Всички завършиха в леглото ти — отвърнах неодобрително.

— Знам, но във всеки случай, не съм...

— Моля те! Не искам да научавам и най-дребните подробности за това какво си правил или какво не си правил с онези жени, при условие че ти се сервираха в хоризонтално положение — беснеех аз.

Той отпи голяма глътка от бутилката мляко и я пресуши:

— Виж, никога не съм казвал на Рейчъл, че ще се ожения за нея. Дори не съм ѝ казвал, че нещата са сериозни.

— Тогава я зарежи.

— Харесвам я.

Облещих се.

— Но просто харесвам и останалите — добави той.

— О, боже! — тръшнах се на стола си и се хванах за главата.

— Какво? — невинно попита той.

— Превърнал си се в...

— В какво?

— В мъж! В типичен проклет мъж — простенах аз.

— Винаги съм бил мъж — каза той с доста объркано изражение.

— Не! — изкрещях аз, като барабанах по масата. — Не беше такъв. Беше мил.

— Все още съм мил — изглеждаше наскърбен.

— Не, не си — казах му убедено. — Беше най-милият човек, когото познавах, а сега официално си станал Пълен Гадняр.

— Не съм Пълен Гадняр.

— Щом ти харесва, отричай — подсмъркнах аз и погледнах през прозореца.

— Наистина, Луси, не съм — настояваше той. — Или поне не мисля, че съм. Със сигурност не съм целял да стана такъв.

— Това не е извинение. Ами горката Рейчъл? — намусих се аз. Само не разбрах кога Рейчъл бе станала „горката Рейчъл“. Никога не съм я харесвала особено и ако трябваше да съм напълно откровена, беше започнало да ми се повръща от умилкването ѝ около Хенри. Но реших, че трябваше да я защитя.

Хенри издърпа един стол и седна до мен с нещастна физиономия.

— Права си — каза той. — Трябва да ѝ кажа, че не искам да я виждам отново. Да сложа край на това, за доброто на всички ни. Но просто... ами, тя е много привлекателна, както ти самата каза. И мила.

— Тогава спри да се виждаш с всички останали и излизай само с нея — заявих аз.

— Да — реши той. — Макар че тази вечер имам среща с Уенди.

Изправих се и възмутено пъхнах стола под масата:

— Отказвам се!

— Луси, върни се. Нека да поговорим.

Спрях се на вратата, скръстих ръце на гърдите си, завъртях се и отсякох:

— Хубаво. Казвай.

— Напълно си права за Рейчъл, съгласен съм с това. И този следобед ще направя нещо по въпроса.

— Чудесно.

— Но що се отнася до другите жени, с които излизам... нима върша нещо толкова неморално? Единственото, което съм направил, бе да изляза на няколко срещи с една-две мили жени. Не съм направил предложение за брак на никоя от тях; не съм измамил никоя, просто се забавлявам. Та нали това беше идеята?

Опитах се да измисля някакъв отговор, но не успях.

— Че кое му е толкова ужасното, Луси?

Погледнах го в очите, а сърцето ми заблъска.

— Забрави, Хенри. Няма да разбереш — завъртях се кръгом и се отправих към вратата. Много добре осъзнавах лицемерието си, защото една част от мен също не разбираше.

[1] Персонаж от английския телевизионен и радиосериал „Малката Британия“. Вики е потисната, противна тийнейджърка, чието единствено занимание са клюките. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 50

На следващия уикенд нещата се бяха пооправили — имах среща.

Знаех, че някои хора нямаше да видят в това повод за празнуване, като се имаше предвид успехът, който жънех. Но, както самата аз бях открила от личен опит, беше по-добре, отколкото да си седиш у дома, да гледаш за пореден път „Хубава жена“, заслушана във възбудените стонове, които се носеха иззад стената на стаята на Хенри.

Освен това имах добро предчувствие. Ако искате, наречете ме непоправим оптимист, но Уил, с когото се запознах на обяд в Търговската камара, имаше вид на джентълмен, за разлика от някои мъже, с които бях излизала преди. Освен това бе не толкова... как да го формулирам, биещ на очи в категорията „външен вид“. Малко понисичък. По-слабоват. Със заострен нос. О, при такова описание сигурно ви се струва ужасен, но не беше такъв. Той бе доста симпатичен. Определено беше сносен. Това ме устройваше, защото това, което правеше един мъж секси и мил, и всички останали качества, които търсех, нямаше нищо общо с външния му вид. Бях научила добре този урок.

Освен това бях убедена, че в сравнение с всички останали Уил имаше потенциала да прояви повече търпение, в случай че сгафех някъде. Не че планирах нещо подобно, но от друга страна, тези неща никога не са влизали в плановете ми.

Уил бе специалист „Проектно-технически отдел“ и наскоро се бе преместил от Бристол. Стилът му на обличане бе леко консервативен. Всъщност Уил като цяло бе леко консервативен.

Имайки предвид това, реших да заложа на лосиона за тен „Сен Тропе“, новата си небрежно разрошена прическа, с която се сдобих в известния фризьорски салон „Тони и Гай“, дизайнерския тоалет на „Карън Милън“ и обувките „Кърт Гайгер“. Само дето имаше разпродажба в луксозния търговски център „Меткуотър“ и не можах да устоя. А на всичкото отгоре Доминик си направи маникюра в някакъв

салон, където предлагаша оферта за два на цената на един, като не можех да устоя и на това.

Никога преди това не бях имала изкуствен маникюр и не можех да повярвам колко много бях изпуснала. Сигурно съм изглеждала като ужасна повлекана преди два часа този следобед, с nelaкираните си и жалки къси подобия на нокти.

Сега, когато внимателно бях положила ръце върху новата си дамска чантичка, почувствах прилив на самоувереност. Господи, бяха великолепни. Доминик се опита да ме посъветва да избира по-къси, като се имаше предвид, че току-що бях посветена в тайните на изкуствените маникюри. Но като ще е гарга, да е рошава. Сега бяха толкова пищни и дълги, че от разстояние сигурно приличах на голямата сестра на Едуард Ножиците^[1]. Това беше само шега. Донякъде.

Единственият недостатък на тези великолепни хищнически нокти бе, че макар да изглеждаха съвсем подходящи за случая, превръщаха почти всичко — от мушкането на ключа във вратата до гримирането — в едно мъчително пътуване, изпълнено с препятствия. Беше ми особено забавно, докато се опитвах да отворя капака на пяната си за бръснене, за да си оправя краката. Не само че успях да отчупя края на единия нокът (който в момента продължаваше да виси застрашително въпреки спешните мерки, които взех), а на всичкото отгоре накрая метнах флакона в другия край на банята и за малко не счупих прозореца. Но, за щастие, стъклата бяха двойни.

Беше благоуханна вечер в началото на пролетта, когато се появих с елегантна походка в бара на ресторанта и забелязах Уил, който се бе настанил на един-висок стол. Пиеше джин с тоник и се опитваше да напише нещо на блекберито си, когато го приближих. Той вдигна поглед и изражението му веднага ме успокои.

— Уау — каза той, остави телефона настрана, изправи се и ме целуна по бузата. — Изглеждаш невероятно, Луси.

— Благодаря — усмихнах се аз и седнах до него. — Надявам се, че не съм те накарала да ме чакаш.

— Съвсем не. — Беше ясно, че излъга, защото почти бе изпил джина и тоника. — Искаш ли нещо за пиене?

В началото разговорът беше скован, но след няколко питиета се поотпуснахме. Естествено, трябваше да се съобразявам с истината,

когато ме попита за уменията ми по йога (дори не помнех, че съм му го казвала) и поста ми на президент на местния шах клуб, особено след като последната игра с дъска, в която бях взела участие, беше „Букаро“^[2]. Но когато седнахме в ресторанта и си поръчахме храната, бях уверена, че вечерта вървеше добре.

— За постоянно ли се местиш тук? — попитах аз.

— Кой знае? Тук съм заради работата ми, но в крайна сметка може и да се установя. Но предполагам, че би било малко странно, като се има предвид, че приятелите и семейството ми са в Южна Англия. Но нали можеш да се сприятелиш и с нови хора?

— Ако искаш, ще се грижа за теб — предложих палаво. Обзе ме паника, когато не ми отговори веднага. Може би бе преценил погрешно усилията ми да го измъкна от черупката му.

Но тогава на лицето му разцъфтя широка усмивка:

— Тогава е уредено. Оставам.

[1] Фентъзи филм на режисьора Тим Бъртън. Вместо ръце Едуард има ножици. — Б.пр. ↑

[2] Игра, развиваща физическите умения, за деца над четиригодишна възраст. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 51

Ресторантът беше пълен и обслужването — относително бавно, но нямаше проблем, защото това означаваше, че щях да науча всичко за Уил. Реших, че го харесвах. Много го харесвах. Не можех да кажа, че имахме много общо помежду си, като се имаше предвид фактът, че той бе израснал в къща със седем спални в Бедфордшир, а аз — не.

Въпреки това той беше един от онези добряци и следователно точно това, което ми трябваше. Когато ни сервираха храната, бях твърдо решена да го впечатля.

— Какво си избра? — попита той, като гледаше към чинията ми.

— Темпура от кралски скариди с чили и сладко от зелен лимон. Обожавам морските дарове.

— Ммм, аз също — отвърна той. — Освен това обичам и хубавата супа, а тази звучи чудесно — домати и босилек.

— Страхотно — кимнах аз и деликатно хванах вилицата си, като се чудех как да се справя с блюдото, без да причинявам допълнителни травми на ноктите си.

— Винаги ли си искала да работиш в пиара? — попита той.

— Не точно. Интересувах се от медии — четях много вестници и неща от този род. Мислех да стана журналист, но нали такава е мечтата на всички студенти в университета?

— Явно да — усмихна се той.

— Никога не съм знаела с какво всъщност искам да се занимавам. Тогава една приятелка беше на стаж в пиар агенция в Манчестър и много ѝ хареса. Допадна ми звученето на самата дума, затова реших да опитам.

— От дъното ли започна?

— Бях завършила университета и това беше стажът ми, по време на който направих толкова много чаши чай, колкото и пресъобщения. Но ми достави огромно удоволствие и все още е така.

Това почти се доближаваше до истината, независимо от неотдавнашните събития, които включваха не само фиаското с

церемонията по награждаването, заради която все още сънувах кошмари почти два месеца по-късно, но и факта, че след този случай явно Дрю неофициално бе провъзгласен за дар божи в пиар индустрията.

— Имаш късмет, че си намерила работа, която ти доставя такова удоволствие — обади се Уил.

— Предполагам, че е така.

— Не знам как успяваш да я съчетаеш с всички допълнителни занимания, които имаш. Какво ми беше казала преди няколко вечери... че можеш да се фехтуваш?

Усетих как по врата ми пропълзя червенина, макар че този факт беше истина. Е, може би „истина“ беше леко преувеличено, но наистина бях избрана да участвам в демонстрация от някакъв оттеглил се шампион по фехтовка, когато бях на тринадесет години в училище. Беше казал, че ми се удава. При тези обстоятелства можех гордо да вдигна глава.

— Не го правя толкова често, колкото преди — обадох се аз. — Всъщност малко съм позабравила.

— Сигурен съм, че това е като карането на колело. Самият аз винаги съм харесвал фехтовката. Какво ще кажеш да ми покажеш това-онова идния уикенд?

— Тъъ...

— Стига само да не се страхуваш, че ще те надвия.

— Не е това.

— Значи имаме среща! — Той сръбна една лъжица супа.

— През следващия уикенд съм заета — изтърсих аз. Очевидно отговорът ми бе прозвучал по-убедително, отколкото се бях надявала, защото той стреснато изправи гръб.

— О! О... разбирам.

Не, не разбра. О, сега бях успяла да го накарам да си мисли, че не го харесвам. Какво щях да правя?

Продължи да яде супата си мълчаливо, докато тържествено обработвах скаридите, чудейки се как толкова се бяха объркали нещата.

Уил погледна през прозореца.

— Не бях забелязал колко е внушителна архитектурата на този град. — Коментарът му не беше на място, но му бях толкова

благодарна, че направи опит отново да съживи разговора, че за малко не се приведох и не го целунах.

— О, да — усмигнах се вместо това. — Тук има повече сгради, които са в списъка на историческите забележителности, отколкото на което и да е друго място извън Лондон.

Оставих вилницата си, за да взема чашата с вино. Но когато се засилих да грабна чашата, закачих с ръката си голямо бурканче с черен пипер и чух извъняване. Болка разкъса пръста ми.

Стиснах зъби и си поех въздух, докато разсъждавах кой бе източникът на агонията ми. Тогава го съзрях — фалшивия ми нокът. Беше се изстрелял над масата подобно на някой топлинен снаряд.

Очите ми се разшириха от ужас и чух как от устните ми се изтръгна квичене. Фалшивият ми нокът летеше във въздуха. И се беше насочил... право към супата на кавалера ми.

Сърцето ми спря да бие, когато нокътят се приземи с лек плясък, за миг се задържа на повърхността, а после стремглаво потъна към дълбините като една умалена версия на „Титаник“.

Боже мой! Боже...

— Особено много ми харесва сградата на параходството „Кунард“ — продължи Уил, който очевидно не бе забелязал изкуствения нокът, който бях изстреляла към предястието му. — Невероятно величествена, с всички онези елементи, повлияни от италианския Ренесанс. Дори леко кичозна, но въпреки това не мога да ѝ устоя.

Той изчакваше отговора ми.

— Ъmmm... не. — Направих жалък опит да се усмигна, докато сърцето ми блъскаше с бясна и унищожителна сила в гръдния ми кош. — Нито пък аз.

Едва успявах да си поема дъх и се бях вторачила невярващо, когато той потопа лъжицата в супата си и я насочи към устата си. Замрях, докато той сърбаше, но очевидно всичко мина без произшествия и отново потопа лъжицата в купата. За миг си поех облекчено дъх.

— Знаеш ли какво — започнах аз, като се опитвах да звуча нехайно, — малко бързам. Защо не отпратим тези ордьоври и не преминем към следващото ястие?

Той ме погледна, като очевидно се чудеше дали не бях полудяла.

— Келнер! — изкрещях аз, като се размахих към един младеж, който сервираше на съседната маса.

Сервитьорът се обърна и се намръщи.

— Насам, моля!

— В момента сервирам на дамата и господина — отвърна презрително той. — Госпожо, след малко ще ви обслужа.

Обърнах се отново към Уил с пламтящо лице.

— Всъщност бих искал да си изям супата — каза ми той с притеснено изражение. — Вкусна е.

Той още веднъж вдигна лъжицата към устните си и аз отново затаих дъх. Когато преглътна течността благополучно, едва не припаднах от облекчение. Но то бе мимолетно.

— Защо си се разбързала? — попита той и отново потопи лъжицата в супата си.

— Аз просто... аз... — Не успях да измисля никакъв отговор.

Лъжицата се спря във въздуха, а на лицето му се изписа разочарование:

— Не искаш да си на тази среща, нали?

— Не, искам! — изкрещях аз.

— Значи не ме харесваш много.

— Напротив! Честна дума, харесвам те! Просто...

За миг си помислих дали да не сложа край на всичко това и да си призная за изгубения нокът. Но тогава се появи нашият сервитьор.

— И така, госпожо — каза той с престорена усмивка. — Какво бихте желали?

Погледнах към Уил, който сърбаше поредната лъжица супа, а после към купата му и забелязах стърчащите краища на нокътя ми. По челото ми изби пот.

Въпреки желанието на Уил да довърши докрай ордъовъра си, аз се обърнах към сервитьора и му наредих да отнесе противната купа. В този момент забелязах с периферното си зрение, че Уил сърбаше още една лъжица. Отново се вторачих в купата и арррррр — нокътят беше изчезнал.

Погледнах към Уил и преглътнах с усилие. Той впери поглед в мен и се усмихна. Но усмивката му трая по-малко и от секунда. Скоро започна да се мръщи. След това изражението му стана много странно. Лицето му беше много... червено.

— Хрррррррррр!

— Добре ли си? — Обзе ме паника.

— Хрррррррр! — Той сочеше хранопровода си.

Наблюдавах като парализирана, докато Уил кашляше и пръскаше слюнки. Бузите му бяха придобили тревожен пурпурен оттенък. Изправи се и започна да жестикулира като обезумял, сочейки долната част на гърлото си, докато гостите от съседната маса се чудеха какво става.

— О, боже! — изписках аз, скочих и съборих виното си.

— Нещо му е заседнало в гърлото — досети се сервитьорът.

— Направете нещо! — изкрещях аз.

— Хррррррррр! — обади се Уил.

— Владея метода на Хаймлих! — Огромната жена на средна възраст от съседната маса се понесе тромаво към нас.

Тя вдигна Уил във въздуха, сграбчи го изотзад и стегна ръце около гърдния му кош. Тогава започна рязко да го притиска нагоре-надолу, като стягаше хватката си. Лицето му стана още по-алено и той хриптеше като съдрана гайда.

Жената поспря, за да събере сили, преди да вложи всичко от себе си в един последен мощен тласък. Главата на Уил полетя напред, а нокътят ми беше изстрелян от устата му с такава сила, сякаш бе свързан с реактивен двигател.

Тя го пусна и той се стовари тежко на стола си.

— Господи, Уил... добре ли си? — коленичих, за да го огледам, като се молах да е останал здрав и читав. Лъхтеше като някоя астматична хрътка, по лицето му се стичаха сълзи, но успя да кимне.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита сервитьорът.

Посетителите и персоналът започнаха да тършуват по пода, за да разберат какво за малко не стана причина за смъртта на един човек. Погледнах към Уил и забелязах, че се възстановяваше бързо. Сграбчих го за лакътя и измърморих:

— Мисля, че трябва да си ходим.

— Какво? — изхриптя той. — Ами, добре, но ми дай минутка.

Погледнах към вратата и прехапах устни.

— Готов ли си вече? — попитах аз, като се надявах да не звуча прекалено коравосърдечно. Та аз наистина бях състрадателна —

честна дума. Чувствах се ужасно. Но имах само една възможност за бягство.

Уил бършеше лицето си със салфетка, напоена с малко вода.

— Това е нокът! — изкрещя някой от съседната маса. — Това е един от онези проклети изкуствени нокти! Това ли беше в храната му? Трябва да затворят това място.

Забелязах как Уил насочи кървясал поглед към средния ми пръст, единствения с къс и дълбоко изрязан нокът, покрит наполовина с лепило, и разбрах, че бях разкрита.

Отново.

ГЛАВА 52

Когато се прибрах у дома малко след десет вечерта, се молех Хенри да е наблизно. Отчаяно исках да поговоря с някого за случилото се тази вечер, а той беше единственият човек, който ставаше за такива неща. Доминик и Ерин бяха излезли, а и не бяха така добри слушатели като Хенри. Моите уважения, но никой не можеше да се мери с Хенри. А след тазвечерните дяволии имах нужда от наистина сериозен слушател.

Обаче си напомних, че бе събота вечер, а Хенри не си бе оставал у дома в събота вечер, откакто динозаврите бродеха из равнините на Източна Африка. Или поне така ми се струваше. Въпросът бе, че не хранех големи надежди.

Когато мушнах ключа във вратата и я отворих, съзрях палтото на Хенри да виси в съседство с моето на закачалката в коридора. При тази гледка сърцето ми подскочи от щастие. Хенри си беше у дома и бях сигурна, че щях да се почувствам по-добре.

Ключовете му бяха до телефона на шкафа. Взех го и погледнах екрана, на който имаше наша обща щура снимка на плажа, направена миналото лято. Бях я виждала хиляди пъти, но отново се усмигнах. Слава богу, че имах Хенри.

Отправих се към всекидневната, като предположих, че гледаше телевизия, и със замах отворих врата. Дори и да се бях напънала, едва ли щях да бъда по-впечатлена от гледката, която се разкри пред очите ми.

Донякъде бях пожалена, защото бяха напълно облечени. И все пак, позата на Хенри и на тази жена, която и да беше тя, бе толкова интимна, че човек спокойно би могъл да реши, че му правеше фелацио.

Хенри лежеше по гръб, като се разкриваха великолепните му бицепси. Беше положил едната си ръка под главата, а този дявол в женски образ, с черни лъскави къдрици и пола, запретната до чатала, се бе излегнал на гърдите му. Невероятно загорелите й крака бяха

вплетени в неговите. Тя бе вторачила взор в него, а от изражението ѝ струеше благоговение и сладострастие. Хенри държеше в ръката си поомачкана книга с меки корици, озаглавена „Любовната поезия на осемнадесети век“.

— *Моето бедно очакващо Сърце бие за твоята Гръд* — шепнеше Хенри с иронична усмивка — *и всеки удар не ми дава мира. Хиляди скъпи желания се пробуждат там...*

Той спря и вдигна поглед:

— О, Луси, здрасти. Не забелязах, че си тук.

Сирената бързо се изправи и дръпна надолу полата си. Слава богу, вече не можех да се наслаждавам на гледката на черните ѝ дантелени бикини (не можех да не забележа, че бяха от евтините).

— Здрасти! Извинявайте, че ви прекъсвам. Аз съм Луси. Приятно ми е да се запознаем — запътих се към нея с широка усмивка и ѝ протегнах ръка, твърдо решена да не показвам възмущението си.

— Здрасти! — весело отвърна тя, седна и пооправи блузата си. — Аз съм Давина. Хенри ми е разказвал много за теб.

Беше красива, с очарователна усмивка, със стегнато слабо тяло и гърди, които спокойно можеха да заместят надуваемите топки за скачане.

— Само хубави неща, надявам се. — Поех си дъх и незабележимо наперих гърди.

— Разбира се — отвърна спокойно тя.

Тогава всички се втренчихме един в друг, като лепнахме на лицата си любезни усмивки.

— Имате си прекрасно местенце — неловко се обади Давина.

— О, това ли? — отвърнах аз. — Живеем тук от доста време, нали, Хенри?

— Четири години.

Продължихме да се гледаме ухилено.

— Прибра се рано — додаде Хенри. — Наред ли е всичко?

— О! — Погледнах към часовника си и се престорих, че не съм обърнала внимание. — О, да. Наред е.

— На среща ли беше?

— Хммм? Среща ли? Ами, донякъде. Всъщност не. Бях излязла с колеги. Честно казано, беше скучно.

— Но как така се прибиращ по това време?

— Не се чувствах добре — изстрелях още една лъжа.

— О! — учуди се Хенри.

— Малко... ми се гадеше — импровизирах аз. — Доста ми се гадеше всъщност. Но не мога да си обясня каква би могла да е причината.

— О, боже — намеси се Давина, — съквартирантката ми се прибра рано миналата събота и също ѝ се гадеше, а после откри, че е бременна.

Изгледах я кръвнишки.

— Страшно си е — продължи тя. — Каза точно същото, каквото и ти: че ѝ се гадело, но не можела да си обясни каква би могла да е причината. Три дни по-късно разбра, че очаква дете.

— Не съм бременна — заявих категорично.

— Сигурна ли си? — попита Давина, като изглеждаше искрено загрижена. — Да не задържаш вода?

— Не — отсякох аз.

— Знаеш как е, приятелката ми бе последната жена, която съм очаквала, че ще забременее, и въпреки това се случи. Ако бях на твое място, щях да проверя още веднъж.

— Повярвай ми, не съм бременна — изрекох с най-безгрижния си смях.

— В наши дни вече можеш да си купиш тестове и от супермаркета, струват по-малко от десетачка, но си заслужава, защото така ще се успокоиш.

— Нямам нужда да се успокоявам. Не съм бременна — казах ѝ аз.

Давина ме погледна със съжаление:

— Само че ако си, както казват хората, е добре да се изправиш срещу проблема навреме. Така ще можеш да решиш какво да правиш. Най-лошото е да започнеш да отричаш, поне така казват всички.

— Честна дума — настоях аз, като веле се чувствах доста ядосана. — Сто процента съм сигурна, че не съм бременна.

— Е, и Лусинда си мислеше така, но...

— Слушай — изкрещях аз и размахвах ръце, — напоследък съм правила толкова секс, колкото и основателят на някоя група, проповядваща целомъдрието. И ако не съществува такова явление като непорочното зачатие, значи не съм бременна!

В стаята настъпи мълчание. Давина беше слисана. Хенри се раздвижи неловко.

— Може би трябва да се разкараме от погледа ти. — Той се изправи и хвана Давина за ръката. — Смятах да покажа на Давина моята...

Хенри замълча, когато се сети, че може би нямах желание да науча какво се е канел да покаже на Давина.

— Не. Аз ще се разкарам от погледа ви — запристъпях заднишком. — Извинявам се... много се извинявам.

Когато се добрах до стаята си, се хвърлих на леглото, погледнах към пукнатината на тавана и се почувствах ужасно депресирана. Минута по-късно на вратата ми се почука.

— Влез — казах аз и седнах в леглото.

Хенри влезе и затвори вратата след себе си.

— Нямах ли гостенка, която трябва да забавляваш? — попитах аз, когато той седна в крайчеца на леглото.

— Нищо няма да й стане за две минути. Да не се е случило нещо тази вечер?

— О, Хенри, не питай — обадох се аз и веднага съжалих, защото отчаяно исках да споделя с някого. — Поредната отвратителна среща. Най-ужасната от всичките. Едва не убих човек.

— Сериозно ли? — Той се облеци. — Какво направи?

Осведомих го с всичките бляскави подробности, а той седеше и слушаше, търпеливо и съчувствено, както винаги.

— Най-ужасното е — продължих аз, — че всичко вървеше така добре, преди да се случи катастрофата с изкуствения нокът. Дори ме покани да отидем заедно на фехтовка... — Гласът ми изтъня.

Той се намръщи:

— Фехтовка ли? Това е странен избор за среща.

— Хмм... да — отвърнах глуповато.

Изведнъж изражението му се промени. Явно се бе досетил:

— Казала си му, че можеш да се фехтуваш.

— Аз... — Канех се да започна да протестирам, но веднага осъзнах, че нямаше никакъв смисъл.

— Луси, може ли да ти предложи нещо? — попита той.

— Защо не? — Свих рамене.

— Случката с нокътя е била лош късмет, но понякога се случват неща, които не сме в състояние да контролираме и няма нужда да се тревожим за тях. Трябва да помислиш за нещата, които можеш да контролираш.

— Какво искаш да кажеш?

Погледна ме право в очите:

— Луси, трябва да спреш да лъжеш всички тези хора.

Прямотата на думите му сякаш ми нанесе юмручен удар в стомаха. Изведнъж се почувствах смутена и заех отбранителна позиция.

— Не лъжа, Хенри — запротестирах аз. — Аз просто... просто... добре де, признавам си, за никого не е тайна, че обичам да преувеличавам. Мъничко. Но нищо повече от това.

Той се намръщи:

— Сигурна ли си?

— Разбира се. — Изведнъж прекъснах словоизлиянието си и заподсмърчах. — Не — продължих смирено. — Не съм сигурна. Прав си, Хенри.

Очите ми се напълниха със сълзи. Той се наведе и ме хвана за ръката.

— Не знам какво ме кара да го правя — хленчех аз. — Предполагам, че отчаянието. Просто искам една от тези проклети срещи да се получи. Някой да си помисли, че съм достатъчно специална, и да пожелае да излезе с мен отново.

— Луси, какво съм ти казвал? — намеси се Хенри. — Ти си достатъчно специална такава, каквато си. Лъжите няма да те отведат доникъде. Не разбираш ли?

— Ако прецениш трезво нещата, да, естествено — смънках аз. Погледнах към ръката му, която стискаше моята, а после отново към очите му. Той ме пусна и се изправи.

— Най-добре да се връщам при Давина — отправи се към вратата. — Но нали ще помислиш върху това? Признай си това, което правиш, и престани.

— Добре — подсмърчах аз.

Той погледна към коридора, а после отново към мен:

— Ще се оправяш ли?

Кимнах:

— Разбира се. Връщай се при своята... Давина.

Той се усмихна и тръгна, затръшвайки вратата след себе си.

Никога не бях искала така отчаяно да продължим да си говорим. Да анализираме този абсурден натрапчив импулс, който ме подтикваше да разказвам тлъсти опашати лъжи на всеки, с когото излизах на среща. Отчаяно исках Хенри да ми кажеше, че въпреки всичко все още ме обичаше; че все още бях най-добрата му приятелка в целия свят.

Но когато звукът от кикота на Давина проникна през цепнатините на вратата ми, захлупих глава с възглавницата и се проклех, задето въобще ми бе хрумнала мисълта за „Проекта Хенри“.

Благодарение на блестящата ми идея една от най-успешните ми връзки с мъж се изплъзваше през пръстите ми. А аз не можех да направя нищо по въпроса.

ГЛАВА 53

Ставаше нещо странно с майка ми.

Беше в понеделник, по време на обедната почивка. Отбих се в универсалния магазин, за да изпробвам едно червило на „Клиник“, когато погледнах през витрината и — ето я нея. Майка ми. В козметичния магазин на марката „Елизабет Ардън“. И не с една, а с три придобивки в ръцете си.

Бях наясно, че на повечето хора това нямаше да се стори подозрително, но майка ми не посещаваше често скъпите щандове за козметика на универсалните магазини. Тя си купуваше грима от приятелката си Джули, в долния край на улицата, и винаги беше правила така. Представата ѝ за луксозен лосион за кожа беше тубичка „Толкова мека кожа“ на „Ейвън“, която купуваше от 1961 година насам.

Трябваше да разбере какво ставаше.

Запътих се към нея с бойна крачка и я потупах по рамото. Тя за малко не изпусна някакво бурканче с антицелулитен крем.

— Как си? — казах аз.

— Кааа... Луси, едва не ми докара инфаркт!

— Обикновено не си купуваш грим от подобни места, нали?

— Просто разглеждах. — Тя изпъна рамене.

— Изглеждаш така, сякаш се каниш да ги купиш.

Тя се намръщи:

— И какво ако е така, проклет инспектор Клузо^[1]?

Отпуснах кръстосаните си на гърдите ръце:

— Просто не е в стила ти. Ами какво ще каже Джули?

— Напоследък „Ейвън“ не ми се нрави — кротко каза тя и взе тубичка с околоочен крем.

Бях смаяна:

— Тя ще бъде съсипана.

— Не, няма. Не мисля, че ако престана да си купувам два пакета талк на всеки шест месеца, ще съсипя бизнеса на Джули.

— Не ме разбирай погрешно, много се радвам, че за пръв път те виждам да харчиш някакви пари за себе си.

— Е, кой би предположил. Единствената цел, с която дойдох, бе да купя някои дреболии, а стана така, сякаш съм подложена на разпит в затвора „Гуантанамо“.

— Извинявай. Просто се изненадах, като те видях тук.

— Вместо да седя вързана за кухненската мивка, нали това искаш да кажеш? — Без да изчака отговора ми, тя тръгна, за да плати дребните си покупки. Излязоха повече от шестдесет паунда. Без да се колебае, извади дебитната си карта. Трябваше да положи усилие, за да не се облеца от изумление.

— Обядвала ли си? — попитах я аз, докато излизахме навън.

— Още не. Щях да си взема нещо пътъом и да го хапна в автобуса.

— Имаш ли време за по сандвич? Аз черпя — казах ѝ аз. — Но имам само половин час.

Кафенето беше оживено, но двете с мама успяхме да се настаним на една маса до вратата. Отхапах от арабската питка с пълнеж от пилешко месо и песто, а тя изсипа четири пакетчета подсладител в чая си. Майка ми винаги бе обичала сладкото. Ако никой не беше открил изкуствения подсладител „Аспартам“, тя вече щеше да е с размерите на каравана с осем легла.

— Да не си била на фризьор? — попитах аз, като осъзнах, че новият грим не беше единственото различно в нея.

Вратът ѝ почервеня:

— Да, ненадминатият коафьор Тревор Сорби се отби лично, за да ме боядиса. Представяш ли си?

Въпреки сарказма ѝ веднага ставаше ясно, че новите, по-светли кичури в косата на мама не бяха резултат от комплекта боя за домашни условия. Бяха прекалено професионално направени. Но ако не искаше да си признае, нямаше да я насилвам.

— Как мина срещата ти в събота? — Тя отхапа от сандвича си.

— Не питай — заявих аз, но тя очакваше да навляза в подробности. — Съвсем сериозна съм, недей.

Тя сви рамене:

— Колко жалко, че нямаш късмета, с който Хенри може да се похвали напоследък. Казах ли ти, че нашият Дейв го видял миналата

седмица? Едва го познал. Но преди шест месеца кой би си помислил, че Хенри ще излиза с някоя дългокрака блондинка, нали?

— Бил е с блондинка? — Дори не знаех, че на сцената се беше появила и блондинка. Смятах, че бе специалист по брюнетките.

Майка ми ме погледна и се поколеба:

— Нали не ревнуваш?

— Майко!

— Извинявай. Успокой се. Само се пошегувах.

— Е, хубаво тогава. Само да отбележа за протокола, че не ревнувам. Разбира се, че не ревнувам.

— Чудесно. „Разбира се, че не ревнувам“ — имитираше ме тя.

Отново си гризнах от сандвича и погледнах през прозореца. Попитах я:

— Между другото, Денис още ли те мъкне на уроците по салса?

Тя кимна, но изражението ѝ остана каменно. Усетих, че се подсмивам самодоволно.

— Ходиш от вече три месеца — отбелязах аз. — Не върви никак зле, като се има предвид, че е „глупост“. Нали това каза?

Тя отново ме погледна, но този път предупредително:

— Не е зле. Доколкото съм подготвена за ходене.

— Може и аз да дойда някоя вечер.

— Да не си посмяла! — подскочи тя. — Съвсем сериозна съм. Няма да ти позволя да ми цъфнеш там и да ми се присмиваш.

— Не бих го направила — запротестирах аз. — Наистина съм заинтригувана, това е всичко.

— Нима? Е, постарай се да бъдеш заинтригувана някъде другаде, ако нямаш нищо против.

— Добре — промърморих аз.

— О, канех се да ти изразя — обади се тя, като нарочно смени темата, — благодарностите си за картичката по случай годишнината.

— Няма проблем. Предполагам, че Дейв не се е трогнал.

— Дейв ли? Проклетият ти баща не се трогна, а какво остава за брат ти.

Знаех, че това не биваше да ме изненадва — татко винаги си е бил такъв. Преди мама получаваше от него картички по случай годишнината, но всички знаехме, че ги купуваше леля Хилда. Този факт бе потвърден, щом секнаха в годината, в която тя почина. И макар

да бях наясно, че много мъже бяха такива, една част от мен не можеше да не му се разсърди от солидарност към нея.

— Не се ли дразниш, че татко никога не ти купува картичка по случай годишнината?

— Още когато се омъжих за него, знаех, че не вземам за съпруг Омар Шариф.

— И все пак трябваше да ти изпрати картичка — недоволствах аз. — Ще му кажа.

Тя се засмя:

— Все едно да кажеш на тоя, дето духа. Както и да е, не е голяма работа.

— Но сигурно...

— Виж, ако има нещо, което съм научила през годините, то това е, че мъжете никога не се променят. И ако се опиташ да ги промениш, си обречена на пълен провал.

— Иска ми се някой да можеше да каже това на Хенри. Напоследък е станал неузнаваем.

— Е, да — въздъхна тя, — но той винаги си е бил малко различен, нали?

[1] Персонаж от филма „Розовата пантера“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 54

Започнах да се чувствам толкова нещастна от развоя на нещата между мен и Хенри, че реших, че бе дошло време да действам. Само дето, когато се прибрах у дома, за пореден път заварих апартамента празен и си признах, че на думи беше по-лесно, отколкото на дела. Хвърлих ключовете си на масичката в коридора и се запътих към банята, която изглеждаше по-занемарена от обикновено с двете празни шишета от балсам за коса и засъхналите корички паста за зъби по мивката. Същата мисъл ме споходи и в кухнята, когато избърсах трохите под тостера и започнах да мия чашите от кафе, захвърлени в мивката.

Тогава осъзнах разликата: Хенри. Явно преди домакинската работа беше идеално разделена помежду ни, макар че никога официално не си бяхме разпределяли задачите: аз готвех вечерята, защото ми харесваше, а той се грижеше за къщната работа, защото тя не ми се нравеше. Но напоследък имаше по-приятни неща за вършене, вместо да бърше след мен.

Грабнах телефона си и набрах номера на Хенри. Той вдигна веднага:

— Здравсти, Луси. Как си?

— Добре. Къде си?

— Карам колата, но няма проблем, сложил съм си хендсфрито. Какво има?

— Ще си бъдеш ли у дома тази вечер?

— Би трябвало, но ще излизам рано. Имам ръгби мач, а после вероятно ще ида да пийна по нещо с момчетата. Защо питаш? Всичко наред ли е?

— Да. Просто се чудех... — Замълчах, докато обмислях как да му го съобщя, без да го превръщам в голяма работа.

— Какво има? — попита Хенри.

И макар че на практика напоследък всеки си живееше свой собствен живот, инстинктивната му способност да долавя нюансите в

настроението ми беше изострена, както винаги.

— Имам чувството, че почти не те виждам — признах си аз. — Приятели сме от толкова дълго време и ще се почувствам ужасно, ако... сещаш се, ако нещата помежду ни се променят. Би било добре да прекарам малко време с теб, това е всичко.

Почувствах се като хленчеца нещастница, задето го казах, но не успях да се въздържа. Веднага след като завърших изречението си, се свих притеснена.

— Знам какво искаш да кажеш и съм съгласен — отвърна той. — Напоследък почти не се виждаме и трябва да направим нещо, за да променим това.

— Чудесно — обадох се, успокоена от отговора му.

— Но всичко това е изцяло твое дело — продължи той. — Все още щях да си седя самичък вкъщи, ако не беше измислила „Проекта Хенри“.

— Да — изкисках се аз.

— Кога искаш да направим нещо?

— Какво ще кажеш за петък? — предложих развълнувано.

— Бих могла да сготвя нещо, като в добрите стари времена, а после можем да се разположим пред телевизора и да си говорим глупости, както преди, и...

— Петък ще е малко трудно — прекъсна ме той.

— О, ясно. Имаш среща.

— Не е точно среща. Макар че ще излизам с някого.

— Звучи ми като среща.

— Предполагам, че е така.

— Познавам ли я?

— Хей, Луси, стига си ме разпитвала за любовния ми живот. Какво ще кажеш вместо тогава, да го направим в събота?

— Ще трябва да си проверя графика. — Кого се опитвах да заблудя. Съботните ми вечери едва ли щяха да бъдат по-малко скучни и лишени от забавления, дори ако бях затворена в тапицирана килия в някоя психиатрична болница. — Макар че съм почти сигурна, че нямам никакви планове — добавих аз, преди да е размислил.

— Страхотно. Тогава остава събота вечер. Ще чакам с нетърпение.

ГЛАВА 55

Всяка организация се нуждаеше от добър пиар специалист, при това жена, но имаше моменти, когато се нуждаеха от нас повече от всеки друг път. За един от най-големите ми клиенти — „Пийч Гиър“, модна верига за младежи от дванадесет до шестнадесетгодишна възраст — бе настъпил точно такъв момент. При това с всичките му екстри.

Разбрах го в мига, когато видях изражението на лицето на Джанин Никсън, техния главен изпълнителен директор, още в началото на срещата ми с нея и маркетинговия ѝ директор Фил Макюън. Мястото, което бяха избрали, бе кафенето „Джей Ди“, близо до пристанището. Заведението се славеше със сандвичите си с бекон, но не и с вътрешния си дизайн, съдейки по олющените стени.

Отпих от чая си и с изненада установих, че имаше по-хубав вкус, отколкото този, който сервираха в кафенето до офиса. И макар че персоналът им куцаше, успяваха да компенсират този факт с цените — нищо от менюто не струваше повече, отколкото е било през 1972 г.

И все пак това беше последното място, където човек би очаквал да открие Джанин и Фил. До днес срещите ми с „Пийч Гиър“ винаги се бяха провеждали в елегантната им заседателна зала на четиринадесетия етаж, където посрбвах италианско кафе от луксозна чаша от немски порцелан и се наслаждавах на гледката.

Това можеше да означава само едно нещо.

— Имаме си малка неприятност — каза Джанин, като избърса яйчения белтък, който беше полепнал по ръкава на костюма ѝ „Армани“.

— Каквато и да е, аз съм вашият човек — отвърнах уверено. Надявах се да впечатля Джанин, която бях срещала само веднъж преди това. До този момент тя винаги бе оставяла на Фил да се оправя по въпросите с медиите. — През годините, прекарани в „Пиймън-Браун“, съм се справяла с всякакви кризисни ситуации.

Тя си пое дълбоко дъх:

— Това определено е кризисна ситуация.

— Ясно — отвърнах аз. — Ами нека да обсъдим какъв е проблемът, да съставим план, а вие можете да разчитате на мен за изпълнението му.

Джанин вече изглеждаше по-щастлива. Усмихнах се:

— И така, какъв е проблемът?

Фил и Джанин се спогледаха.

Доколкото знаех от думите на Фил, „Пийч Гиър“ имаха отдавнашна, ясно изразена обществена позиция и подкрепяха принципите на етиката в търговията.

Или поне те си мислеха, че подкрепят принципите на етиката в търговията. Преди три дни бяха открили, че един от доставчиците довършваше на ръка изработването на потниците с пайети не в стриктно контролирана фабрика в Делхи, както бяха си мислили, а в една задна уличка в град Бангалор. Още по-лошото бе, че бяха използвали за това единадесетгодишни деца, което бе незаконно, неморално и осъдително в почти всяко отношение. Както ми казаха, екипът на „Пийч Гиър“ бил направо съсипан.

— И нямате ни най-малка представа за това? — Зададох въпроса така, сякаш бе част от процеса, но всъщност исках да разбера дали наистина не са знаели нищо. И тъй като антикризисното управление често беше мръсна работа, нямаше да защитавам някоя обречена кауза.

Джанин ме погледна в очите:

— Нищо не знаехме. С право питаш, но не знаехме нищо.

Огледах внимателно изражението ѝ. Тя не сведе поглед.

— Добре — изрекох накрая и прелистих страницата от тефтера си. — Това ще помогне.

Тя се наведе към мен, изпълнена с признателност:

— Ако и това ще помогне, мога да ти кажа какво направихме, след като разбрахме.

— Разказвай.

Джанин обясни, че са се свързали със Съюза по търговска етика, чийто представители щели да посетят Бангалор следващата седмица заедно с група от старшия екип на „Пийч Гиър“. Щели да направят всичко възможно, за да оправят нещата: а именно — да работят с ангажираните по проблема, за да върнат децата обратно в училище, и

да се уверят, че работата ще бъде изпълнена от работниците, които трябвало да я свършат.

— Макар че сме направили всичко както трябва — продължи Фил, — се тревожим, че ако пресата надуши историята, няма да я представи по този начин.

— Има ли нещо, което ви кара да мислите така?

Фил нервно прекара ръка през косата си:

— Следващия месец ще бъде разгледан доклад по този проблем в Камарата на общините и ние фигурираме в него. Ето как разбрахме за това.

— Ако ще се обсъжда в Камарата на общините, то медиите неминуемо ще го надушат — казах му аз. — Следователно това, което трябва да направим, е ние самите да го оповестим. Преди да излезе докладът. Така успяваме да задържим контрол над ситуацията, доколкото е възможно, разбира се. Оставете го на мен и ще видя какво мога да направя по въпроса.

Час по-късно се бях върнала в офиса и пишех стратегията си. Лично бях разговаряла със Съюза по търговска етика и ако все още таях някакви съмнения, че „Пийч Гиър“ наистина не са били наясно какви ги върши доставчикът им, те бързо се разсеяха. Според пресофиса им те са настоявали всяка компания да действа много отговорно.

Бях твърдо решена, че трябва да поема сериозен проблем като техния, за да покажа на Роджър цената си. Когато приключих, се отбих при него. Връчих му едно от единствените четири копия на поверителния документ — останалите бяха за Джанин, Фил и мен самата. Беше кратък, но, както се надявах, впечатляващ. Дори накарах Малката Линет да направи подвързия на всеки от тях, за да изглеждат още по-подходящи за случая.

— Добре ли си? — попита Доминик, когато случайно я срещнах в коридора.

— Овладеявам някаква криза за един от любимите си клиенти.

— Кой?

Огледах се, за да проверя дали някой не ни слуша, и накрая прошепнах бързешком:

— „Пийч Гиър“.

Роджър прелисти набързо стратегията ми. Изглеждаше разтревожен.

— Вземи. Винаги съм си мислил, че единственото, нужно на този клиент, е да вкараме блузите му по страниците на модните списания.

Не възразих. Да вкараш каквото и да било по страниците на модните списания, беше дяволски по-трудно, отколкото си мислеше Роджър.

— Какви са препоръките ти? — попита той.

Облегнах се на ръба на бюрото му:

— Трябва да го оповестим публично, преди да излезе докладът. Иначе ще се окажем в отбранителна позиция и адът ще се стовари върху ни.

— Няма да е лесно да го съобщят, независимо от това дали са действали правилно, или не.

— Знам. Но ако се опитваме напразно да го прикрием, ще стане по-лошо. Моят план е да организирам поредица от брифинги с доверени журналисти през идните дни, преди да бъде оповестено в Камарата на общините.

— Имаш ли нужда от подкрепление? Това е важна задача и съм сигурен, че Дрю с удоволствие би...

— Не — обадих се бързо. — Сама ще се справя.

ГЛАВА 56

Тъй като тази вечер Хенри беше излязъл, реших да използвам времето си градивно. Направих си коламаска и лакирах ноктите на краката си, нанесох спрей за изкуствен тен, вдъхновена от една снимка на Черил Коул в списание „Хийт“, и се опитах да си сложа полуперманентни удължители за мигли. В крайна сметка се оказах с три успешно залепени мигли на клепачите си и с толкова много лепило, че изглеждах така, сякаш страдах от перде на очите.

Когато се оттеглих в леглото, бях доволна от продължителното си разкрасяване и осъзнах, че непрекъснато мислех за утрешната вечер. Унесох се в лек сън и се събудих малко преди два, когато Хенри се прибра. Използвах възможността да ида до тоалетната, за да го срещна „случайно“ в коридора.

Изглеждаше ослепително красив с онова излъчване, типично за края на бурна нощ. Косата му беше леко разрошена, вратовръзката — разхлабена, а смокингът — праметнат през рано. Разкопчаваше ризата си, когато се озовахме един срещу друг. Погледът ми бе привлечен от адамовата му ябълка.

— Страхотна вечер, а? — попитах аз.

— Оказа се по-добра, отколкото си представях.

— О, чудесно. Значи срещата е оправдала очакванията ти?

Той се усмихна мило, но не отговори.

— О, не, забрави — подразних го аз. — Не беше среща, нали така?

Той само се засмя.

— Само дето от километри мога да надуша аромата на човек, който си е поиграл на цуни-гуни с някоя представителка на противоположния пол — продължих аз, душейки.

— Поздравления, Луси! Има хрътки, които едва ли биха се похвалили с подобно обоняние.

— Не се опитвай да се измъкнеш.

— Няма такова нещо. Срещата ми беше възхитителна, благодарят ти.

— Хубаво — отвърнах аз. — Тя знае ли, че напоследък си станал същински плейбой?

Той изпуктя с досада.

— Действай, разкарай се оттук и иди да се изпишкаш — каза той с прозявка. — Утре можеш да ме въртиш на шиш, ако толкова настояваш.

Едно от малкото неща, в които бях по-добра от Хенри, бе готвенето. Не претендирах, че можех да мина за Найджела, тъй като за начало не притежавах нито дикцията, нито циците. Но имаше много малко неща, които да ми доставят такова голямо удоволствие, като да забъркам набързо домашно приготвено кърри или касерола от агнешко.

След дълги размисли тази вечер се бях спряла на един вид риба, наречена морски дявол, която щях да задуша по карибски. Бях готвила такова задушено и преди и знаех, че Хенри го обожаваше. Станах рано, за да купя продуктите и за да съм сигурна, че ще избира най-хубавото в магазина за риба, преди половината Южен Ливърпул да се изсипе на пазара, за да напазарува за вечеря.

Купих няколко бутилки хубаво вино, букет божури за перваза на прозореца и свещи, за да заменя старите, които се бяха разтопили през 2005 година и оттогава насам повече напомнях на вулканични късове, отколкото на изгорели аксесоари за дома.

През по-голямата част на деня Хенри не беше в апартамента и по обяд ми изпрати съобщение:

„Остава ли за довечера?“

Отговорих му:

„Да, да нямаш по-добро предложение?“

„Всичко е наред.“

Значи имаше и друга опция.

„Тогава до 19:30.“

С напредването на следобеда установих, че в подготовката ми за вечерта имаше нещо странно. Двамата с Хенри бяхме вечеряли заедно през по-голямата част от съзнателния си живот и въпреки това, поради някаква странна причина, ми се струваше, че се подготвих за среща. Усещах стомаха си свит на топка всеки път, когато си помислех за вечерта. След като се изкъпах, бях обхваната от някакво нелепо притеснение какво да облека.

Накрая, в усилието си да покажа ясно, че това не беше среща, си избрах един стар, но любим чифт дънки и потник на „Дизел“. Обикновено го слагах, когато исках да постигна небрежен, но секси ефект, като в този случай очевидно не се опитвах да изглеждам секси. Просто исках да изглеждам небрежно, а не развлачено.

Устоях на изкушението да прибягна до помощта на загарящите се ролки, а вместо това изсуших косата си много по-старателно от обикновено, преди да наредя масата. Застлах я с покривката, която бях изпрала по-рано днес, и сложих свещите в средата. Проверих задушеното и останах доволна от приятното къкрене, после се отправих към всекидневната с чаша вино.

Хенри пристигна точно в седем и половина, очевидно беше бързал, за да дойде навреме.

— Дявол да го вземе! Да не си тичал?

— Задържаха ме. — Той леко се задъхваше, когато прокара ръка през косите си. — Извинявай. Закъснях ли?

— Не, всичко е наред. Спокойно.

— Имам ли време да си взема душ.

— Разбира се. Мога да оставя задушеното в печката, колкото пожелаеш.

Отправих се към кухнята. Хенри се появи пет минути по-късно, закопчавайки дънките си. Погледът ми беше привлечен от чатала му.

Докато ръцете му се движеха нагоре, успях да зърна плоския му, загорял корем и косъмчетата в горната част на панталоните. По тялото ми се разля гореща вълна. Обърнах се с гръб и решително разбърках задушното си.

ГЛАВА 57

Хенри ме засипа с толкова щедри хвалебствия за вечерята, че човек би си помислил, че е бил гост на луксозния лондонски хотел „Клариджис“.

— Луси, беше истински триумф.

Долях чашите:

— Глупости, ще ме засрамиш.

— Съмнявам се. Обаче имам едно предложение — вместо да казваш на всички тези мъже, с които излизаш, че си шампион по спортен трапец или каквото ти скимне, защо не им готвиш. Ще останат по-впечатлени.

— Само за протокола: никога не съм твърдяла, че съм шампион по спортен трапец. Както и да е, обръщам нова страница. Без никакви измислици, с които да впечатлявам мъжете.

— Наистина ли? Какво го е предизвикало?

— Мислих върху онова, което ми каза преди няколко вечери, и съм съгласна. Освен това наскоро ми хрумна и още една наистина ужасяваща причина.

— О?

— Фактът, че никога не дава резултати.

Той се засмя и стана, за да вдигне чинията ми.

— Защо не оставиш съдовете? — предложих аз. — Можем да идем във всекидневната, да затворим вратата и да се престорим, че не съществуват, поне до утре.

— Щом настояваш. — Той ги сложи в мивката. — Макар че ми е съвестно, че напоследък не изпълнявам задълженията си по отношение на домакинската работа. Почувствах се гузен, когато видях, че не само си сготвила, но си и изчистила банята.

— О, недей — махнах с ръка. — Сега няма да барна нищо с години, за да си наваксам.

Двамата с Хенри се оттеглихме към всекидневната, където той се отпусна на дивана. Хванах се, че изучавах чертите на лицето му.

Сочните устни. Ясно изрязаната челюст. Гладката, загоряла кожа. Той отвори очи и улови погледа ми.

Подскочих от мястото си и се втурнах към айпода:

— Какво музика ти се слуша?

Той се приближи и застана до мен.

— Какво ще кажеш да си припомним нещо старо, но златно? — предложи той, като избра „Възхвалявам те“ на Фетбой Слим.

— Господи, сигурно сме били в пети клас, когато това беше в класациите — изчислих аз.

— О, да, пети клас. Такива бяха времената — заяви той с изкуствено пребрежено поглед.

— Какви времена?

— Нека помисля... беше завладяна от Хю Грант, след като гледа „Четири сватби и едно погребение“.

— Но вместо това в шести клас трябваше да се задоволя с Даниел Просър — изкикотих се аз.

— Е, мъничък компромис — ухили се Хенри. — Макар че, ако трябва да съм честен спрямо Даниел, той имаше бретон, който бе така драматично увиснал над очите му...

Следващите няколко часа прекарахме в пиене, смях и пригласяне на всяка песен — като се започнеше от Стави Уондър и се стигнеше до момичешката група „Сатърдейс“. Когато накрая се сетих да погледна към часовника, бе станало два и петнайсет сутринта.

— Господи, виж кое време е! Не разбрах кога е минала вечерта — казах аз.

— Значи наистина е като в добрите стари дни.

— Нима се опитваш да ми кажеш, че преди си се забавлявал толкова много всяка вечер, прекарана с мен? Не го вярвам.

— Луси, животът с теб е една безкрайна шумна веселба. Повярвай ми.

— Ще се опитам да го приема като комплимент. Но, хей, напоследък животът ти се подреди доста добре, нали?

— Благодарение на теб.

Отпих от виното си и осъзнах, че бях пиана, но не отблъскващо нафиркана. Бях съвсем далече от това състояние.

— „Проектът Хенри“ оправда ли очакванията ти? — попитах аз.

Той се поколеба, докато го обмисляше, сякаш отговорът не беше очевиден.

— Е, Хенри, да се надяваме, че е успял! — засмях се аз. — Защото, ако си се надявал да вкараш в леглото си повече жени, отколкото до този момент, то тогава мога единствено да стигна до извода, че си ненаситен!

— О, Луси — смути се той.

— Истина е, нали? Сексуалният ти живот е толкова активен, че сигурно вече ти е нужен спортен екип.

Той се засмя:

— Не точно.

— Слушай, недей да увърташ. Завиждам ти.

Той замълча за миг:

— Трябва да си призная, че сексът е... хубав.

— Хубав ли? — подразних се аз. — Изложението на цветя в Саутпорт е хубаво. Зайчетата са хубави. „Хубав“ не е думата, с която трябва да се опише сексуалният ти живот. Не и ако си вършиш добре работата.

— Може би не я върша добре.

— Хенри, от това, което чувам през стената на спалнята, мисля, че си я вършиш добре.

Той се изправи стреснат.

— Не си чула, нали се сещаш...

— Един или два пъти — свих рамене.

Изглеждаше объркан:

— Това е ужасно.

— Спокойно — казах му презрително. — Живяла съм в общежитие, не помниш ли? Звучите на второкурсника по зоология от горния етаж, който се беше отдал така енергично на това занимание, се бяха превърнали в единствената музика, която слушах по време на трите семестъра преговор.

— И все пак... Господи, съжалявам, Луси.

— Не се тревожи за това — успокоих го аз. — Както и да е, за какво си говорехме... О, да „Проекта Хенри“. Успя ли да постигнеш всичко, което бе желал?

Той се замисли за секунда:

— Труден въпрос.

— Какво означава това? Че очевидно не си сто процента убеден?

— О, безспорно беше успешен — увери ме той. — Мисълта ми е: изглеждам по-добре, а следователно се и чувствам по-добре. Уверен съм с жените. А и те ме намират за по-привлекателен от преди, което, несъмнено, не се бе оказало трудно.

— Защо ли имам чувството, че ще последва „но“.

— Не искам да изглеждам като някой неблагоприятник...

— Но...

Той замълча:

— Луси, винаги си знаела, че аз съм от старомодните мъже.

— Да — отстъпих аз.

— Ако бях наистина придирчив, щях да кажа, че това, което искам от живота, е не да се превърна в някакъв, как ме нарече, плейбой. — Той потръпна престорено.

— Само се пошегувах.

— Знам. Въпросът е, че искам да обичам някого. За предпочитане някой, който ще ми отговори със същото.

Погледнах в очите му и незнайно защо ме заля вълна на облекчение; на щастие от това потвърждение, че Хенри, когото познавах, си беше същият както преди. Част от мен винаги бе знаела, че приятелят ми никога не би се заинтересувал от превзетите дрехи и скъпата подстрижка. Те просто бяха средство за постигане на крайната цел — да открие момичето, в което да се влюби.

— Ще се случи, Хенри — казах му меко. — Ще откриеш някого.

Той погледна към ръцете си:

— Надявам се, защото всичките тези жени... никога не бих могъл да направя това с тях.

— Кое?

— Да си седим, да се напиваме и да пеем идиотски песни.

— Не, нужен е някой наистина специален, нали? — засмях се саркастично.

Вдигнах поглед и осъзнах, че той не се смееше. Когато се втренчих в полуотворените му устни и потъмнелите му очи, усетих как пулсът ми се ускори и тялото ми бе залято от огромна приливна вълна адреналин.

Бяхме впили поглед един в друг и това продължи толкова дълго, че вече беше неловко. Телесната ми температура внезапно се покачи.

Не можех да чуя нищо друго, освен ударите на собственото си сърце, които отекваха гръмовно в главата ми. Времето спря.

Въпреки че всяка една частица от здравия ми разум настойчиво ме умоляваше да не се движа, изведнъж се озовах притисната в него. Устата ми беше привлечена от неговата. Затворих очи и със замъглено от алкохола съзнание се зачудих дали наистина щеше да се случи това, което си мислех.

Знаех, че Хенри бе мой приятел, а не любовник, и че целувката ни щеше да промени всичко. Но не можех да се спра. Чувствах се така, сякаш към него ме притегляше някаква природна сила. Когато устните ни се докоснаха, той се стегна. Отвърнах му, като приближих тялото си към неговото и го целунах по-решително. Първоначално не помръдна, сякаш беше в шок.

После раменете му се отпуснаха. Тялото му се прилепи към моето и той положи ръка на врата ми. Мъжествените му пръсти се прокрадваха без посока из косите ми.

Впихме устни един в друг, езиците ни изучаваха непознатите територии. Желанието предизвика в мен физическа слабост. В началото то бе нежно и контролирано, а после се превърна в необузdana страст. Никога преди това не бях изпитвала такова усещане, каквото предизвика целувката с Хенри. Съзнанието ми се завъртя шеметно от удоволствие, докато се наслаждавах на вкуса му, откривайки една нова и възхитителна част от човека, когото познавах така добре и който в същото време бе толкова непознат.

Целувахме се до забрава. Погледнах нагоре и усетих устата на Хенри по врата си. Той милваше с език врата ми, като се насочваше към ключицата ми. Ръцете му се плъзнаха надолу по голото ми рамо и той ги пхна под презрамката на потника. Изпъшках тежко, когато я смъкна надолу и ме остави незащитена и задъхваща се от желание.

Той се приведе към мен. Наблюдавах как плътните му устни докосваха леко гърдите ми и застанах от удоволствие. Извих гръб. Тялото ми пламтеше, обхванато от силно желание. Понесох се към един приказен свят на плътско удоволствие, замаяна от страст.

Тогава отворих очи и видях, че той се отдръпваше.

— Какво има? — прошепнах аз.

— Трябва ли да правим това, Луси? — промълви той. — Наистина ли трябва да го правим?

Ококорих се и започнах да оглеждам внимателно лицето му. Отговорът беше не, не трябваше. По дяволите, естествено, че въобще не трябваше. Зад гърба си имахме толкова години общо минало, което сега застрашавахме.

— Не знам — признах си аз, докато вътрешната ми логика се сражаваше със съкровената ми страст.

Но повече не беше нужно. Той се отдръпна и постави на мястото ѝ презрамката на сутиена ми. Преглътна смутено.

— Желая те, Луси. — Погледите ни се срещнаха. — Наистина те желая. Но това би направило приятелството ни невъзможно.

— Хенри, това не би...

— Напротив. — Той се насили да ме погледне в очите. — Знаеш, че ще стане така.

Сега аз преглътнах. После кимнах енергично и кръстосах ръце на гърдите си, обхваната от смущение.

— Добро решение — казах му аз. Покашлях се, отново изпънах потника си и после се изправих объркана. — Сега най-добре да си лягам.

Той кимна:

— Аз също.

Обърнах се и понечих да изляза от стаята, когато чух гласа му.

— Луси — изрече настойчиво той.

Завъртях се и го погледнах, но очевидно не знаеше какво да каже. Всеки момент щях да се разплача и исках да се измъкна оттук.

— Лека нощ — измънках аз и се втурнах да потърся убежище в стаята си.

ГЛАВА 58

Имала съм немалко отвратителни сутрини, но нито една не можеше да се сравни дори отчасти с тази. Имах чувството, че останах в леглото си часове наред, заслушана как Хенри се движеше из апартамента, докато се молах да излезе, преди да се наложи да ставам. За съжаление, не се получи. Докато се премятах и въртях в леглото, не спирах да гриза ноктите си, като изпаднах в състояние на нервно безумие и започнах да си мечтая как преди четири години, когато се нанесохме в този апартамент, трябваше да си избира спалнята с аварийния изход.

Накрая станах, облякох се и когато чух, че Хенри включи електрическата кана, заключих, че бе в кухнята. Тогава бързо се шмугнах в банята, за да си измия лицето и зъбите.

Дори и тази част от сутрешния ритуал далеч не беше приятна. Когато се пресегнах към мивката, се зачудих за миг защо антибактериалните кърпички с белина, същите, които използвах вчера, за да почистя седалото на тоалетната, се намираха на мястото, където очаквах да бъдат тампоните ми за почистване на грима.

Разбрах защо, когато се втренчих в огледалото и видях лицето си — изглеждаше така, сякаш се бях подложила на присаждане на кожа. О, боже!

Единствена аз, Луси Тайлър, можех да насърча най-добрия си приятел да зарови лице в циците ми и да почистя грима си с домакински кърпички с белина само за една вечер. Как успявах да го постигна?

Наплисках лицето си с вода и замигах, защото кожата ми смъдеше. Очите ми се напълниха със сълзи и се усилих да отвърна поглед от огледалото.

Хайде, Луси.

Ако имаше някаква възможност да спася отношенията между двама ни с Хенри, трябваше да вляза там с бодра стъпка, сякаш нищо не се бе случило. Щеше да е по-лесно, ако наистина нищо не се бе

случило... но нямаше връщане назад. Положих огромно усилие, за да се успокоя.

Поне не бях единствената на това дередже. Хенри също трябваше да се изправи лице в лице с мен.

При тази мисъл ме обзе паника. Какво, по дяволите, си мислеше Хенри?

Надявах се, че нямаше да поиска да се изнесе.

Надявах се, че нямаше да си помисли, че бях лесна.

Наистина се надявах, че нямаше да си помисли, че циците ми бяха прекалено малки...

— Луси? Добре ли си там вътре?

Изпуснах електрическата си четка и тя издрънча на пода, като изпръска с паста за зъби основата на тоалетната и крачола на дънките ми.

— Ъм... да! — изкрещях аз.

Изпънах гръб и преди да успея отново да си помисля за това, се запътих към вратата на банята и я отворих решително.

— Добро утро!

Профучах покрай Хенри, влязох в кухнята и сложих чайника на котлона. Той ме последва.

— Добро утро — отвърна той, като звучеше напълно спокойно.

Дълго време не се обръщах, за да видя изражението му, макар че умирах да го направя. Всъщност въобще не го поглеждах. Давах си вид, че бях ангажирана, като тършувах за нещо из кухненския шкаф. Без значение какво беше то.

— Какво ти трябва? — попита Хенри накрая. — Има много чай в кутийката, където го държим.

— Хммм? — отказвах да изкарам главата си от шкафа. — Пиеше ми се чашка „Ърл Грей“.

— Мислех, че мразиш „Ърл Грей“.

— Преди да. Сега го обожавам.

— О — рече той.

Накрая открих една стара кутия чай „Ърл Грей“ на пакетчета и се захванах с подреджането на шкафа със съдовете.

— Искаш ли една? — попитах бодро.

— Давай тогава — отвърна Хенри. — Макар че ще пийна от „Пи Джи Типс“.

— Оки-доки — отвърнах аз. Божичко!

Хенри се настани на масата, като зачака и аз да направя същото. Вместо това коленичих пред шкафа под мивката и започнах да ровя из него, без въобще да зная какво търсех.

— Луси...

Грабнах една туба „Циф“, решително развих капачката, изсипах малко и започнах да лъскам кухненската чешма.

— Луси...

— Хммм? — промърморих аз, като отказвах да спра, въпреки че имах чувството, че мускулите на ръката ми всеки момент щяха да се подпалят.

— Луси... защо не седнеш?

— Само секунда. — Май ме обля нещо като гореща вълна.

Когато ръката ми не можеше да издържи повече, метнах пачаврата в мивката, залях чая с вряща вода, после сипах малко мляко и стоварих пред Хенри чашата му.

— Добре — отпих от моята. — Трябва да бягам.

— Луси, чакай — настоя Хенри. Поспрых се, но все още бях с гръб към него. — Ела и седни.

Обърнах се неохотно, приближих се до масата и се свлякох на стола срещу него. Не откъсвах поглед от чашата си.

— Работата е там... — Хенри се поколеба. — Господи, какво е станало с кожата ти?

— Нищо — отвърнах смутено. — Просто е чувствителна, това е всичко.

Тя не беше единствената.

— Работата е там — повтори Хенри, като се взираше в чая си, — мисля, че трябва да поговорим за снощи.

— Няма за какво да говорим — отвърнах аз и се размърдах на мястото си.

— Напротив, има.

— Хенри, наистина — усилих се да се усмихна. — Най-лошото, което можем да направим, е да го превърнем в голяма работа.

— Та то си е голяма работа.

— Не, не е — преглътнах с усилие.

— Но...

— Виж, беше грешка. Глупава грешка. Грешки се случват постоянно, нали?

Той ме погледна и не каза нищо, но аз отказвах да откъсна очи от чашата си.

— Трябва да приемем, че това беше абсурдна, необмислена, пиянска... постъпка. Това не трябваше въобще да се случва — говорех несвързано аз. — И трябва да сме благодарни, че спряхме дотук. Колкото по-скоро го забравим, толкова по-добре. Така виждам нещата аз. Не си ли съгласен?

Най-сетне вдигнах очи. Не можех да разгадая изражението му. Челюстта му беше стегната, а погледът — напрегнат:

— Мисля, че има още какво да се каже, не е само това.

Част от мен умираше да чуе какво още имаше да казва Хенри. Но главно защото бях така съкрушена, нямаше да мога да понеса да продължим да обсъждаме този въпрос.

— Честно казано, Хенри, аз не мисля. И двамата знаем, че не бихме направили нищо подобно, ако бяхме трезви. Знам, че не бих го сторила. Господи, самата мисъл за това — ти и аз. Ха!

Той се намръщи.

— Нещата ще си дойдат постарому за нула време — ломотех аз. — Какви ги говоря. Та те вече са си постарому, нали? Искам да кажа, сега, когато премислям случилото се, мога да заявя, че въобще не те желая. Ама въобще. Знам, че чувството е взаимно. Ето — виждаш ли? Всичко пак си е нормално.

Той ме погледна особено и отпи от чая си.

— Точно така — усмихнах се сковано. — Отивам да пазарувам. Искаш ли нещо?

ГЛАВА 59

Бе трудно да се опише атмосферата, която цареше в апартамента през следващите две седмици. Нещата едва ли щяха да бъдат по-странни дори и ако Мерилин Менсън бе поел задълженията на наш чистач.

Първоначално ми се струваше, че Хенри си беше у дома всеки път, когато се прибирах. Не беше никак лесно да свикна с това, като се имаше предвид, че преди присъствието му бе толкова рядко събитие. Той направи неколкократно опити да поговорим за случилото се, но аз го режах всеки път.

Това беше в противоречие с всичко, което бях научила през годините, които посветих на страниците с читателските проблеми, и бях сигурна, че Мариела Фростръп не би го одобрила. Но нищо не можех да променя. Бях се изложила до смърт. Бях крайно засрамена. Непрекъснато ми се искаше да живеех някъде другаде. Като например на Сатурн.

Все още не бях обсъдила случващото се с Доминик или Ерин. Определено не им бях казала за това, което стана в Нощта на задушения морски дявол по карибски. Разбира се, че ми бе минало през ум, но сякаш, ако бях обсъдила чувствата си към Хенри, това щеше да ги направи по-истински. Много благодаря, но по-добре да се преструвам, че не бяха или пък че бяха изчезнали.

Стратегията ми беше да се преструвам, че това никога не се бе случвало; да проявя твърдост. Донякъде подейства. Поне накрая Хенри спря да повдига въпроса, макар че все още продължаваше да се размотава из апартамента в отчаяни опити да премахне напрежението.

Трябваше да подчертая, че и аз очевидно исках да премахна напрежението, но беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Преди мислите ми, свързани с Хенри, бяха така безметежно чистосърдечни. Обичах го като приятел и нищо повече. Сега в главата ми бушуваха объркване и противоречиви емоции.

В най-чистата му форма тъгувах за стария ред; за нашето непорочно платонично приятелство, което бе съществувало така естествено, лишено от романтично обвързване. Липсваха ми непринудените закачки, разговорите, възможни само между двама души, които си знаеха и кътните зъби. Свивах се, когато долавях напрежението в гласовете ни, когато всеки път опитите ни да пресъздадем отново нашата простичка връзка завършваха с провал.

Накратко — знаех, че нищо, с изключение на времето, нямаше да накара нещата да тръгнат постарому. Много време. Надеждата, в която се бях вкопчила, бе, че ако двамата с Хенри се престорехме, че нищо не се е променило, то това предсказание щеше да се сбъдне с времето.

Но плановете ми бяха саботирани — аз го желяех. Желяех го до безумие.

Сигурно бях много повърхностна, след като единственото нещо, което можеше да ме тласне към някакво момичешко увлечение по съквартиранта ми, бе това, че бе напазарувал нови дрехи и бе сменил подстрижката си с що-годе нормална.

Но по-важното бе, че това бе Хенри, ставаше въпрос за Хенри. За Хенри, за бога! Не можех да желяя Хенри.

И все пак, очевидно бе точно обратното.

Че защо иначе непрекъснато ще си припомням моменти от Нощта на задушения морски дявол по карибски, и то точно тези, в които той смъкваше презрамката на сутиена ми и... ох, знаете какво се бе случило.

Ставаше абсурдно. Не можехме да останем в една и съща стая заедно, без сърцето ми да запрепуска диво, а кръвта да нахлуе в главата ми. И макар че и двамата подскачахме като ужилени, когато ръката му неволно докоснеше моята, коленете ми омекваха.

В един момент бе станало толкова зле, че се молех да излиза по-често. Тогава той наистина започна да го прави и сега отново ми липсваше. Нямах никаква представа с коя се виждаше Хенри в момента, защото не питах. Смятах, че не бива да обсъждам любовния му живот. Предпочитах да се придържам към по-безопасни теми. Като например състоянието на икономиката. Или ремонта на съседната пицария. Или факта, че плочките на банята се нуждаеха от повторно фугиране. Нищо чудно, че искаше да се измъкне от къщата.

Вероятно се чудите защо бях толкова уверена. Ами... какво да ви кажа?

Това не се случваше за пръв път.

ГЛАВА 60

Двамата с Хенри преживяхме и една предишна любовна авантюра, когато бяхме на четиринадесет, макар че като я наричам с това име, звучи много по-сложно в сравнение с нас двамата по онова време.

Беше лятото на 1996 година. „Фюджийс“ бяха на първо място в класациите, всички се надяваха Англия да спечели европейското по футбол, а аз наскоро се бях сприятелила със Симон Хемингс. Симон беше дъщерята тийнейджър, от която всички родители биха вдигнали ръце: беше физически преждевременно развита (носеше сутиен с чашка Б, докато аз все още гледах „Скуби Ду“) и бе обсебена от мисълта за момчета.

Седях до нея в часовете по френски и един ден, когато от нас се очакваше да се научим как да се оплакваме от скъпия билет за влака, тя ми подаде бележка. Разгънах я под чина и я прочетох, докато се опитвах да изглеждам очарована от някакъв пасаж в учебника по френски.

„Какво мислиш за Бен Бечълър? Смятам, че прилича на Гари Барлоу от групата «Тейк Дет».“

Натиснах листчето с крак и написах:

„Повече прилича на Кен Барлоу“^[1].

Подадох ѝ го, докато се опитваше да сподави кикота си.

През следващите седмици това се превърна в ритуал. Дори когато се заклех, че ще се концентрирам върху уроците, с приближаването на размяната на посещения във Франция, което щеше

да е през лятото, бях погълната от кореспонденцията със Симон. Пишехме си за всичко — като се започнеше от това кой според нас щеше да се целува най-добре в класа и се стигнеше до Джейк Робъртс, приятел на Дейв, и до неговия невероятно сладък задник. От три месеца тайно харесвах Джейк, но не бях казала на никого с изключение на Хенри, а сега и на Симон.

В края на всеки час натъпквах бележките в чантата между кутиите за моливи, един брой на списанието „Само на 17“, коректор за лице на „Римел“ и два компаса. След седем седмици часове по френски бях събрала достатъчно хвърчащи листчета, с които можех да запала малък горски пожар.

Никога не си бях представяла, че някой ще ги открие, докато един вторник вечерта, когато си бях в стаята, чух как Дейв и приятелите му се смееха на долния етаж. Заслизах плахо по стълбите и замръзнах. Те четяха бележката, която си бяхме писали със Симон същия ден, в която тя питаше дали бих позволила на Джейк да ме опипа през блузата. Отговорът ми беше недвусмислен: „Естествено. Само дето шепата му щеше да е по-пълна, ако бе докопал някоя от пуйките на фермата «Бърнард Матюс».“

Когато шестте момчета, които се превиваха от истеричен смях, включително и самият Джейк, се обърнаха и погледнаха към мен, авторката на това унижително признание, едва не припаднах от срам. В мен кипяха сълзи и ярост, но реших, че една уравновесена дискусия щеше да е най-добрият начин да се оправя с Дейв.

— Мразя те, Дейв, ужасно малко лайно! — изкрещях аз и профучах край тях с все сила.

По лицето ми се търкаляха горещи сълзи, когато се втурнах към вратата. Почти бях излязла навън, когато остра болка разкъса ръката ми. Погледнах надолу, без да спирам, и разбрах, че се бях порязала на рамката на вратата. Кръвта се процеждаше през плата на училищната ми риза, но не ми пукаше. Трябваше да стигна до Хенри.

Къщата им беше пет пъти по-голяма от нашата. Помня, че първия път, когато отидох там, се почувствах така, сякаш беше паралелна вселена.

Не само книгите я правеха различна от нашата, макар че тяхната колекция можеше да съперничи с тази на Британската библиотека. Това се дължеше и на сувенирите от студентските години на

родителите му, когато бяха вземали активно участие в политиката, на кориците в рамка на хумористичното списание „Частен детектив“, на пръчиците китайски тамян и етноукрашенията. Това бе къщата на изтънчено и образовано семейство и въпреки че боята по стените се лющеше, а в банята имаше влага, бях обзета от благоговение.

Онази вечер Хенри отвори вратата и само след миг долови моето страдание:

— Луси, какво се е случило?

— Може ли да вляза? — измърморих аз.

Майка му беше на работа до късно, а баща му беше в градината, където се грижеше за кукуряците си, нещо, което можеше да го откъсне от света в продължение на няколко дни. Хенри ме въведе в спалнята си. От диск плеъра се разнасяше музиката на електронния дует „Лефтфийлд“. Той избута купчината учебници от леглото си. Не спирах да плача, а той настоятелно ме помоли да му кажа какво става.

Сигурно е било доста неловко да повтора какво се бе случило. Хенри беше момче, също като приятелите на Дейв — защо тогава недоразвитите ми гърди не ме караха да се чувствам толкова унижена пред него? Не знаех. Единственото нещо, което знаех, бе какъв щеше да е отговорът му.

— Ако не могат да разпознаят едно страхотно изречение на самоирония, то тогава са по-тъпи, отколкото ги мислех — каза той и кръстоса ръце.

— Доста са тъпи — подсмръкнах, изпълнена с благодарност.

— Виждаш ли — усмихна се той. — Не заслужават отново да мислиш за тях.

Кимнах колебливо и после отново избухнах в сълзи.

— О, Луси! — Той изглеждаше притеснен.

Тогава се случи най-удивителното нещо. Хенри се изправи и грабна палтото си.

— Къде отиваш? — попитах аз.

— Там, у вас — Очите му пламтяха. Никога преди това не го бях виждала такъв. Бях впечатлена, но не и глупава. Хенри беше на четиринадесет години. Дейв и приятелчетата му бяха с две години по-големи и бяха шестима. Ако се изправеше срещу тях, щеше да е наистина много смело, но и двамата знаехме, че нямаше никакви шансове.

— Не ставай смешен — прошепнах аз.

— Не е смешно. Никога не съм те виждал така разстроена.

Когато го погледнах в очите, видях колко искрен бе той, с каква готовност беше решен да се изправи срещу чудовищно превъзхождащата го сила, за да предизвика шест хлапета, които бяха по-големи, по-здрави и застрашително по-тъпи.

Накрая го убедих, че предпочитам да седим и да си говорим. Но не можех да се преструвам, че тайничко бях колкото изненадана, толкова и доволна от реакцията му. И това нямаше да се окаже единствената изненада за вечерта.

Докато двамата с Хенри си говорехме, терзанията ми изчезнаха. Едва когато тръгнах към банята, трепнах от болка.

— Какво има? — попита Хенри.

— О, нищо — казах аз, докато смъквах жилетката си. Раната изглеждаше по-зле, отколкото беше в действителност: не беше дълбока, но в първия момент на човек би му се сторило, че ръката ми е послужила за обяд на гладен ротвайлер.

— Не ми изглежда като нищо.

— Изтичах толкова бързо от вкъщи, че си закачих ръката на рамката на вратата — казах му аз. — Не успях да напусна сцената достойно, както се бях надявала.

— Нека да погледна — каза той и внимателно нави ръкава на ризата. — Изчакай минутка тук. — Изчезна на долния етаж и се върна с аптекката за първа помощ и купа вода.

Хенри проми раната, докато аз седях и се вирах през прозореца. Влажният памучен тампон галеше нежно кожата ми и аз се отдадох на успокояващата му топлина, като затворих очи, а събитията от вечерта се изпариха от съзнанието ми.

Тогава почувствах върху кожата си нещо различно от памучния тампон и отворих очи. Устните на Хенри милваха раната ми толкова приятно и внимателно, че сърцето ми преля от радост. Той спря и погледна смутено встрани.

— Всичко е наред — прошепнах аз. В очите ми напиреха сълзи на щастие и се почувствах пометена от вълна любов, истинска любов към Хенри.

И тогава прецаках всичко.

Не разбрах какво ме бе подтикнало да го направя, защото беше очевидно, че целувката на Хенри беше невинен жест, чиято единствена цел бе да облекчи раната ми. Трябваше да оставя нещата такива, каквито си бяха, но вместо това се приведох към него и го целунах по устните.

Не беше истинска целувка — тепърва ми предстоеше да разменя първата с Джеймс Федървил на екскурзията до увеселителния парк „Алтън Тауърс“. Това беше като целувката, която можете да видите в старите филми, където двамата главни герои са стиснали здраво устните си, без да има какъвто и да е намек за пускане на език.

Насред целувката осъзнах колко неправилно беше това. Колко неуместно и абсурдно. Отдръпнах се.

— Съжалявам — притиснах уста с опакото на ръката си.

— Няма проблем — смотолеви той. Но имаше, бях сигурна.

Изминаха месеци, преди отново нещата да тръгнат постарому, разбира се, след като Дейв се извини и ме увери, че Джейк Робъртс „във всеки случай си падаше малко кретен“. Едва след месеци двамата с Хенри можехме отново да се гледаме в очите, без да се почувствам като някоя развалина, разтърсена от несигурност и разкаяние.

Но нещата наистина се върнаха към нормалния си ход. Беше нужно известно време, но се получи.

Като се имаше предвид, че бяха минали четиринадесет години, преди устните на Хенри отново да докоснат моите, бях сигурна, че нещата пак щяха да си тръгнат постарому. Рано или късно.

[1] Персонаж от английския сериал „Улица Коронация“. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 61

Няколко дни по-късно, през една великолепна юнска сутрин, карах към работа, когато включих радиото, а Доли Партън пееше „От девет до пет“. Знаех само припева, но дерях гласните си струни до скъсване. Като стигнах до центъра на града, вече бях започнала да си тактувам, пляскайки с ръка по бедрото, когато спирах на светофарите, и ме бе обзела такава енергия, че едва се сдържах да не затанцувам на мястото си.

Беше важна седмица — в четвъртък щях да приведа в действие плана „Пийч Гиър“. Щеше да се окаже предизвикателство за кариерата ми, но бях твърдо решена да се изправя срещу него. Това беше седмицата, в която щях да докажа стойността си пред Роджър.

Мобилният ми телефон иззвъня. Неохотно намалих Доли и си сложих хендсфрито.

— Луси, обажда се Фил Макюън. — Не звучеше щастливо, но това, естествено, можеше да се очаква, като се имаше предвид каква седмица предстои.

— Здравсти, Фил. Какво мога да направя за теб?

— Излезе наяве, Луси. Вече излезе наяве. — Тонът му беше такъв, сякаш говореше за някакъв избягал тигър.

— Кое излезе наяве?

— Новината за потниците! — изсъска той. — Скандалът с потниците, както го описа репортерът, с когото разговарях. За какво друго да ти звъня в седем и петнадесет сутринта?!

— Добре — отвърнах бавно, като се надявах, че звуча като бастион на здравия разум, въпреки че сърцето ми биеше до пръсване. — Кой е научил?

— Обадиха ми се от „Газет“. Ще печатат статията утре. Знаят всичко. Всичко, което е в твоята стратегия.

Замълчах, докато осмислях изказването и тона на гласа му:

— Кккакво?

— Точно така, Луси. Документът с твоята стратегия. Репортерът на практика я цитира дума по дума.

— Аз... но не е възможно да я имат — отбих и се опитах да се успокоя. — Беше поверително. Никой не я виждал.

— В нашата компания наистина никой не я е виждал. Така че остава да е във вашата.

— Фил — развълнувано се обадох аз, — не може да е излязло от „Пиймън-Браун“. Освен мен единственият човек, който имаше вземане-даване с този репортер, беше шефът. Но той едва ли ще натопи един от най-големите си клиенти и ще изпорти стратегията на пресата.

Разбира се, бях казала и на Доминик за проблема, но нямаше да го споменавам. Беше невъзможно тя да стои зад това, а ако спомена името ѝ, щях да предизвикам излишни съмнения.

— Винаги ми е било приятно да работя с теб, Луси, но реакцията на Джанин тази сутрин... — Той сякаш не ме слушаше. — Никога не съм я виждал такава. Нямах избор.

— Какво искаш да кажеш? Нали не ме уволнявате?

— Получихме нареждания да организираме среща с „Уебстър Блек“ тази сутрин.

— Уволнявате ме.

— Опасявам се, че да. Виж, трябва да затварям. На главата ни се разгаря пожар и трябва да се справим преди крайния срок на „Газет“. — Разговорът прекъсна.

Втрених се пред себе си втрещена, когато нещо се приземи с плясък пред очите ми. Беше толкова голямо, че за миг се зачудих дали някой щраус не бе освободил червата си на предното ми стъкло.

— Благодаря — измърморих аз на чайката виновник. — Много благодаря.

Ужасях се как щеше да реагира Роджър, когато му съобща новината, но той прояви значително разбиране.

— Има само един начин да се справим с това и той е да бъдем прагматични. — Той крачеше из офиса си. — Обади се на онзи човек от маркетинга. Как му беше името?

— Фил.

— Да, Фил. Убеди го да те остави да се справиш с това.

— По-лесно е да се каже, отколкото...

— Ти си тази, която познава проблема и компанията като дланта си. В противен случай ще стане така, че когато накарат „Уебстър Блек“ да ускорят нещата, вестниците ще се доберат до пълната история и ще бъде прекалено късно. Ако ни оставят да поемем прессъобщенията им през следващите четиридесет и осем часа, ще бъде по-вероятно да се измъкнат с положителен резултат. Само да свърши тази драма, ще можем да анализираме какво се е объркало, но не и преди това. Нека първо се оправим с това.

— Добре, не знам каква ще бъде реакцията му, но ще се постарая.

— Междувременно, аз ще се свържа по телефона с... как му беше името на техния изпълнителен директор?

— Джанин.

— О, да, Джанин, и ще се опитам да изгладя нещата.

— Роджър, нали знаеш, че не съм аз човекът, от когото е изтекла историята?

Той се намръщи:

— Няма никаква логика да е изтекла от теб. Само някой, който съзнателно иска да се самоубие, нарочно би написал злостно прессъобщение за собствения си клиент. Освен това ти имам доверие.

Поех си дълбоко дъх:

— Благодаря ти, Роджър. Ще ми се и те да мислеха така.

Двамата с шефа ми прекарахме деня на телефона и в срещи с клиента и репортера от „Газет“.

За щастие, Роджър успя да убеди Джанин Никсън да ни се довери, докато приключи кризата, след което ѝ бе обещал, че ще има пълно разследване. Щяха да се търкалят глави, беше я уверил той. Надявах се, че нямаше предвид моята.

Колкото до историята, нямаше как да попречим на публикуването ѝ от „Газет“ — че защо да я задържат? Излязоха с аргумента, че към нея има очевиден обществен интерес.

Целта бе да се уверим, че в статията трябва ясно да се упоменат две неща: първо, че „Пийч Гиър“ не са имали никаква представа за ситуацията, когато са започнали да работят с въпросната компания. И второ, в мига, когато са разбрали, са се свързали със Съюза по търговска етика (които милостиво се бяха съгласили да ме снабдят с блестящ цитат, който да използвам в прессъобщението си) и сега

работеха съвместно с тях, за да помогнат на замесените деца. Накратко, бяха направили всичко както трябва.

Разбира се, това нямаше да бъде поднесено така. Утрешната статия на „Газет“ щеше да бъде само началото на безумна надпревара както между местните, така и между националните медии. Само при мисълта за това ми се искаше да легна в някоя затъмнена стая и да не изляза до следващата сряда.

— Явно днес си доста ангажирана — отбеляза Дрю. Той извади шишенце одеколон от чекмеджето на бюрото си и се напръска така щедро, че миризмата му щеше да прогони и мухите в Конго.

— Да — изсумтях аз и отново вдигнах телефона.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не, благодаря.

— Просто разполагам с малко време преди срещата си с „Ернст Самър“. В момента са доста доволни от нас. Чела ли си статията, която издействах да публикуват на бизнес страниците?

Дрю гордо вдигна вестника. Значи най-накрая бяха публикували статията му за „Ернст Самър“. Само дето беше отнело около шест месеца. Но едно нещо трябваше да му се признае — публикацията не беше от най-кратките, макар че темата бе почти толкова интригуваща, колкото наръчник с инструкции за косачка.

— Браво — казах аз.

Той се усмихна:

— Ако някога имаш нужда от съвети...

— Дрю, имам работа за вършене...

— О, да. Чух, че се опитваш да се справиш с някаква криза.

Бях набрала половината от номера на Фил Макюън, за да го информирам за двадесети пореден път за последните новини, когато отново бях прекъсната, но този път от Малката Линет.

— Луси, смяташ ли, че съм прекалено млада за ботокс? — Тя остави три писма на бюрото ми.

— На колко години си? — попитах директно.

— Тридесет и три.

— Не. — Вдигнах поглед към ужасеното ѝ лице. — Искан да кажа да. Да, разбира се, че си прекалено млада.

— Само че четох, че било добре да се използва като предпазна... о, боже, ти си заета! — Видях как по лицето ѝ се изписа съчувствие.

— Съжалявам, Линет. Не че не те слушам. — Очевидно не я слушах. — Просто...

— Затрупана си с работа, знам — прекъсна ме тя. — Не се тревожи, ще говорим по-късно.

— Разбира се. Ще можеш да ми разкажеш всичко за новото си гадже. Много си потайна на тази тема.

— Какво? — обади се Дрю с престорен ужас. — Линет има ново гадже? Ще трябва ли да продължа да мечтая?

— Ама че си, Дрю Смит! — изкикоти се Линет и с полюшваща се походка се отправи към фотокопирната машина, като му метна игрив поглед. Набрах номера на Фил за трети път, като се надявах, че ако отвлека вниманието си, отвращението ми може би щеше да премине.

ГЛАВА 62

Когато в десет и тридесет вечерта се прибрах у дома, Хенри още не си беше легнал. Светлината във всекидневната беше приглушена и той бе на пианото. Докосваше нежно клавишите. Из стаята се носеше мелодия. Спря, когато отворих вратата. Бях толкова изморена, че почти забравих да се чувствам неловко.

— Не знаех, че си добавил Бионсе към репертоара си.

Той се усмихна:

— Това е Стравински.

— Близко бях. — Свих рамене. — Как си?

— Бивам. Господи, колко е късно!

— Един ден в ада.

— Поне е приключил.

— Утре ще бъде десет пъти по-зле.

Той направи гримаса:

— Не звучи никак оптимистично. Мога ли да помогна с нещо?

— Не мисля. Имах нещо като кризисна ситуация с един клиент. Забрави това — ужасно голяма кризисна ситуация. Единствените неща, които ще ми спасят кожата през следващите двадесет и четири часа, са упорит труд, късмет и може би силата на молитвата.

— Това стандарт ли е в пиар индустрията?

— Започвам да си мисля, че би трябвало да стане.

Той се усмихна.

— Както и да е, лека ноц. — Обърнах се и се запътих към вратата.

— О, Луси? — Отново се обърнах. — Когато приключиш с кризисната ситуация, би ли искала да излезем да пийнем нещо?

Изтощено повдигнах вежди.

— Да — кимнах. — Би било чудесно.

— След две вечери?

— Дадено. Поне ще мога да удавя мъката си.

Когато се добрах до спалнята си, легнах на леглото, но една мисъл не ми даваше мира. Взех телефона и започнах да пиша съобщение на Доминик.

„Извинявай, че ти пиша толкова късно. Нали не си казвала на никого за «Пийч Гиър»?“

Изстрелях го и отидох в банята, за да си измия лицето и зъбите. Когато се върнах в стаята, взех телефона. Не бе отговорила.

Бях най-голямата късметлийка на света, цъфтях и връзвах от щастие.

Статията в „Газет“ се оказа по-добра, отколкото се бяхме надявали двамата с Роджър или който и да било от компанията „Пийч Гиър“.

Беше справедлива, умерена, а освен това подчертаваше бързата положителна реакция на фирмата, дори похвали решителността им да нанесат поправки в редакторския коментар — в допълнение към цитата, която бях използвала от интервю с един от техните хора, и мнението от Съюза по търговска етика.

Отразяването на историята в медиите през следващите двадесет и четири часа следваше същата линия, като добавиха и разговорите, които двамата с Роджър бяхме провели с продуцентите на телевизиите и радиостанциите и с редакторите на новинарските раздели във вестниците. Нашият бюлетин дори сравни „Пийч Гиър“ с друг от скъпите магазини за дрехи, чийто екип не беше действал отговорно. Когато се срещнах с Фил Макюън, този път в подобаващо лъскаво заведение в бизнес района, държах главата си гордо вдигната.

— Луси, наистина свърши добра спасителна работа — каза ми той, като разбърка капучиното си.

Усмихнах се напълно облекчена:

— Благодаря, Фил. Аз...

— Това беше съобщението, което предадох на Джанин.

За миг замълчах, за да прочета изражението му. Изглеждаше смутен.

— Ясно — изрекох предпазливо. — Какво мисли Джанин за нашето изпълнение?

Той бавно разви второто кубче захар:

— Бордът все още смята, че никога нямаше да се окажем в подобна ситуация, ако историята не бе изтекла. Остават убедени, че вие сте го направили.

— Че защо бих причинила това на един от собствените си клиенти? — изтърсих вбесено.

Той взе лъжицата и отново разбърка капучиното си:

— Съгласен съм с това, което казваш. На твоя страна съм, Луси, честна дума. Но репортерът от „Газет“ буквално знаеше всичко, което ти бе направила. Как ще обясниш това?

Прехапах устни:

— Може би някой ни е подслушвал, докато си говорехме в кафенето, когато се срещнах с теб и Джанин.

Фил ме погледна съчувствено.

Вгледах се през прозореца, за да се напъна и да измисля друго обяснение. За съжаление, не успях.

ГЛАВА 63

Някъде бях прочела, че затворниците, които са били несправедливо осъдени на смърт, са много по-склонни да развият зависимост към алкохола, след като бъдат освободени. След днешния ден разбирах защо бе така. Добре де, проблемите ми не бяха точно като техните, но след като бях вероломно обвинена, че съм изплюла камъчето за „Пийч Гиър“, се втурнах така бързо към бара, че имаше опасност за малко да подобря световния рекорд на Фло-Джо^[1] на сто метра бягане.

— Гориш от нетърпение — каза Хенри, когато завихме зад ъгъла.
— Знаеш, че пиячката няма да свърши.

— Преживях няколко напрегнати дни и не съм подготвена да рискувам.

Поне едно хубаво нещо бе излязло от тази седмица — твърдостта ми бе дала резултат и двамата с Хенри се държахме почти както преди. Всъщност щеше да е като в добрите стари времена, ако той беше облечен като Нед Фландърс от „Семейство Симпсън“, а аз бях с девет кила по-слаба.

— Предполагам, че отново си на диета, съдейки по пълния догоре пакет с бобени кълнове в хладилника — каза той, сякаш бе прочел мислите ми.

— Така е, но не е някоя от старите диети. Този път ще го комбинирам с едни разкошни билкови хапчета за отслабване, които ще засилят метаболизма ми. Изненадана съм, че все още не съм заприличала на Парис Хилтън.

Той се усмихна и поклати глава.

— Освен това започнах почти непрекъснато тайно да стискам задника си, за да стегна седалищните си мускули — информирах го аз.

— Наистина ли? Не ти ли омръзва да го правиш почти постоянно?

— Съвсем не. Това се нарича изпълнение на няколко задачи едновременно. Отсега нататък, ако говоря по телефона с някой

журналист и едновременно с това не упражнявам задника си, то значи не съм постигнала целта си.

— Така няма ли да ти е трудно да се концентрираш?

— Не мисля. Макар че тази вечер за малко не се блъснах в едно такси, когато стигнах до двеста и двадесетото стискане.

— Колко? — Хенри се ококори.

— Трафикът беше натоварен — обясних аз и двамата прихнахме да се смеем.

Нашият местен бар беше странна стара сграда, която някога е била внушителна със своето сега поизбледняло помпозно великолепие. Най-честите ѝ посетители представляваха доста разнородна смесица — застаряващи бохеми, млади професионалисти, издокараните момичета от близкия супермаркет и членовете на Асоциацията по философия в Ливърпул.

Хенри се насочи към бара, а аз се шмугнах в наскоро освободено сепаре. Той се появи с напитките и се намъкна до мен. Когато ръката му докосна моята, през вените ми премина електричество, но се постарях да скрия реакцията си.

Значи не съвсем всичко беше постарому. Шегите ни се бяха върнали. Разговорите ни бяха духовити, както обикновено, но ако трябваше да съм честна, чувствата ми към Хенри, нарастващите ми чувства към него, не бяха просто платонически. Вече не.

Предизвикателството из къщата ти да се върти привлекателен, атлетичен, стилин и харизматичен мъж ми идваше в повече. Дори и това да беше просто Хенри. Бях победена от хормоните си. Или от феромоните. Или онова, което ме караше да размишлявам толкова много върху плочките на корема му.

Един въпрос непрекъснато изникваше, отново и отново. Какво трябваше да направя? Дали да не се опитам да накарам Хенри да ме желае, както когато излизам на среща? Дали да не флиртувам с него? Дали да не се притисна към него и да му кажа, че искам да пъхна ръка в дънките му?

Обмислих всичките горespoменати варианти, но проблемът беше двоен: първо, продължавах да се страхувам да не загубя двадесетгодишното ни приятелство. Вторият, по-сериозен проблем бе, че няхах смелостта да действам, особено след Нощта на задушения морски дявол по карибски. Явно бях мекотело. И лицемерка.

Непрекъснато бях повтаряла на Хенри, че нерешителният никога не печели, но се оказваше, че бях като някой безгръбначен нетърпелив кръгъл червей.

Може би бях прекалено строга към себе си. Беше лесно да се държиш безсрамно с някой друг, защото, ако нещо се объркаше, нямаше да ти се наложи да го виждаш отново. Но беше значително по-трудно, когато живеете под един покрив — не можеше в един момент да предприемеш масирана атака за прелъстяване, а в следващия — да започнеш да обсъждаш хидроизолацията.

— Няма да повярваш кого видях на бара — каза ми Хенри и отпи от халбата си.

— Кого?

— Анди Смит.

— Телевизионния водещ на вечерните новини по Би Би Си?

— Не, онова хлапе, с което ходехме на училище.

— О, господи... не е онзи, който...

— ... ми открадна панталоните в Коломенди — довърши той.

— Малкият проклетник — изсумтях аз. — Не мисля, че бих го познала.

— Облечен е в елегантен костюм и има скъпа прическа, но определено е той. Сигурен съм.

— Каза ли му нещо?

— Като например какво? „Наскоро да си крал нечи и други панталони?“

Свих рамене:

— Добър въпрос.

Той се усмихна и отпи от бирата си:

— Както и да е, имам добра новина за теб. Записах ни за участие във викторината.

— О, чудесно. Смяя да твърдя, че съм добра във викторините.

Хенри не отговори нищо.

— Какво? — попитах аз. — Онази викторина на Коледа беше изключение. Не се чувствах добре.

— Имаше кокоши трън.

— Да — съгласих се аз, — но от най-лошите.

Запасих се с няколко чаши вино, преди да започне викторината, за да съм сигурна, че щях да се отпусна и да се представя по-добре.

Хенри бе скептичен.

— Нека изясним нещо — обади се той. — Искаш да ми кажеш, че играеш най-добре, когато си полупияна?

— И с билиярда е същото — уверих го аз и отпих голяма глътка. — Докато напълно не кръстосам поглед, нищо не мога да уцеля.

Водещият на викторината ни даде пет минути, за да загреем. Канех се да ида до тоалетната, когато върху масата ни падна една сянка и вдигнах поглед. Беше Дрю.

Тъкмо щях да го поздравя, но Хенри се обади преди мен:

— Здравсти, Анди. Анди, нали? Анди Смит.

[1] Фларънс Грифит-Джойнър (1959–1998 г.) — американска лекоатлетка, олимпийска и световна шампионка и рекордьорка на 100 и 200 метра бягане. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 64

Погледнах Хенри намръщено. Дрю направи същото.

— Анди ли? — повторих аз.

— Нали не греша? — попита Хенри. — Посещаваше гимназията „Калдър Бенк“ до около 1994 година?

— Това не е Анди — казах му аз. Погледнах нагоре и забелязах, че вратът на Дрю бе добил един особен оттенък на червеното, напомняше малко на гранясала сангрия.

— А ти си? — Дрю пронизваше Хенри с поглед.

— Хенри Фокс. Открадна панталоните ми в Коломенди. Не че заради това имам нещо против теб. Беше отдавна. С какво се занимаваш сега?

Седях като втрещена, без да успея да пророня и думичка.

— Я, чакай малко — прекъснах ги аз. — Дрю, ти си Анди Смит? Вярно ли е?

— Не съм се наричал Анди от години — ядно отвърна той.

— Познавате ли се? — попита Хенри. — Искам да кажа, като изключим факта, че сме били в едно и също училище?

— Работим заедно — многозначително изрекох аз. — Хенри, това е Дрю Смит.

Изведнъж изражението му се промени. Беше се досетил:

— Дрю. Ясно... чувал съм много за теб.

— Сигурен съм, че само хубави неща. Значи ти си Хенри Фокс? Помня те. Беше странно хлапе, надявам се, че нямаш нищо против, че го казвам — засмя се той, за да прозвучат думите му двусмислено, от една страна — като добронамерена шега, а от друга — като коментар, изпълнен с жлъч и омраза.

Хенри не се хвана на въдицата.

— Осъзнаваш ли, че двамата с теб сме ходили в едно и също училище, Дрю? — попитах аз. — Защо, по дяволите, не си споменал нищо?

— Едва ли е важно.

— Може би не е — добавих бавно, — но е странно, че...

— Виждам, че ще участвате във викторината на бара — прекъсна ме той.

— Да — отвърнах аз.

— По-добре внимавайте — ухили се той. — Отборът ми е сила, която не бива да се подценява.

— Колко скромно от твоя страна, Дрю.

— Просто казвам как стоят нещата. Аз съм в печелившия отбор при състезанията „Годишна викторина на бара“ в Северозападната част...

— ... през последните три години, знам — обадох се аз.

Когато Дрю, или Анди, или който и да беше, изчезна обратно към масата си, където бе с още три приятелчета, се обърнах към Хенри.

— Не мога да повярвам, че не съм успяла да го позная — промълвих аз, като все още бях смаяна. — Работя с този човек от две години и никога не ми е минавало през ума, че Дрю Смит и Анди Смит са едно и също лице.

— Мисля, че беше на единадесет години, когато за последно го видях. Защо според теб никога не ти е споменал нищо? — попита Хенри.

— Защото Дрю Смит обича да създава впечатлението, че е отгледан в охолство. Мисълта, че е посещавал училище като нашето, нямаше да пасне на имиджа му.

— Колко тъжно. — Хенри направи гримаса. — Сякаш има някакво значение.

Отпих от виното си:

— Както и да е, това не ми е приоритет за тази вечер.

— О! Ами кое?

— Да го смажем заедно с приятелчетата му на викторината. Хайде, всеки момент ще започне.

Стана ясно, че бих се отличила на викторината само ако имаха специален рунд, озаглавен: „Най-големите хитове на «Гърлс алауд» — от 2002 до 2010 г.“. За съжаление, нямаша.

Имаха само един въпрос за „Гърлс алауд“ и във всеки случай всички в бара знаеха текста на песента „Нещо палаво“.

А още по-лошото бе, че явно Дрю можеше да се изфука, и то с основание. След четири рунда той и противните му шумни приятели водеха, следвани от Хенри и мен. Това не беше никак зле, особено като се имаше предвид, че бях допринесла само с три отговора.

— Е — мърморех аз, — каква е вероятната полза от това да си в състояние да назовеш годината, в която е умрял Пабло Пикасо? Питам те...

— Хиляда деветстотин седемдесет и трета — прошепна Хенри и надраска набързо отговора.

— Какво?

— Това е годината, в която е умрял Пикасо. Идва ред на географията.

Хенри пишеше отговорите на всички въпроси — като се започнеше от столицата на карибския остров Гренада (Сейнт Джорджес) и се стигнеше до държавата с най-дългата брегова линия (Канада) и името на язовира, разположен на границата между Замбия и Зимбабве (Кариба).

Той галантно се допитваше до мен след всеки въпрос, като очевидно не забелязваше, че не изразявах несъгласие към нито едно от предложенията му.

— Това, че си успял да спечелиш тези викторини, не е признак на интелигентност — информирах Хенри. — Не че те критикувам, естествено, наясно съм, че си наистина интелигентен. Но просто някои хора изчитат всичките книжки за викторини и научват наизуст отговорите. Що за умения са нужни за това? Но в твоя случай, Хенри, ти успя да отговориш на тези въпроси, защото наистина знаеш всичко това, макар че само господ знае как. Половината от тази тълпа са прекарвали много мъчителни нощи, изчитайки от кора до кора изданието с въпроси на предаването викторина „Университетско предизвикателство“.

Леко промених тона, когато успях да отговоря на друг въпрос, който също си беше от сериозните, и назовах Джеймс Хардинг като редактор на вестник „Таймс“.

— Е, все пак не съм напълно безполезна — обадих се, доволна от себе си.

За съжаление, се изложих, когато, след като изпих още една чаша вино, спонтанно изкрещях „Ибиса“, щом попитаха знамето на коя

държава има най-много цветове. Естествено, че беше Южна Африка, макар че можех да се обзаложа, че кикотещите се негодници на съседната маса не го знаеха.

Викторината продължаваше, а Дрю и приятелите му ставаха по-шумни, по-дразнещи и по-надути. Но по-лошото бе, че продължаваха да печелят.

Тогава сякаш боговете ни се усмигнаха. Съобщиха темата на следващия рунд — класическа музика. След пет въпроса Хенри остави молива си.

— Не бях сигурен за операта „Дидона и Еней“ — терзаеше се той.

— Не се притеснявай, Хенри — потупах го успокоително по крака. — Нито пък аз.

ГЛАВА 65

В крайна сметка не успяхме да препарираме напълно Дрю и съотборниците му, макар че, съдейки по реакцията им, вероятно го бяхме направили. Бихме ги с две точки: седемдесет и осем на седемдесет и шест.

Дрю беше бесен, рязко скочи от стола си и се запъти към мъжката тоалетна. Бях изпаднала в екстаз. Подскачах и прегръщах Хенри, сякаш бе спечелил Гран при на Монако. Той се откъсна със смях от хватката ми и ме погледна:

— Изглеждаш доволна от победата.

— Хенри, понякога си майстор на омаловажаването. Напълно вярно е, доволна съм от победата. — Не бях в състояние да се контролирам и го целунах по бузата, а после смутено се отдръпнах. Хенри също се почувства неудобно.

— Умирам от глад — обади се той, за да запълни надвисналото неловко мълчание.

— Какво ще кажеш да се прибираме и да си направим препечени филийки преди лягане — предложих аз.

— Луси, ти си жена, която знае как да живее — ухили се той. — Нека бъдат препечени филийки.

Двамата с Хенри бяхме на вратата на бара, когато се появи Дрю. Приличаше на онези говорещи микроби от рекламите за избелващи препарати.

— Предполагам, че се чувстваш толкова самодоволна от това, както и от всичко останало — изфъфли пиански той.

— Не съм самодоволна — запротестирах аз.

— Ха! Та това е бащиното ти име. Всеки път, когато спечелиш договор или публикуват твоя статия в пресата, или Роджър те помоли да се погрижиш за някой голям клиент, ти си толкова самодоволна, колкото нещо дяволски самодоволно.

Присвих очи:

— Дрю, както винаги си поетичен. Искях да кажа Анди.

Той на свой ред присви очи:

— Ти си такава кучка — измърмори и насмалко не се строполи върху мен.

— За бога! — разярено го избутах. — Та това беше само една викторина!

— Та това беше само една викторина, само една викторина — имитираше ме той, полюшвайки се. — Трябва да печелиш всичко, нали, Луси Тайлър? Е, както изглежда, май се провали с проекта „Пийч Гиър“, нали?

Не казах нищо.

— Ужасно го прецака, нали? — подигра се той. — Хайде де, та нали именно ти изпя историята?

— Че защо ще ми е да изпя историята, като единственият резултат от това ще бъде, че ще си загубя клиента?

— Хммм, добра причина — злобно продължи той. — Тогава може би си споделила информацията на някого, на когото не е трябвало, на Доминик може би? Явно ѝ казваш всичко, без значение дали е поверително, или не.

Той долови изражението ми и се усмихна победоносно:

— Прав съм, нали? Казаха си й. Луси, за нея съм чувал, че може да бъде истинско дрънкало. За в бъдеще бих внимавал.

— Защо толкова се интересуваш от станалото с „Пийч Гиър“?

За миг бях убедена, че Дрю беше зад катастрофата „Пийч Гиър“. После осъзнах, че бе невъзможно. Просто нямаше начин той да е узнал за проблема с потниците, преди да бъде оповестен в пресата.

— Това няма нищо общо с мен — изкикоти се той. — Съжалявам, Тайлър, но този път не можеш да го припишеш на мен. Е, как ще се измъкнеш от това? О, сетих се, може би ще успееш да преспиш с шефа. Това е точно по твоята част, улици. Никога не съм срещал жена, която да е прекарала толкова много мъже, колкото теб, Луси.

— Дрю, не прекарвам мъже. — Мразех се, задето се вързах на въдицата му. — Просто не съм открила човека, който е подходящ за мен.

— По-скоро предпочиташ да преспиваш с тях, за да постигаш целта си?

В съзнанието ми забушуваха язвителни отговори, с които да го парирам, но нито един от тях не ми се струваше достатъчно язвителен. Тогава се намеси Хенри.

— Чухме достатъчно, Анди — каза тихо той и ме поведе към вратата.

— Дрю — изръмжа той.

— Хубаво — отвърна спокойно Хенри. — Дрю. Работата е там, че Луси не иска да стои тук и да слуша тези приказки. Нито пък аз.

Хенри се обърна и тръгнахме да излизаме през вратата, когато чухме:

— Ти, шибан откачалник!

Хенри се спря. Вдигна поглед, за да видя реакцията му. Остана напълно спокоен и просто промълви:

— Хайде, да се прибираме у дома.

— Винаги си бил особняк, нали, Фокс? — Дрю приличаше на побеснял булдог. — Не мога да повярвам, че вие двамата сте се събрали. Ха! Родени сте един за друг. Уличницата и шибаният откачалник!

Хенри се завъртя кръгом и го прониза с поглед:

— Какво каза?

— Чу ме, шибан особняк.

Хенри поклати глава. На лицето му беше изписано съжаление. Това сякаш още повече вбеси Дрю. Когато Хенри отново понечи да си тръгне, Дрю се нахвърли върху него. Размахвайки юмруци и пръскайки слюнки, той се втурна към Хенри, насъскван от цялата ярост, която течеше в отровните му вени. Стоях зашеметена, затулила уста с ръце, а сърцето ми биеше тревожно. Тогава се случи нещо, което никога не си бях представяла.

Хенри решително вдигна глава и сграбчи Дрю за врата. Тялото му се гърчеше на една ръка разстояние и тогава Хенри го фрасна. Право в лицето.

Дрю се свлече на земята.

— О. Боже. Мой — втренчих се в купчината в краката ми.

Хенри въздъхна, изпъна ризата си и клекна до Дрю, за да огледа щетите.

— Не се приближавай — хленчеше той и се опитваше да се отдалечи, пълзейки.

Хенри се изправи и разстроено прокара пръсти през косите си.

— Не исках да става така — каза той. — Наистина не исках да го правя.

Когато се отправихме към вкъщи, едва успях да го настигна. Хенри крачеше бързо, като се опитваше да преодолее гнева си. Спря, за да ме хване за ръката, когато меката светлина от верандата ни озари угриженото му лице.

— Честна дума, Луси. Не исках да го правя.

— Знам, Хенри — стиснах ръката му. — Но аз исках да го направиш.

ГЛАВА 66

След това не можах да заспя. Не беше само защото събитията от вечерта още отекваха в съзнанието ми, твърдо решени да ме държат будна. Не беше само заради вълнението, което изпитах, когато погледите ни се срещнаха. И със сигурност не беше заради нещата, които бе казал и направил Дрю Смит, дори и след като Хенри му бе разказал играта.

Осъзнах нещо. Нещо, което ми бе отнело двадесет години, за да го разбере.

Не само държах на Хенри. Той не беше просто приятел. Аз дори вече не го желяех, вече не.

Обичах го. Обичах го с всяка частица от съществуването си. Той беше всичко, което някога бях искала. И беше Хенри. Моят Хенри.

Затова взех следното решение: никакви колебания. Никакво хленчене. Щях да кажа на най-добрия си приятел, че бях влюбена в него, и точка по въпроса.

ГЛАВА 67

Единственият проблем беше кога. На следващия ден бях погълната от тази мисъл почти изцяло, но не съвсем, защото все още ме занимаваше и растящият проблем с „Пийч Гиър“.

Вечерта се прибрах у дома. В стомаха ми бушуваше торнадо и когато видях, че съм пристигнала преди Хенри, се втурнах в банята, за да се наглася. Едва забележимо, разбира се. Можеше и да ме е виждал хиляди пъти с глава, покрита с лепящи се ролки, или с бледо от махмурлука лице с цвят на авокадо. Но днес щях да му кажа, че го обичам, и по този повод трябваше да изглеждам само и единствено великолепно.

След половин час в банята кожата ми придоби кадифена мекота, овлажнена и променена до неузнаваемост с коректор. Тогава чух как ключовете на Хенри издрънчаха на масичката в коридора.

Отворих вратата, когато той се устреми към кухнята, и го последвах. Сърцето ми биеше силно.

— Хххенри — заекнах аз, щом стигнах до вратата.

— О, здрасти, Луси — разсеяно отвърна той, докато тършуваше в шкафа под мивката.

— Чудех се дали не можеш да ми отделиш десет минути?

Вените ми бяха изопнати до пръсване от адреналина. Хенри грабна ютията и мушна щепсела ѝ в един контакт.

— Всъщност не — заяви той с извинителен тон. — Ужасно закъснявам.

— О — вълнението ми се изпари. — Имаш среща.

Взе дъската за гладене и започна да се бори с нея, докато я постави в изправено положение. После метна върху нея ризата си „Хуго Бос“, великолепната тъмна риза, която аз бях избирала.

— Не знам дали е среща — призна си той, докато гладеше като обезумял ръкавите. Наблюдавах внимателно изражението му. А дали искаше да бъде среща?

— Това да не е същата жена, с която излизаш вече няколко пъти?
— попитах безгрижно. — Тази, за която отричаш, че сте гаджета?

Той кимна:

— Просто отричам, че сме гаджета, защото между нас нищо не се е случило. Не съм сигурен, че някого ще се случи. Какво трябва да направя според теб?

Преди две седмици щях да наредя на Хенри да поеме инициативата, за да е сигурен, че нещо щеше да се случи. Но сега вече не бе преди две седмици. Нещата се бяха променили.

— Сигурно вече е минал месец, откакто започна да излизаш с нея, нали? — дъвчех устната си. — Ако трябва да съм честна, звучи ми като чиста загуба.

Той спря за миг и учудено вдигна поглед:

— Наистина ли?

Кимнах, като се чувствах мъничко виновна:

— Ако между вас имаше истинска химия, нещо вече щеше да се случи.

— Хм. — Той обмисляше думите ми. — Е, довечера отново ще се видя с нея. Ако тази вечер не се случи нищо, ще сложа край, но ако стане — няма.

Замръзнах на мястото си, докато ютията профучаваше върху ръкава на ризата. Дали да не го кажа сега? Дали да не изтръгна ютията от ръцете му и да му кажа да забрави за тази жена, да забрави за всички останали жени, защото аз, Луси Тайлър, го обичам?

— Така звучи добре, нали? — попита той.

— Ами, аз... може би има нещо, което първо трябва да ти кажа.

Сърцето ми биеше гръмовно в гърдите, добре че беше включил на режим „парно гладене“, та да заглуши шума му.

— О, мамка му! — Хенри вдигна ризата си и я огледа внимателно на светлината. — На яката има петно. Къде е онзи парцал?

— Хенри, аз...

Трескаво изтри петното от ризата си, изключи ютията и се отправи към вратата. Тогава разбрах, че нямаше да се случи.

— Наистина трябва да изчезвам — каза той и се поколеба. — Съжалявам, Луси. Важно ли беше? Ако да, винаги мога да...

— Не, Хенри — прекъснах го аз. — Ще почака.

— Страхотно — усмихна се той. — Ще се видим утре.

Десет минути по-късно Хенри изхвъркна от къщата. С бавни стъпки се довлякох до коридора, за да вдъхна аромата на неговия афършейв, който възпламени сетивата ми.

Апартаментът беше тих като гробница. Отправих се към всекидневната и се тръшнах на дивана, където започнах да сменям каналите, проклинаяки качеството на телевизията. Дълбоко в себе си знаех, че програмният диспечер не ми беше виновен. Нищо не можеше да ме разсее от една натрапчива мисъл, която се въртеше в съзнанието ми отново и отново. Не можах да се въздържа и отправих кратка молитва към всемогъщия господ, въпреки че въпросът беше съвсем неподходящ, за да го призовавам, шепнейки:

— Мили боже, моля те, не позволявай довечера да се случи нещо между Хенри и тази жена. Моля те, не позволявай да се случи нещо...

ГЛАВА 68

Когато Хенри не се прибра у дома, разбрах, че молитвите ми не са били чути. Не бе кой знае колко изненадващо — дори самата аз бях ужасена, че бях отнесла въпроса до нашия Създател, когато някои части от света бяха опустошавани от война и глад. Фактът, че бях споменала световния мир и жестокостта към животните така, между другото, едва ли щеше да Го накара да се почувства доволен.

Вече беше десет часа сутринта и единственото заключение, до което можех да стигна, бе, че Хенри официално си имаше ново гадже.

Обадих се на Доминик, като се опитвах да сподавя хленченето си, когато тя ми вдигна.

— Имам нужда от шопингтерапия — съобщих аз.

— Да не си имала среща снощи? — попита тя.

— Кое те накара да го кажеш?

— Звучиш депресирано.

— Не и този път. Наблизо ли си за една шопингобиколка, или...?

— Съжалявам, миличка. Двамата с Джъстин заминаваме за една вечер — каза тя извинително. — Приятна малка къща за гости в Йоркшир дейлс. Преди представата ми за ада бяха места като това.

— О, в такъв случай прекарай си страхотно.

— Какво има всъщност? Не можеш ли да ми кажеш по телефона?

— Добре съм, честно.

— Сигурна ли си?

— Разбира се.

— Какво ще кажеш да си наваксаме на обяд идната седмица?

— Идеално — отвърнах аз, като се опитвах да звуча весело.

Пожелавам ти страхотен уикенд.

— И на теб, мила — добави тя.

Затворих и пробвах с Ерин, но веднага се включи гласовата ѝ поща.

— Здравсти, Ерин — започнах аз. — Надявам се, че си добре. Мина толкова много време, откакто за последно се видяхме, и... ами, чудех си дали ще си навита да се видим днес. Знаеш къде съм, така че ми се обади. Чао.

Ерин не се обади, но вместо това ми изпрати съобщение по обед:

„Съжалявам, Луси. Днес няма да успея. Ще ти звънна по-късно!“

Да пазаруваш сама, се оказа безсмислено преживяване. Не че непрекъснато не съм пазарувала сама, но днес *raison d'être*^[1] беше компанията, а не покупките.

И все пак наваксах липсата на компания с експлозия от покупки и само час след пристигането ми в центъра на града носех достатъчно чанти, с които можех спокойно да поставя началото на моя собствена линия за дрехи. Можеше и да съм нещастна, ала поне сега щях да бъда нещастна, но облечена с вкус. С мъка се насочих към паркинга, преди да се изложя на риска от пълен фалит, и тъкмо се канех да се кача в колата, когато ги видях.

Хенри и Ерин.

Моят Хенри и моята Ерин. Заедно. Смееха се, хванати ръка за ръка.

Единственото, което исках да направя, бе да се разплача.

[1] Основание за съществуване (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 69

Хенри се върна в осем часа вечерта в неделя и топката в стомаха ми стана твърда като камък. Тя беше там от вчера и се свиваше, като всеки път, когато пред очите ми повторно преминаваше сцената от паркинга, ми причиняваше гадене.

— Здравсти! — опитах се да се усмихна, когато вдигнах поглед от чинията си с бобени кълнове. Те бяха дори още по-малко съблазнителни от обикновено. Всяка отблъскваща хапка беше оскърбление към определението „ядивен“.

— Здравсти! — усмихна се той и застана на вратата. Изглеждаше леко разрошен, но абсолютно великолепен и напълно недостижим.

— Добре ли прекара уикенда? — попита той.

— Много спокойно — излъгах аз.

— О, чудесно — отвърна той, докато си играеше с кожената гривна на ръката си. — Е, ще си взема душ.

— Добре — отговорих аз.

Той кимна и тръгна към вратата.

— Хенри. Предполагам, че срещата ти е минала добре. С Ерин?

Той замръзна, докато обмисляше последните две думи. Погледът му обходи трескаво лицето ми, за да разгадае изражението ми. Само дето бях подготвена за това. И когато видя убедителния израз на благосклонност, който си бях наложила като отливка, се успокои.

— Тъъ... да.

— Хубаво — отвърнах хладно.

— Значи си знаела, че е била с Ерин?

Кимнах, сякаш едва ли не бях учудена, че трябваше да ми задава този въпрос.

— Вчера ви видях да пазарувате. — Тонът ми беше толкова преднамерено небрежен, че за малко не си изкълчих челюстта. — Хей, наистина се радвам за вас.

Той изпъна гръб:

— Така ли?

— Разбира се — отвърнах щастливо. — Че защо не? Вие двамата сте най-близките ми приятели.

— До този уикенд не се беше случило нищо — каза ми той. — Не сме крили нищо или...

— Хенри, всичко е наред — прекъснах го аз. — Наистина.

— Е, това е страхотно. — Той беше видимо облекчен. — Чудех се дали няма да се почувстваш малко странно от случилото се. Нали се сещаш, все пак Ерин ти е приятелка...

— Какво? Не! Странно ли! Никак даже!

Той се усмихна. Изглеждаше искрено трогнат:

— Благодаря ти, Лус. Това значи много за мен.

ГЛАВА 70

— Наслаждавам се на връзката си — обяви Доминик, взе една маслина и я пъкна в устата си. — Но ми липсва това — ние трите да обядваме и да си говорим глупости.

— Глупости ли? — засмя се Ерин. — Мислех си, че провеждаме дълбоко стимулираща и важна дискусия.

— За обувки — вметнах аз.

— Не само за обувки — додаде Доминик. — Макар че не знам защо любовният ми живот е застъпен така обстойно във всеки един разговор.

— Разбира се, че знаеш — обади се Ерин. — Никога не сме предполагали, че ще доживеем до деня, в който ще откриеш Най-важната Половинка.

— Не може де бъде — изкрещя Доминик. — Трябва да чуете майка ми.

— Казаха си на майка си? — попитах аз. Божичко, сигурно бе сериозно.

— Все още не са се запознали. Не съм се променила толкова много. Но си мислех, че трябва да поставя основите на... — Гласът на Доминик се превърна в шепот.

— На какво?

Доминик млъкна за секунда:

— Нищо, забравете това, което ви казах.

— Като че ли бихме могли — обади се Ерин.

Доминик сниши глас:

— Добре де, но да не сте го повторили!

Двете с Ерин се наведохме.

— Мисля, че всеки момент ще ме покани да се нанесе да живея при него.

— О, боже мой! — прошепна Ерин.

— Доминик, това е фантастично — казах й аз. И наистина мисля, че бях откровена. Колкото повече неща разказваше Доминик за себе си

и Джъстин, толкова повече се убеждавах, че си бях въобразила нещо лошо за него. Младежът очевидно беше толкова влюбен, колкото и тя.

— Е, все още не се е случило. — Тя се облегна назад. — Но направи няколко намека и... просто го наречете женски инстинкт.

Наслаждавах се на обяда, но щях да излъжа, ако кажех, че ситуацията не беше странна след разкритията, свързани с Ерин и Хенри. Бях се опитала да не им позволя да ми повлияят, но беше по-силно от мен.

— Как е Хенри? — обади се Доминик, сякаш бе доловила мислите ми.

— Мисля, че е добре. Напоследък не го виждам много. По-добре попитай Ерин. — Ерин се изчерви. Прободе ме разкаяние.

— Той е... добре — отвърна смутено тя.

— Толкова се радвам за вас — добави Доминик, като отпиваше от питието си. — Разтревожихме се след раздялата ти с Гари, нали, Луси?

Изтипосах на лицето си усмивка а ла „Степфордските съпруги“.

— Да. И сега си с Хенри. Не мога да се сетя за по-сладка двойка, нали, Луси?

— Да.

— Мисля, че имате доста добри шансове. Какво ще кажеш, Луси?

— Да.

— А и след трансформацията аз...

— Как можа да не ми кажеш? — Думите се изплъзнаха от устата ми напълно неволно. Доминик ме погледна така, сякаш тялото ми бе обладано от зъл дух.

Ерин смутено прочисти гърло:

— Искаш да кажеш за мен и Хенри ли?

Кимнах.

Тя се намръщи:

— Наистина не знам. Първоначално си мислех, че няма нищо за казване. Нищо не се случи. Хенри ме придружи на няколко събития, организирани от работата ми, и се държахме като приятели. Ние винаги сме били приятели. Защо да си правя труда да казвам на някого за това?

— Но сега не сте само приятели, нали, миличка? — засмя се Доминик и я сръга. — От това, което чух, сте доста повече от приятели!

Ерин почервеня още повече:

— Все още сме в началото. Едва този уикенд се случи нещо.

— Нещо ли? — изкикоти се Доминик. — Луси беше на път да сформира спасителен отряд, когато Хенри не се прибра у дома цял уикенд.

Опитвах се да изглеждам щастлива с цялото си същество, но подозирах, че изглеждах толкова весела, колкото директор на някоя погробална агенция. Но наистина се стараех. Ерин се взря притеснено в мен.

Стегнах се и казах:

— Точно така. Страхотно е, Ерин. Наистина страхотно.

Тя се усмихна признателно, а аз се почувствах като такъв измамник, че очаквах всеки момент в заведението да нахлуе Агенцията за борба с тежката организирана престъпност. Двама от най-добрите ми приятели се бяха влюбили, а аз трябваше да се преструвам, че съм щастлива. Ама че ужасен човек бях!

— Единственото, което ме изненадва, е, че ти отне толкова време, за да предприемеш някакви действия — продължи Доминик.

Ерин преглътна парче домати:

— И аз си мислех за това преди известно време. Осъзнах колко много го харесвах скоро след като се разделих с Гари, но се притеснявах дали този флирт с Хенри няма да е подтикнат от преживяното разочарование. Ако беше някой друг, нямаше да се замислям. Накрая осъзнах, че го харесвам толкова много, че имах две възможности: да седя и непрекъснато да си мисля за това или да рискувам и да опитам.

— Е, радвам се, че си избрала втората — обади се Доминик, — и се обзалагам, че и Хенри е доволен.

Въпреки сочните маслини и божественото основно ястие, когато обядът приключи, бях доволна, че щях да се върна на бюрото си. Имах нужда нещо да ме разсее от чувствата ми към Хенри, а да седя тук с новата жена в живота му, нямаше да помогне особено.

Разделихме си сметката и се отправихме към вратата. Точно тогава го видях. Поех си тежко дъх като някоя астматична хиена.

— Какво има? — попита Ерин и надникна зад гърба ми. Разбрах, че и тя го бе забелязала, в мига, когато замръзна на мястото си.

— Какво правите вие, двечките? О, господи!

Хвърлих поглед към Доминик. Дори и да исках да ѝ попреча да стане свидетел на това как Джъстин използва езика си, за да извърши някакви разкопки в ухото на русокосата си спътница, не успях.

Не можех да разбера дали се канеше да се разплаче. Но тя стисна зъби, тикна дамската си чанта в ръцете ми и се запъти с бойна стъпка. Джъстин сложи край на целувката. Когато вдигна поглед и забеляза Доминик, спокойно можеше да каже, че пред него се бе изправила Годзила.

— Мамка му... Доминик. Слушай, мога да обясня.

— Нима?

Той отдръпна ръка от спътницата си:

— Ъм... ъм...

— Мисля, че думата, която търсиш, е „не“ — изрече Доминик.

Беше ясно, че във всеки случай тя не се нуждаеше от обяснение.

Вместо това се обърна към сервитъора и го потупа по рамото:

— Извинете, това тирамису ли е?

Той огледа подноса:

— Тъъ... да.

— За кого е?

— За дамата в ъгъла.

— Госпожо? — изрева Доминик.

Джъстин, блондинката му и всички останали се чудехме какво щеше да направи.

— Госпожо, много се извинявам за това — продължи любезно тя. — Но ще се наложи да взема назаем тирамисуто ви.

Пресегна се към подноса, потопи ръката си и загреба част от съдържанието. По ръката ѝ потече сокът от напоения с маскарпоне и бренди пандишпан. Сега вече знаехме какво щеше да направи. Но в начина, по който го размаза по лицето на Джъстин, имаше някакво величествено художествено изящество, сякаш притежаваше вещината на някой ренесансов скулптор. Когато приключи, отстъпи назад и огледа творението си. Джъстин беше онемял. Трансформацията му бе пълна. Сега беше Човекът Сладкиш.

Тя облиза пръста си:

— Това вероятно ще се окаже най-приятният десерт, който някога съм си поръчвала.

ГЛАВА 71

Въпреки представлението Доминик беше обезумяла.

Бях сигурна, защото я придружих обратно до офиса, а тя не спря да ръси заплахи за това как щеше да убива хора. Е, главно Джъстин, но и неколцина пешеходци, които не успяха да се отдръпнат от пътя ни достатъчно бързо.

— Кучи син! — съскаше тихо тя и крачеше решително, докато аз полагах неимоверни усилия да не изостана. — Кучи син, кучи син, кучи син!

— Определено е такъв — съгласих се аз, останала без дъх.

— Видя ли уличницата, с която беше? — Тя се завъртя и ме изненада. Едва успях да спра навреме, за да не се сблъскам с нея, но така пък станах причина да се образува грамада от трима души, които се наблъскаха зад мен.

— Да — измъкнах се от оплелия се в мен чужд айпод и го върнах с извинителен жест. Всъщност жената, с която беше Джъстин, не приличаше на уличница. Тя си изглеждаше напълно почтена и също толкова шокирана, колкото и самата Доминик.

— Кучи син! — повтори тя и продължи надолу по улицата. — Кучи син, кучи...

— Доминик, не бързай толкова — накрая настоях аз.

Тя спря и се обърна. Устните ѝ трепереха, в очите ѝ напиреха сълзи.

— Ела тук — изрекох нежно, прегърнах я и я привлякох към себе си.

— О, господи, Луси, какво ще правя? — заподсмърча тя.

Пъхнах ръка в чантата си, за да потърся носни кърпички.

За съжаление, вътрешността на чантата ми бе като хаотична разпродажба в космическия кораб и машина на времето „Гардис“. Успях да докопам някакъв коректор, връзка ключове, малка тубичка шампоан, кутийка пластири, шест пили, четири ластика за коса, дванадесет химикалки, мехлем против гъбички на краката, списък за

пазаруване от 2008 година и минибудилник. Но нямаше никакви носни кърпички.

Вместо това потърках ръката ѝ.

— Влюбена съм в него — прошепна тя през сълзи. — Бях влюбена в него. О, кого заблуждавам... аз съм влюбена в него. Какво ще правя?

Завъртях я и я хванах под ръка, когато продължихме по „Касъл Стрийт“.

— Това, което ще направиш, Доминик, е да си поплачеш — казах ѝ аз. — Ще го наричаш кучи син, ще го мразиш и едновременно с това ще го обичаш. Ще поплачеш още мъничко. Накрая ще осъзнаеш, че има мъже, които са по-достойни за любовта ти.

— О, господи! Нима това ще ме накара да се чувствам по-добре? Колко депресиращо.

— Какво очакваш?

— Не очаквах да видя това, което видях в ресторанта. Каква идиотка съм само!

— Не си идиотка — отвърнах внимателно. — Ти се влюби. В това няма нищо идиотско.

— Влюбих се в лъжлив... кучи син. — Речниковото богатство на Доминик по този проблем беше доста оскъдно, нещо, което не ѝ бе присъщо. — Бих казала, че това бе изключително идиотско. Всъщност бе пълна лудост.

— Нямало е как да знаеш, Дом.

— Е. — Тя изправи рамене и избърса спиралата от зачервените си очи. Това си беше напредък, но все още изглеждаше така, сякаш бе претърпяла пълна промяна, докато е била в несвяст. — Никога повече.

— Не го мислиш.

— О, напротив — предизвикателно изрече тя. — Далеч по-лесно е просто да правиш секс.

Но бе далеч не толкова удовлетворяващо. Само дето сега не бе моментът да ѝ го съобщавам.

Завихме по „Виктория Стрийт“, като въобще не ни пукаше, че закъснявахме с четиридесет и пет минути.

Точно когато си помислих, че за днес ми се бяха насъбрали достатъчно драматични събития, съзрях майка ми на отсрещната страна на улицата. Изглеждаше различно — косата ѝ бе накъдрена за

пръв път, след като се бе опитала да пресъздаде прическата на Фара Фосет от края на седемдесетте години, носеше толкова много грим, че спокойно можеше да получи поста на стюардеса, и беше на токчета. Последният път, когато майка ми бе носила токчета през деня, бе за сватбата на братовчедка ми Кери преди три години, като по този повод се наложи да бъде извършена хирургическа намеса, за да я отърват от ортопедичните стелки на „Шол“.

И ако това не беше достатъчно подозрително, тя бе съпроводена от... мъж. Висок мъж, с издялана като от длето челюст, прическа а ла Джордж Клуни и модно палто три четвърти.

Тя се смееше и шегуваше и... О. Боже. Господи. Моята майка флиртуваше. Не можех да повярвам. На майка ми не й беше позволено да флиртува дори с баща ми. Това беше в разрез с трудовата ѝ характеристика.

Заковах се на мястото си, едва си поемах дъх.

— Всички са се захванали с това! — гледах кръвнишки към майка си. — Всеки път, когато прекося този център, виждам някой, който го прави.

— С какво са се захванали? — попита Доминик и издуха носа си.

— Първо Хенри и Ерин, после Джъстин и онази блондинка, а сега и това! Не мога да повярвам!

— За кого говориш?

— Погледни. — Посочих отсрещната страна на улицата, където майка ми се държеше така, сякаш се намираще на сред третата си среща.

Доминик запримига с кървясали очи:

— Това майка ти ли е?

— Очевидно.

— Изглежда удивително. Кой е този мъж? Великолепен е.

— Доминик — изсъсках аз, — говориш за майка ми. Майка ми, която е омъжена. За моя баща.

— Напълно си права, но съм сигурна, че това не е нищо. Ще се окаже напълно невинно.

Наблюдавах как майка ми и този натрапник се отправиха към елегантния вход на хотел „Авалон“, който имаше славата на шикозно, скъпо и много романтично място. Той положи ръка на талията ѝ и я насочи към вратата.

Напълно невинно?
Не бях убедена.

ГЛАВА 72

— Дейв, събуди се! Хайде, мързеливецо. Няма ли да се събудиш? Намирах се под терасата на къщата на брат ми и хвърлях камъни по прозореца на спалнята му.

— Дейв! Важно е! Отвори ми!

Той изплува като някой нарколептичен диплодок и надникна иззад завесата. Съседите бяха удостоени с гледката на голия му торс, който имаше стряскащия оттенък на теракота — безспорно доказателство, че отново бе заспал в солариума.

Понамести боксерките си, отвори прозореца и ме сгълча:

— Да не би да се опитваш да накараш полицията да те арестува?

— Отвори вратата — настоятелно изрекох аз. — Важно е.

— Не може да е по-важно от това да поспя малко.

— Шест и петнадесет вечерта е — вбесено отбелязах аз. — Кой спи в шест и петнадесет вечерта?

— Току-що се върнах от конференция във Франкфурт, глупачке.

Въобщо не се почувствах виновна, задето провалих разкрасяващия сън на човек, който прекаляваше с него във весела компания, но щеше да е по-лесно, ако не го споменавах.

— Ще разбереш, когато ти кажа — провикнах се аз.

— Ела по-късно — нареди сънено той и затвори прозореца.

— Не!

— Покреци ми след час и...

— Мама има връзка!

Той ме погледна така, сякаш някоя чавка бе кацнала на главата ми и бе изпила мозъка ми.

— Ти си се побъркала — промърмори той и отново започна да затваря прозореца.

— Слушай, или ще ме оставиш на улицата, където ще оповестя с крясъци всички бляскави детайли, или ще ме пуснеш да вляза!

Той изгрухтя и се отдалечи.

Когато след минута входната врата се отвори, профучах покрай него и се запътих право към кухнята. Както и останалата част от дома на Дейв, стаята беше нещо средно между къщата на „Биг Бродър“ и спалнята на някой юноша, който беше непрекъснато надървен. Като година можеше да я отнесем някъде към 1992-ра.

Плакати на полуголи мадами в зоологическата градина украсяваха стените, мебелите му бяха странна комбинация от лесно сглобяеми вехтории от къщата на мама и татко и натруфени нови предмети за вграждане (електрическият син пластмасов висящ стол балон ми беше фаворит).

Опитите на Шерил да придаде на жилището някаква женственост, го бяха направили още по-странно. Опасявах се, че сухите цветя от магазина за аксесоари водеха обречена битка с колекцията му от видеоигри „Уличен боец“.

— И така — каза той, като се появи на кухненската врата в къс черен халат и джапанки „Куиксилвър“, — за какво са всичките тия глупости?

— Става въпрос за мама — въздъхнах аз и се хванах за главата.
— Мисля, че има връзка.

Той изсумтя.

— Прекаляваш с четенето на любовните романи на Джили Купър. — Той се запъти към хладилника и се появи с картонена кутийка с остатъци от къри.

Гневно затворих очи:

— Не е вярно.

— Напротив — ухили се той. — Сега ще ми кажеш, че мама е шампион по поло.

— Видях я — настоях аз.

Той се озова до шкафа с приборите, извади една вилица и започна да рови в пилето джалфрези, което много напомняше на кучешка храна.

— Видяла си я да прави какво!

За миг се замислих как да го формулирам и му казах:

— Забавляваше се.

Той се намръщи и започна да го обмисля:

— Че защо ще се забавлява по това време на годината? Да не е Коледа?

— Не се е забавлявала в този смисъл — изсъсках аз. — В другия.
С мъж.

— С какъв мъж?

— Симпатичен. Елегантно облечен. Мъж, приличащ на човек, който определено флиртува с нея. И тя с него.

Той погълна последната хапка и се оригна.

— О, господи! — възкликнах с отвращение.

— Какво? — попита невинно той. — Няма смисъл да се претоварвам заради някакво си чувство на благоприличие.

— Няма такава опасност. Виж, може ли да не се отклоняваме от темата?

— Сигурно си разбрала погрешно — заяви уверено той.

— Чуй ме, напоследък си купува тонове зашеметяващ грим и ходи на уроци по салса, и...

— Не беше ли ти тази, която я накара да ходи на уроци по салса?

— Да, но...

— Значи, ако има връзка, ти си виновна.

— Никога не съм предполагала, че ще се превърне в... лека жена. Той направи гримаса. Очевидно все още не беше убеден. Върна се до хладилника, за да види какво още имаше вътре.

— Слушай, има и още нещо, което не съм ти казала. — Сведох поглед към ръцете си. — Когато я видях този следобед, те влизаха в лобито на някакъв хотел.

Той се закова на мястото си:

— Хотел ли?

Кимнах.

— Че какво ще прави в хотел?

— Ти ми кажи. — Най-после започна да ми се струва, че отбелязвам някакъв напредък.

— С мъж ли?

— С мъж — кимнах аз.

Дейв се почеса по задника и обмисли информацията:

— И наистина смяташ...

— Дейв, майка ни има връзка. Убедена съм.

Майка вдигна телефона след три позвънявания:

— Майко, къде си? — зарзпитва я Дейв. Никога не си бе падал по любезностите.

— Какво искаш да кажеш с това къде съм? — изсъска тя. Или поне така ми се стори, защото двамата с Дейв си делеяхме слушалката, но, честно казано, голямата му глава заемаше значителна част от свободното място.

— Искам да кажа къде си!

— Ако толкова искаш да знаеш, съм в града. — Тя отвърна смутено. — Пийвам...

— Къде? — прекъсна я той.

— Какво значение има къде?

— Майко, кажи ми къде си.

— В някакъв бар — звучеше ядосано. — Не знам как се казва. „Шмууз“, „Бууз“ или нещо такова.

Той затвори и се обърна към мен:

— Тя е в „Нюз“.

— Ясно — отвърнах аз. — И така, какво ще правим?

— Отиваме там, естествено.

Поколебах се. В главата ми светна предупредителна лампичка:

— Не съм сигурна, че е добра идея.

— Защо не? Ако има връзка, то има само един начин, за да сме сигурни, че ще приключи.

— Не, Дейв, не. Наистина недей.

Той се намръщи:

— След като не искаш да ида и да му размажа физиономията, защо въобще ми каза?

Самата аз започвах да се чудя:

— За морална подкрепа.

— Морална подкрепа ли? — Той се изсмя. — Следващия път пробвай при сдружението на самаряните.

ГЛАВА 73

Никога не бе спирало да ме удивява колко много жени харесваха брат ми. Пътуването с колата продължи десет минути, като за това време непрекъснато намигаше, усмихваше се и подсвиркваше възхитено, та в един момент дори си помислих дали няма да се превърне в някаква епидемия.

Първия път, когато се случи, бяхме спрели на светофарите до една брюнетка във „Фолксваген Голф“. Погледнах повторно към нея, за да се уверя, че не е получила инсулт.

— Какво намират тези жени в теб? — попитах невярваща аз.

— О, благодаря ти. Повдигах самочувствието ми, нали така?

— Ако повдигах самочувствието ти, щеше да се изтласка към орбитата.

— Всъщност... — започна той, но после спря.

— Какво?

Поклати глава:

— Нищо.

— Хайде де, откога си станал срамежлив и стеснителен?

Прикова поглед към пътя:

— Може би вече знаеш. Скъсахме с Шерил.

— Какво? — Бях шокирана. — Защо, по дяволите, скъса с нея? Тя беше страхотна за теб. Честна дума, вие, мъжете, не знаете какво искате. Тя те заливаше с подаръци, беше мила, красива... добре де, не беше от най-умните, но...

Изведнъж ме осени една мисъл:

— О, господи! Тя те е зарязала, нали?

Челюстта му се стегна и една вена изскочи на врата му:

— Както изглежда, съм я приемал за даденост.

— Има право — изплъзна се от устата ми, но после съжалих, задето го казах.

— Знаем — сериозно изрече той, за моя изненада.

— Опитал ли си да я спечелиш отново?

Той кимна:

— Тя излиза с някой друг.

— Какво? Толкова скоро? Дейв, не мога да повярвам. Съжалявам.

За първи път в живота си си помислих, че всеки момент брат ми щеше да се разплаче. Тогава спря колата и разбрах, че се намирахме пред сградата „Нова Зеландия“, в която се помещаваше бар „Нюз“.

— Хайде, да вървим и да разберем каква е работата.

Тъй като беше ранна вечер в четвъртък, очаквах мястото да е оживено и да не ни е никак лесно да открием мама.

Имаше и други начини за постигане на целта и справяне с проблема с връзката на мама и бих предпочела всеки един от тях. Опитах се да го убедя да остави нещата така, за да можем да го обсъдим с нея като зрели хора през уикенда, но Дейв беше непоколебим.

— Не мисля, че е тук — сграбчих го за ръката и се опитах да го завъртя.

Той се отърси от мен и посочи към ъгъла:

— Там.

Спах се и се вторачих. Разбира се, там беше майка ни. И той — Натрапникът.

— Може би не съм разбрала правилно. — Отново се вкопчих в ръката му.

— На мен ми изглежда съвсем очевидно. — Той се освободи и тръгна към тях.

Замъкнах се след него, когато маминият събеседник се изправи и се насочи към бара. Дейв тръгна след него, но аз бързо изрекох:

— Нека първо да говорим с мама.

— Предпочитам да ида и да го фрасна.

— Можеш да го направиш след това — заявих аз, докато печелех време. Той се поколеба, после кимна.

Когато се озовахме на масата на майка ми, едва ли щеше да изглежда по-шокирана дори ако вместо това се бяха явили героите от риалити формата „Великолепната петорка“ с покана за пикник.

— Какво, по дяволите, търсите тук вие двамата? — яростно прошепна тя.

— Кой е този мъж с теб? — попита Дейв. Той винаги беше притежавал способността да пристъпва директно към въпроса.

— Мъж ли?

— Да, мъж — с укор отвърна той. — Не се опитвай да отричаш. Видяхме те. А малко по-рано Луси те е видяла да влизаш в някакъв хотел.

Майка ми ми хвърли свиреп поглед и тъкмо се канеше да каже нещо, когато Натрапникът се появи отново със сок от боровинки и чаша вино.

— Благодаря, Джаспър — притеснено изрече тя и пое сока.

Натрапникът се обърна към Дейв и мен и ни се усмихна дружелюбно. Не можеше да ме измами.

— Здравейте. Мога ли да ви почерпя с нещо за пиене?

— Те няма да седат — каза майка ми, преди да успеем да отговорим.

— Напротив — отвърна Дейв.

— Не, няма — процеди тя с изкуствена усмивка.

Всички се вторачихме един в друг, като се чудехме кой ще проговори пръв.

— Аз съм Джаспър Пейдж. — Натрапникът протегна ръка към Дейв.

Той я огледа подозрително и не помръдна:

— Е, Джаспър Пейдж, чудех се дали би могъл да ми обясниш нещо.

— Джаспър е новият ми шеф — прекъсна го мама. Тя все още се опитваше да се усмихне, но изглеждаше така измъчена, че човек имаше чувството, че се опитваше да прикрие ранните етапи на настъпващи родилни мъки.

— Шеф? — каза Дейв и сбърчи лице. Усетих, че и аз правех същото.

— Радвам се да се запозная с вас — усмихна се Джаспър, пое ръката ми, стисна я самоуверено и я разтърси.

Той седна, а зъбните колела в мозъка ми бавно заскърцаха, докато се опитвах да се сетя къде бях чувала това име. Джаспър Пейдж. Джаспър Пейдж. Джаспър Пей...

— Това са децата ми — неохотно обясни майка ми.

— Ах — каза той. — Е, от Каролин ще излезе страхотен офис мениджър. Чудесно е, че имаме човек като нея, който е така запален по това, с което се занимаваме.

— С което се занимавате? — повтори Дейв.

— Хотели и ресторанти — отвърна Джаспър.

Тогава си спомних и усетих как гърлото ми се сви на топка. Джаспър Пейдж, ексцентричният предприемач и собственик на половината барове, ресторанти и хотели в северозападната част на страната. Носеше му се славата, че успяваше да открива занемарени сгради и да ги трансформира в толкова модни места, че трябваше да си продадеш единия бъбрек, за да се озовеш в списъка на гостите.

После си спомних и нещо друго. Той беше гей.

— Прекарахме следобеда в „Авалон“ — продължи весело той. — Майка ви присъства на среща с нашите специалисти по вътрешен дизайн. Все още не е започнала официално, но сметнах, че ще е добра възможност да опознае бизнеса.

— Нека изясним нещо — обърнах се към майка си. — Ще работиш за „Пейдж Груп“? Като... като офис мениджър?

Въпросът беше очевиден — как бе успяла да се добере до този пост, когато цялата ѝ кариера до настоящия момент бе на чистачка в Дирекция „Градоустройство“ към общината? Знаех, че всеки си поукрасяваше автобиографията, но майка ми сигурно бе позлатила своята.

— Точно така. — Джаспър отговори вместо нея. — Макар че майка ви няма много опит в тази област, тя притежава всички важни умения — има бърза мисъл, отлично се справя с ръководенето на хора и, преди всичко, кипи от ентусиазъм. Инстинктите ми никога не грешат. Успях да забележа потенциала ѝ в деня, когато се запознахме.

— Къде се запознахте? — попита Дейв и разкръстоса ръце.

— На уроците по салса — отвърнаха двамата едновременно.

Дейв ми метна бърз поглед. Ако погледите можеха да убиват...

ГЛАВА 74

Беше странно, защото тази вечер Хенри си бе у дома. Не само защото напоследък бе толкова често в апартамента на Ерин, но и защото се чувствах като емоционална и физическа развалина, когато беше наблизо. Или се улавях, че говорех като развълнуван коментатор на Формула 1, или едва успях да пророня някоя думичка. Бях изпълнена с копнеж по него, отчаяно исках да протегна ръка и да докосна скулите му, да целуна устните му, да почувствам как ръцете му ме обгръщат. Бях разкъсвана от ревност към него и Ерин. Беше срамота, че изпитвах подобни чувства към двама от най-добрите си приятели.

Този епизод беше извадил на бял свят злата вещица в мен и, честно казано, не я харесвах. Тя беше кучка. При това една окаяна кучка.

Хенри влезе в кухнята и извади пилешки гърди със зеленчуци от хладилника, докато аз приготвях вечерята си.

— Това изглежда... апетитно — каза той.

Погледнах към купата си със зърнена закуска. Само сто тридесет и пет калории, или две и половина от хранителните съставки на „Диетичен свят“ на порция. Щях да се чувствам като светец, ако не бях излапала седем солени миникексчета, четири шишчета с кралски скариди и четири малки чийзкейка на организирания обяд.

— Така или иначе, не съм гладна — излъгах аз. Сандвичите канапета бяха западният еквивалент на китайската храна — първоначално те засищаха, но след три часа човек беше гладен като вълк.

— Ще правя къри по тайландски. Тук има много, така че, ако искаш, можем да си го разделим и да хапнеш с мен.

Бях разкъсвана от разбираемата възможност да офейкам и по-примамливата опция да остана, за да се взирам в очите на Хенри и да се измъчвам.

— Добре. Благодаря — отказах се от зърнената си закуска. Никога не съм имала воля.

— Как мина седмицата ти? — попита той и започна да реже една чушка на кубчета.

— О, не питай — въздъгнах аз.

— Анди Смит да не те притеснява отново?

— Той е най-малката ми грижа. Мислех си, че майка ми има връзка.

Очите на Хенри за малко щяха да изскочат от орбитите.

— Не се тревожи, няма — казах му аз. — Мъжът, с когото я видях, беше новият ѝ шеф, нейният нов гей шеф. Сега почти не ми говори, защото, с две думи, казах на Дейв и той нахлу в „Нюз“, за да ги разобличи.

— Дейв се слави с тактичността и дипломатичността си — подсмихна се Хенри.

— Няма смисъл да ми го натякваш.

Двамата с Хенри сготвихме и изядохме кърито, заедно измихме съдовете и продължихме да си бърборим, седнали на кухненската маса. Изведнъж ми хрумна колко неловко се бе получило, защото нито веднъж не бяхме отворили тема за новото му гадже. Накрая се почувствах длъжна да кажа нещо:

— Как е Ерин? — уверих се, че изражението ми не издаваше нищо.

— Страхотно — отвърна той и погледът му светна.

— И такаааа... сериозно ли е това между вас?

— Кой знае? Почти съм сигурен, че не съм влюбен в нея. — Искаше ми се да започна да се премятам като някой акробат из кухнята. — Във всеки случай все още не, но това е само началото. — Искаше ми се да легна на пода и да се разридая.

— Няма съмнение, че до този момент изпитвам най-истински чувства към нея. — В погледа му за момент проблесна свенливост, която се опитваше да прикрие. Нямахме представа колко привлекателен изглеждаше така. — Мисля, че е чудесен човек — добави той.

— Така е — съгласих се аз.

— И е красива.

— Да — съгласих се отново.

— Освен това е сред най-интелигентните хора, които някога съм срещал.

— Да — добавих аз. Започна да ми се гади.

— А нека да не забравяме, че е мила. Нежна. И, сецаш се, секси, по един ненатрапчив начин.

— Ненатрапчив. Да. — Идваше ми да скоча от някоя скала. — Ти си щастливец — едва добавих.

— Е, Луси, досещаш се, че сега, когато съм с Ерин, нещата са различни. Излизам единствено и само с нея.

Опитах се да си придам одобрително изражение:

— Чудесно.

— Рейчъл и всички останали бяха прелестни, но сега, когато съм с Ерин, е невъзможно да продължа да се виждам с някоя от тях. Знам, че никога не би ми простила, ако разигравам някоя от приятелките ти. Но няма защо да се тревожиш. Сега в живота ми има само една жена.

— Радвам се да го чуя.

Той кимна:

— Ами ти? Напоследък не си ли харесала някого?

Кръвта ми кипеше от адреналина и ми идваше да го сграбча за раменете, да го разтърся и да изкрещя: „Теб! Теб, Хенри! Харесвам теб. Обожавам те. Не мога да живея без теб. И повече не мога да издържам този фарс!“.

Вместо това се изкашлях нервно:

— Никой специален. Знаеш какъв е любовният ми живот, Хенри. Никога не е просто.

Той се присегна и ме стисна за ръката. През тялото ми премина гореща вълна.

— Ще откриеш някого, Луси — прошепна той. — Някой красив и мил. Някой, който те заслужава.

Погледнах го в очите. Сърцето ми всеки момент щеше да се пръсне.

Вече го бях открила. Но той си нямаше никаква представа.

ГЛАВА 75

Знаех, че Доминик не беше в настроение, защото изглеждаше ужасно. Обикновено определението „ужасно“ бе толкова неподходящо, за да се опише външният вид на Доминик, че само Жизел Бюндхен можеше да застане до нея, без да се почувства засенчена.

Когато се отби в апартамента, за да остави някакъв документ за работа, очите ѝ бяха кървавочервени, цветът на лицето — сивкав, а дъното на долницето на анцуга толкова провиснало, че човек би решил, че е наблъскала крадени бакалски стоки в него.

— Не е нужно да казваш нищо — заяви тя и ми връчи папката. — Знам, че изглеждам като лайно.

— Не, не е вярно. — Опитах се да звуча убедително. — Малко по-неглиже от обикновено, но в никакъв случай не изглеждаш...

— Луси, изглеждам като лайно — прекъсна ме тя. — Не се тревожи, мога да го преживея. — Прекоси всекидневната и се плъсна на дивана.

— Искаш ли чаша чай? — попитах аз.

Погледна ме многозначително.

— Добре, нека бъде вино. — Завъртях се кръгом и се отправих към кухнята.

Когато се върнах, тя се взираше печално през прозореца. За миг изпитах съжаление към нея. Обикновено Доминик бе толкова жизнена, че никой нямаше да ви се разсърди, ако си помислехте, че всяка сутрин си миеше зъбите със серотонин. Преживяването с Джъстин явно я бе наранило жестоко.

— Как се чувстваш? — попитах аз, като ѝ подадох чашата.

— Добре — отвърна тя и направи опит да изглежда весела.

Погледнах я скептично.

Тя сви рамене:

— Чувствам се така, както изглеждам... като лайно.

— О, Доминик. — Приближих се и я прегърнах.

— Защо хората се влюбват, ако свършва по този начин? — унило попита тя.

— Невинаги свършва така — отвърнах нежно.

— Нима. Ще ти повярвам, защото повече няма да се опитвам да разбирам дали е така. Ще си почина от мъжете.

Това бе все едно Гордън Рамзи^[1] да заяви, че ще си почине от псувните.

— Какво? — невинно изрече тя, когато видя изражението ми.

— Нищо. Виж, знам, че за мен е лесно да го кажа, но би било ужасно, ако решиш, че всички мъже са един дол дренки, и позволиш на едно ужасно преживяване да оформи всичките ти бъдещи връзки. Защо да жертваш себе си заради някакъв мъж?

На лицето ѝ се изписа тъжна усмивка:

— Знаеш ли, Луси, едно от нещата, заради които винаги съм ти се възхищавала, е несекващият ти оптимизъм.

— Божичко — изстенах аз.

— Сериозна съм. Въпреки всичките ти ужасни преживявания с мъжете, никога не се отказваш, нали?

Не можах да не се засмея:

— Предполагам, че е малко откачено.

— Мисля, че си живяла с Хенри прекалено дълго. Той е най-свестният мъж сред представителите на този пол и ти смяташ, че всички останали са такива. Действителността е различна.

Опитах се да продължа да се усмихвам. Да се престоря, че този коментар не ме бе засегнал дълбоко. И по изключение Доминик бе така погълната от собствения си проблем, че ми се размина.

— И като говорим за Хенри — продължи тя, — вчера проведох по телефона един дълъг разговор с Ерин.

Сърцето ми прескочи:

— О, така ли?

Тя отпи от виното си:

— Мисля, че е хлътнала по него.

— Какво?

— До уши.

Преглътнах с усилие:

— Наистина ли?

— Убедена съм. — Тя изучаваше реакцията ми. — Изненадана ли си?

Изразих се внимателно:

— Не съм сигурна, че ги виждам като двойка в дългосрочен план. — Щеше ми се. — Ерин все още не е преодоляла Гари. Все си мисля, че чувствата ѝ са предизвикани от нещастieto, преживяно от раздялата.

— Невъзможно — заяви Доминик, сякаш твърдението ми беше нещо абсурдно. — Луси, това е истинско. Убедих се, докато слушах Ерин вчера.

[1] Световноизвестен британски готвач, популярен със своето риалити шоу „Кухнята на ада“, избухливия си нрав и невъздържан език. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 76

Двамата с Дейв бяхме повикани в къщата на мама и татко. Нещата едва ли щяха да изглеждат по-сериозни, дори и ако бяхме призовани в съда по обвинения, че сме надничали в градината пред къщата на съдията.

Когато пристигнах, Дейв беше в кухнята с майка ми. Тя бе висока метър и петдесет, а крачетата ѝ бяха като на пойна птичка; той бе седемдесет и шест килограма, с мускули като на Попай моряка, след като беше изсмукал спанака си. Изглеждаше изплашен.

— Идеята беше на Луси — протестираше той. — Тя каза, че те е видяла в хотел с някакъв мъж и че просто знаела, че имаш връзка.

Мама вдигна поглед.

— О, това не е ли самата проклета Хети Уейнтроп^[1].

— Съжалявам, мамо — промърморих аз. Явно нямаше голям смисъл да казвам нещо друго.

— Сядай — заповяда тя. Послушно си намерих стол и улових погледа на Дейв. Той явно нямаше никакво намерение да ме подкрепи за инцидента.

— Ще ми позволите ли да отбележа — решително продължи тя, — че това е първият път, откакто... ами откакто се помня, когато получавам възможност за добра работа.

— Знаем — измънкахме двамата с Дейв.

— Ще ми позволите ли освен това да отбележа колко невъзпитано бе от ваша страна да нахлувате и да занимавате с глупости новия ми шеф?

— Знаем.

— А да не забравяме и факта, че макар Джаспър Пейдж да е чаровен, привлекателен и безупречно облечен, е женен — продължи тя — за друг мъж.

— Знам — засрамено пророних аз. Дейв изглеждаше шокиран.

— Е, какво си мислехте, че правихте?

Прехапах устни. Дейв погледна през прозореца.

— Можеше да ни кажеш — слабо запротестирах аз. — За новата ти работа, искам да кажа.

— Бе потвърдено едва в петък. — Мама кръстоса ръце. — Не исках да казвам нищо преди това, в случай че не се получеше.

— Е, не обвинявай мен — добави Дейв. — Казах, че никога не би изневерила на татко, но Луси бе убедена, че се шляеш наоколо като лейди Чатърли. За всичко е виновна глупавата ти дъщеря, не аз.

— Браво, Дейв. Наистина много благородно от твоя страна. — Знаех, че бе чувствителен, след като Шерил го бе зарязала, но нямаше да приема това оскърбление без бой.

— Благородно ли? Ти беше тази, която...

— Достатъчно! — изкрещя майка ми като келтската кралица Боудика, която укротяваше двама непокорни войници. — Обещайте ми, че никога повече няма да сторите нещо подобно — добави тя.

— Разбира се, мамо — изрече Дейв с ангелски гласец.

Погледнах го злобно, а после осъзнах, че мама чакаше моя отговор.

— Разбира се — измънках аз.

— Сега вие двамата се разкарайте и ме оставете да приготвя чая на Негова светлост. — Тя отвори фурната, измъкна някаква тава, като я обгърнаха огромни вълни дим. — О, господи — разкашля се тя и се вторачи в почернелия чипс, който очевидно се бе пекъл с около час и половина повече. — Бихте могли да въоръжите някой атомен подводен крайцер с това.

Дейв подскочи и профуча край мен. Както и преди двадесет години, нямаше търпение да се отърве от жестокото мъмрене. Когато се опитах да се изнижа, мама докосна ръката ми.

— Изчакай за минутка. — Тя сложи тавата на поставката до печката.

— Да, мамо?

Тя се поколеба:

— Има ли някакъв проблем, Луси?

— Какво искаш да кажеш?

Тя се наведе над работния плот и махна готварската ръкавица.

— Защо би си помислила, че имам връзка? — попита меко тя. — Някога правила ли съм нещо подобно?

— О, не знам. — Отново седнах. — Събрах две и две и получих пет. Това е всичко. Освен това тъкмо бях видяла как приятелят на Доминик я мамеше. Това вероятно ме е накарало да си въобразя разни неща.

— Има разлика между Доминик и нейния човек и мен и баща ти — засмя се мама. — Като за начало, говорим точно за тридесет години.

— Знам. — Сега се чувствах глупаво. — Предполагам... може би ми се иска татко да не те приема през цялото време за даденост.

— Да ме приема за даденост? — Тя повдигна вежди. — Миличка, та ние сме заедно от цяла вечност. Всички двойки се приемат за даденост след толкова време. Не звучи романтично, но това е реалността.

Намръщих се:

— Но той никога дори не ти е купил картичка по случай годишнината.

— И какво от това? — обади се тя. — Това не означава, че не се обичаме.

— Наистина ли?

— Разбира се.

Тя огледа изражението ми и седна:

— Знаеш ли, че когато бяхме млади, баща ти беше много добър улов.

— Кой, татко ли?

— Да. Симпатичен и чаровен. Честна дума, половината от момичетата в Ливърпул бяха полудели по него. И ако си мислиш, че положението при нашия Дейв е трагично, трябваше да видиш баща си.

— Е, обзалагам се, че и ти си била добър улов — казах й аз. — Виждала съм старите ти снимки. Била си наистина великолепна.

— Може би. — Тя сви рамене. — Никога обаче не съм разсъждавала така в онези дни.

— Защо?

Тя се замисли:

— Наистина не знам, просто не съм го правела. Ако трябва да съм честна, се опитвах да докажа, че съм по-добра, отколкото в действителност. Ужасно преувеличавах, Луси.

— О, какво казваше?

— Разказвах на хората всякакви глупости. Видях колко трудно се оказа да ме завлечеш на уроците по салса. Танците не са ми в кръвта, но когато се запознах с баща ти, успях да го убедя, че бях на път да подпиша договор с трупата, която танцуваше в музикалното шоу на Би Би Си.

— Танцова трупа? — изкисках се аз.

Тя се подсмихна.

— Винаги го правех — преструвах се, че съм по-талантлива, отколкото бях в действителност. За щастие, баща ти разбра, че бях досадната стара Каролин Гейтс, и реши, че и така ме харесва. — Тя въздъхна. — Доволна съм, че никой от семейството не го е наследил.

Спрях да се смея, защото ми хрумна нещо.

— Защо се изчерви? — попита мама.

— Аз ли? О, без причина — отвърнах аз.

— Въпросът е, че двамата с баща ти винаги сме се обичали с всичките ни кусури. Фактът, че не тичаме през ден по улиците, за да го оповестяваме с крясъци, не го прави по-малко вярно.

Бях убедена, че е права, че след тридесет и две години съвместен живот това беше нормално. Но въпреки това продължавах да предпочитам холивудската версия за истинската любов.

— Луси — отново промълви тя. Тонът ѝ беше доста нежен, което не бе типично за нея, — това ли е единственият проблем?

— Да, разбира се. Защо питаш?

— Може и да съм разтълкувала погрешно нещата и ако е така, не се притеснявай да ме пратиш по дяволите.

— Какво намекваш? — попитах объркано аз.

— Откакто започна тази работа с пълната промяна, имам чувството, че се държиш малко... странно. Миличка, нямам намерение да ти се меся, но ти изпитваш чувства към Хенри, нали?

Прехапах устни:

— Естествено, та той е най-добрият ми приятел.

— Не това имах предвид и ти го знаеш.

Когато погледите ни се срещнаха, сякаш нещо в мен се пречупи. Очите ми се напълниха със сълзи, а устните ми започнаха да треперят неудържимо.

— Можеш да ми кажеш, миличка. Аз съм ти майка.

Поех си дъх, като цялата потръпнах, и се опитах да се успокоя, но не успях. Вместо това избухнах в плач.

— Влюбена съм в него, мамо — ридаех аз. — Само дето и една от най-добрите ми приятелки също е влюбена в него.

[1] Героиня от британската телевизионна комедия „Хети Уейнтроп разследва“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 77

Двете с майка ми никога не сме били особено близки. В университета познавах момиче, което с удоволствие обсъждаше с майка си и най-малките подробности на всяко нещо — като се започнеше от предпочитанията ѝ по отношение на контрацепцията и се стигнеше до вдлъбнати зърна. Но не и аз. С мама се придържахме към теми от рода на това дали се бях запасила с печено бонфиле и как го предпочитам.

Днес обаче открих, че рамото ѝ беше идеално, за да си поплача на него. И какъв рев му дръпнах...

— Мисля, че е прекалено късно, мамо — ридаях аз, а тя ме прегърна.

— Никога не е прекалено късно — обнадежди ме тя.

— Но сега вече не излиза просто с някаква си жена. Той излиза с Ерин. А още по-лошото е, че тя го обича. И той смята, че тя е „секси по един ненатрапчив начин“. О, боже!

Майка ми се намръщи:

— Не казвам, че не е сложно. Знам, че си предана на Ерин. Но аз държа на мнението си. Трябва да му кажеш.

— Но, мамо, опитах се да му кажа още преди да разбере, че излиза с Ерин, но и тогава се оказа доста трудно. Сега е невъзможно.

Мама се облегна на стола си:

— Може ли да ти кажа нещо, Луси? Винаги съм смятала, че между теб и Хенри има нещо специално.

— Наистина ли? — В мен проблесна искрица надежда.

— Това, което имате, което винаги сте имали, е нещо много повече от приятелство. Дори когато бяхте на дванадесет, изглеждаше така, сякаш наистина се обичахте.

Усмигнах се вяло:

— Предполагам, че донякъде е било така.

— Никога не съм си мислила, че нещо би се случило между вас, защото смятах, че го няма привличането.

— Това беше тогава, но сега съм луда по него. С тази разлика, че сега той може да има, която си пожелае.

Мама се поколеба:

— Все това повтаряш. Но аз все си мисля, Луси, че ако му се наложи да избира...

— Какво?

— Той би избрал теб.

Когато затворих вратата и тръгнах към колата си, татко тъкмо се прибираше.

— Добре ли си, миличка? — каза той, като извади ключовете от задния си джоб.

— Здравсти, тате — измрънках аз, като бързах да се добера до колата, преди да забележи, че бях плакала.

Но нещо ме накара да спра:

— Хей, тате?

Той се обърна:

— Да, миличка?

— Кога за последно си купувал цветя на мама?

Погледна ме така, сякаш говорех на някакъв неизвестен диалект на суахили:

— Цветя ли?

Кимнах:

— Да. Дори от гаража. Или от супермаркета. Или откъдето и да било.

— Двамата с майка ти не се занимаваме с подобни неща — засмя се той, поклати глава и пъкна ключа във вратата.

— Татко — обадих се аз, преди да успее да влезе в къщата, — трябва да го сториш. Наистина трябва. Кога за последно си направил нещо наистина специално за нея?

— Винаги правя специални неща за нея. Нима не ѝ взех дивиди? А съвсем скоро съм уредил и нещо друго, в което направо ще се влюби.

— О?

— Джакузи — гордо съобщи той.

— Джакузи ли? — не можех да повярвам на ушите си. — Къде, по дяволите, ще го сложиш?

— След като двамата с Дейв се изнесохте, имаме много място — нехайно отвърна той. — Ще бъде страхотно. Мили ще се отбие след няколко седмици, за да постави инсталацията.

Отказах се. Отворих вратата на колата и метнах дамската си чанта на седалката до шофьорската:

— Ти наистина си последният сред изчезващите романтици, нали?

Той присви очи:

— Знаеш ли какво, Луси? С всеки изминал ден започваш да звучиш все повече и повече като майка си.

ГЛАВА 78

Последният път, когато гледах как Хенри играе ръгби, беше, когато той бе на шестнадесет години. Никога не го бях виждала да играе, след като бе възмъжал, и не можех да не си помисля, че ако го бях сторила, щях да съм разбрала много отдавна колко привлекателен бе той.

Беше невероятен на игрището — отнемаше безстрашно топката, отбелязваше точки без никакво усилие и играеше по-бързо и по-неуморно от всеки друг. Той се радваше на поредния успешен удар — третия за този мач, аз пицях гордо, докато съотборниците му се втурнаха към него и го повалиха, ликувайки.

Тогава си спомних, че не беше мой. Окаляните му, потрепващи бицепси не бяха мои. Загорелите му от слънцето гърди, скрити под тази великолепна потна тениска, не бяха мои. Дългите, мускулести крака не бяха мои. Бяха на Ерин.

Освен това притежаваше неотразима усмивка и мил характер, благодарение на който въобще не се вълнуваше от това какво мислят останалите. Той ми помахна енергично зад очертанията на игрището.

— Каква фантастична изненада — каза той, след като бе притичал до мен веднага след крайния сигнал на свирката. — Не съм предполагал, че се интересуваш от ръгби.

— Аз също. Но играта наистина ме запали.

— Радвам се да го чуя — усмихна се той. — Скоро ще те направим фен.

— Тъъ... не бих стигнала толкова далече.

Той се засмя:

— Ще ми дадеш ли десет минути, за да се изкъпя и преоблека? Виж ме на какво приличам.

Когато Хенри се зададе, изглеждаше също толкова неустоим — косата му беше влажна от душа, чистите му дънки и тениска прилепваха плътно към тялото му. Днес ухаеше на омекотител за дрехи и дезодорант. Мирисът му накара сърцето ми да забие неудържимо.

Думите на мама отново преминаха през съзнанието ми. „Ако му се наложи да избира, той би избрал теб“.

Нямах никаква представа дали бе вярно, но със сигурност знаех едно: този път щях да му кажа. Може би щях да унищожа всичко, но трябваше да му кажа.

— Добър мач, Хенри. — Гласът принадлежеше на един от съотборниците му, висок, тъмнокож полунападател от Карибските острови. — До скоро! — добави той и го потупа по гърба.

Хенри вдигна ръка:

— До скоро, Карл.

Когато отново останахме насаме, призовах целия си кураж.

— Искаш ли да пийнем някъде? — попитах го аз. — Има нещо, за което трябва да поговоря с теб. Нещо, което трябва да ти кажа на всяка цена.

Той забави ход и ме погледна:

— Всичко наред ли е?

— Разбира се — отвърнах бързо, — хайде да изчезваме оттук.

Откритата бирария на „Блек Лайън“ беше доста безлюдна, вероятно защото бе необичайно хладно за началото на юли. Насочих се към любимото ни място под жасминовите храсти, в тази част, която беше застлана с калдъръм. Свалих пуловера и го наметнах на гърба си, като пхнах ръце между краката си. Хенри се върна от бара.

— Да не ти е много студено? — попита той, като остави питиетата на масата и потърка гърба ми. Когато ръката му докосна тялото ми, усетих пълзящата топлина, въпреки двата пласта дрехи.

— Добре ми е. Ами ти?

— Знаеш ме — свикнал съм да ми е леко студено. Докато растях, няколко пъти страдахме от измръзвания и едва тогава татко се сети да сложи отопление.

Настъпи тишина. Личеше си, че очаква да кажа нещо.

— Как е работата? — Реших, че трябваше да загрея преди грандиозното заявление.

— Всъщност брилянтно. Клиничните опити в Танзания, в които участва част от екипа, са наистина обещаващи.

— Хей, това е страхотно.

Той кимна:

— Въпреки това е сложно, защото маларията не е като полиомиелита или дребната шарка, за които има една ваксина. За да се преборим с нея, имаме нужда от много различни ваксини. Но явно се движим в правилната посока.

— Колко е вълнуващо да си част от нещо подобно — облакътих се на масата.

— Права си, вълнуващо е. Ще бъде трудно да напусна...

Той спря насред изречението си и ме погледна смутено.

Когато осмислих думите му, ми се зави свят. Нима се канеше да каже това, което си мислех?

— Да напуснеш ли? — повторих аз.

Той замислено отпи от бирата си и сведе поглед:

— Предполагам, че все някога трябваше да ти го кажа.

— Какво да ми кажеш?

— Тази мисъл ме ужасяваше, защото ми е кофти заради апартамента и...

— Какво да ми кажеш, Хенри? — Гласът ми трепереше.

— Макар че съм сигурен, че е глупаво. Знам, че ще се зарадваш заради мен, защото ти си такава.

— Хенри! — сопнах се аз. — Кажи ми за какво говориш! — Сърцето ми биеше силно, докато се вирах в него, объркана и зашеметена.

Той преглътна:

— Нали се сещаш, че Ерин непрекъснато говори за това пътуване?

— Да. — Изведнъж се вцепених.

— Е, тя най-сетне реши да го предприеме.

— О. — За част от секундата сърцето ми запрелива от радост при мисълта, че Ерин щеше да се разкара от сцената. Знаех, че това не ме правеше добър човек, но беше по-силно от мен.

— Когато предложи да замина с нея, първоначално отказах. После, след известно време, идеята започна да ми се струва все по-привлекателна. Тази възможност е твърде добра, за да я изпускам.

Отново вдигнах поглед към него, като осъзнах какво се опитваше да ми каже. Стомахът ми се преобърна, имах чувството, че някой бе стегнал гърдите ми с ремък.

— Не успях да си взема една свободна година, преди да вляза в университета, и това вероятно е едно от малкото неща в живота ми, за които съжалявам — продължи той. — Предполагам, че тогава не съм имал смелост. Но сега това се промени.

Долових аромата на жасмин, но натрапчивата му сладост, която обикновено обожавах, сега всеки миг щеше да ме накара повърна обяда си.

— Така че — той се усмихна, — взех решение.

— О?

— Заминавам с нея.

Лицето му се озари от вълнение и щастие. Вдигнах чашата с вино към устните си. Можех да чуя как издрънча в зъбите ми.

— Ядосана си, нали? — бързо попита той. — Имам предвид — заради апартамента? Реших, че лесно ще си намериш друг съквартирант, а ако не успееш, се предлагат много едностайни квартири. Ако не можеш да се справиш сама, ще продължа да плащам наема, докато ме няма. Последното нещо, което искам, е да ти създавам някакви неприятности.

Преглътнах с усилие, опитвайки се да скрия чувствата си.

— Не са неприятности, Хенри — едва промълвих.

— Честна дума, Луси — продължи той, — никога няма да те изоставя. Можеш да останеш, колкото си пожелаеш.

— Аз... знам. Всичко е наред. — Насилих се да се усмихна.

— Знаех си, че ще ме разбереш.

Той се приведе към мен и ме прегърна. Когато ръцете му обгърнаха раменете ми, се борех със сълзите си и се опитах да се стегна. Когато най-сетне ме пусна, отметна кичур коса от лицето ми и ме погледна в очите.

— Хей — промълви нежно той, — нали не си разстроена?

Исках да поклатя глава, но вместо това кимнах.

— О, Луси — изпъшка той и отново ме прегърна. — Имаш Доминик, която да се грижи за теб, докато ме няма. Ще се справиш.

— За колко заминаваш?

— Една година.

Две прости думички. И въпреки това ми нанесоха два силни удара в стомаха.

— Може и за по-дълго — продължи той. — Ще импровизираме.

— Една година? — повторих дрезгаво.

— Ти си тази, на която трябва да благодаря за случващото се —
прошепна той и отново помилва косата ми.

Вдигнах поглед, а болката в гърдите ми стана нетърпима:

— На мен ли?

Той кимна:

— Никога нямаше да мога да направя това, ако не ми беше
вдъхнала увереност. Честна дума, Луси Тайлър, ти си най-добрата
приятелка на света.

ГЛАВА 79

Никога не съм имала малко черно тефтерче. Имах малко пурпурно тефтерче, кориците му бяха обвити в коприна, а на предната имаше картинка на птичка от Изтока. Сдобих се с него по време на една екскурзия в пети клас до Центъра на организацията за спасяване на дивата природа и мочурищата. Единственият светъл миг от пътуването беше покупката му. Това може би щеше да ме накара да звуча като някой филистер, но след като в продължение на шест мразовити часа наблюдавах три патки и един темпераментен поен лебед, не изпитах никакви угризения. Поне имаха магазин. Прибрах се вкъщи с порцеланова чаша за чай, тенекиена кутия за моливи, няколко нови гумички и с малкото ми пурпурно тефтерче. Бях щастлива.

През десетте години след покупката му то постепенно се беше напълнило с имена и номера на мъжете, с които бях излизала. Кратки и провалени срещи.

Седнах на края на леглото си. Бях сама. Хенри и Ерин пазаруваха нови раници. Мълчаливо запрелиствах страниците му.

Бях го изкопала отново, защото във филмите, когато героинята преживяваше романтична криза, посягаше към тефтерчето си и призоваваше на бял свят цяла върволица от засукани екземпляри от миналото си. Очакванията ми бяха значително по-скромни, но несъмнено трябваше да има някой, когото да поканя, без да рискувам да ми връчат заповед за задържане.

Отворих първата страница, където имаше седем имена. Не можех да повярвам, че бях едва на буквата А, а бяха толкова много.

Добре...

Крис Астън. Той беше далечното минало, точно преди университета. Доколкото си спомнях, имаше дупе на спринтьор и усмивка, която можеше да разтопи вечните ледове на планините. Но това беше всичко, което успях да си спомня. Поставих звездичка срещу името му. Обещаващ.

Следващият...

Бен Айнсли. Сигурно беше три години по-късно. Стажантът геодезист, с когото отидох да гледам „Специален доклад“. Доколкото се сещах, не изглеждаше никак зле, макар че бе малко стиснат (аз купих пуканките), фъфлеше смешно и... о, не! Не можех да му се обадя. Той беше този, чиято кола вкарах в една канавка с размерите на Панамския канал. Не го понесе никак добре.

Следващият...

Марк Абът. Не, не, не. Това, че разбих остъклената врата на майка му с червеното си лачено токче, не беше сред най-гордите ми изпълнения, особено след като версията ми на песента „Пречупване на времето“ от шоуто „Роки Хорър“ дори не бе най-вдъхновяващата на партито. Господи, не беше честно. Докато наблюдавах как обувката се изстреля от крака ми, профуча във въздуха и се насочи право към вратата на майка му, в главата ми се въртеше една-единствена мисъл. Защо това се случваше на мен, а не на Каролин Декър, когато аз бях трезва (сравнително), а тя бе изпила цяла бутилка ром „Малибу“ и цяла вечер бе танцувала така, сякаш някой я бе вързал към електрически стол?

Час и половина по-късно бях прелистила целия бележник и се чувствах още по-депресирана. Нима животът ми на зряла жена почти се изчерпваше с поредица от катастрофални срещи?

Изпънах гръб и се усилих да мисля позитивно. Освен това бях нарисувала звездички срещу имената на единадесет мъже, за които реших, че си заслужават още един опит. Не че си ги спомнях като вълнуващи образци на мъжествеността или че кой знае колко си бяхме допаднали. Те бяха тези, пред които не се бях показала като пълна глупачка. Или поне аз си мислех така.

Взех телефона, сърцето ми биеше силно, докато набирах номера на Крис Астън. Нямах търпение отново да си поприказвам с него и — не на последно място — най-вече защото не спирах да мисля за онзи задник. Бяха минали години, откакто за последно го бях видяла, и вероятно имаше нов номер, но...

— Ало?

Не успях веднага да разпозная гласа.

— Здравсти — промълвих нервно. — Крис ли е?

— На телефона.

Сърцето ми прескочи.

— О, Крис. Ясно. Може би не ме помниш след всичките тези години. Всъщност съм сигурна, че не ме помниш, защото мина цяла вечност. Името ми е Луси Тайлър и...

— Луси Тайлър ли? — прекъсна ме той.

— Дай...

— Разбира се, че те помня.

— О. — Бях приятно изненадана. — Божке, това е чудо на чудесата! Мина доста време и предположих, че...

— Луси, миличка, никога не бих те забравил.

Начинът, по който го каза, ме накара да се почувствам неловко.

— Наистина ли?

— Все още разказвам историята от вечерта, когато излязохме да хапнем кротко в някакъв китайски ресторант — продължи той. — Първоначално лекарите ме притесниха, когато казаха, че зрението ми може и да не се възвърне.

За един гаден миг случката премина пред очите ми.

— Никога преди това не бяха виждали човек, чието око е прободено с пръчица за китайска храна.

О, боже! Затаих дъх, когато споменът се разгърна в най-бляскавите и цветни подробности.

— Не мисля, че успях напълно да го пробода, Крис — заявих аз, като се надявах, че възмущението прикриваше смуцението ми. Той винаги е бил склонен към преувеличаване, но все пак. — Не се опитвам да избягам от отговорност или нещо подобно, но това по-скоро бе... мушване, а не нещо друго. И стана много лесно.

— Не се тревожи, Луси. Няма да те съдя. След няколко дни се оправих. Всъщност седмици. Постепенно замъглеността изчезна и сега зрението ми е в отлично състояние. И да си мисля, че си прекарала толкова дълго време в Далечния изток! Смятах, че си експерт.

— Ъм, да — измрънках аз. — Просто бях загубила форма с китайските пръчици и...

— Този анекдот беше едно от първите неща, които разказах на съпругата си в нощта, когато се запознахме. Тя казва, че именно тази история я накара да ме хареса. Веднага разбрала, че имам заслепяващо чувство за хумор. Ха! Заслепяващо! Чатна ли?

Следващите няколко телефонни разговора дадоха още по-слаби резултати. Въпросните мъже или вече бяха намерили истинската

половинка на живота си, или изникваше някаква ужасяваща забравена история, или, подобно на Крис Астън, беше комбинация и от двете. Неохотно реших да се откажа. Очевидно бе най-добре мъжете от миналото ми да си останат там.

Три дни по-късно получих телефонно обаждане.

Бях изненадана колко много приповдигна духа ми. Ако щете ме наречете непоправим оптимист, но именно опитът да поставя началото на някаква връзка, която не включваше Хенри, може би щеше да се окаже ободрителното средство, от което се нуждаех.

ГЛАВА 80

Пол не изглеждаше така привлекателен, както го помнех, но това не ме смути. Поведението му тази вечер толкова много се доближаваше до определението „идеално“, че трябваше да напише учебник, посветен на етикета при срещите. Откакто преди половин час бяхме пристигнали в комедийния клуб, не можех да открия никакъв недостатък в него. Беше ми направил комплимент за вкуса ми на обличане, беше се поинтересувал за работата ми, скачаше към бара всеки път, когато се опитвах да ида сама. Беше ме накарал да се чувствам привлекателна и умна точно когато си мислех, че съм толкова неустойима, колкото някой зловонен африкански глиган. Много му бях задължена заради това.

До първия скеч оставаха пет минути, когато той се обърна и се усмихна:

— Луси, чувствам се като идиот.

— О! Защо?

— Задето не ти се обадох след Голямото национално надбягване.

Сигурно си решила, че съм някой малоумник.

— Ами... да — съгласих се добродушно.

Изглеждаше смутен.

— Винаги съм имал този проблем с обвързването — обясни той.

— Винаги когато ме хареса някое момиче, изпитвам нужда да издигна някаква бариера, да си поема дъх.

— Хей, не се тревожи, Пол. — Засмях се тихо. — Не си ми разбил сърцето.

— Разбира се. — Той не успя да скрие разочарованието си. — Въпросът е, че го преодолях.

— Кое преодоля?

— Проблемът ми с обвързването.

— О! Bravo на теб. — Не исках да прозвучи саркастично. — Съвсем сериозна съм — добавих аз.

Той се усмихна признателно и изведнъж ме осени една мисъл — Пол не беше направил и най-малкия намек цяла вечер. Той наистина се бе променил.

— Толкова се радвам, че се съгласи да излезеш с мен тази вечер.

— Хубаво. — Свих рамене.

— Почти бях забравил колко поразително красива си.

Усмихнах се смутено и когато намалиха светлините, част от мен почувства облекчение, задето не трябваше да мисля как да му отговоря. Не бях свикнала мъжете край мен да се държат по този начин. Беше трудно да преценя каква бе причината за случващото се. Дали бе възможно да е следната — колкото по-равнодушна бях, колкото повече се колебаех дали да бъда с него, или да го зарежа, толкова по-голям беше интересът от негова страна? Вероятно не.

Когато конференсието се появи, отново усетих погледа на Пол върху себе си. Вдигнах очи. Изражението му бе така замечтано, че се почувствах като „Кит Кат Чънки“ на сбирка на отслабващи дебелани.

Бързо се извърнах.

Не се бях опитвала да го раздавам равнодушно, просто така се чувствах. Харесвах Пол, или поне така си мислех. Но след олелията с Хенри полагах усилия да се развълнувам за тази среща. Това обясняваше и отсъствието на изкуствен тен, присъствието на миналогодишните дънки с едно малко петно в предната част на крачола и крака, които бяха толкова обрасли, колкото и брадичката на Кърт Ръсел.

Шоуто се оказа добро. Комикът, който неизбежно беше доста скучен, прояви милост и изнесе кратко представление; другите двама, по-забавните, доминираха като изпълнение.

Когато се изнесохме навън с останалата част от тълпата, по изключение не можех да реша какъв исках да бъде развоят на събитията.

— И така — каза Пол, — какво би желала да правим сега?

— Не знам. Какви са опциите?

— Ами, бихме могли да пийнем нещо или да отидем в някой клуб. „Хиби Джиби“ е малко по-надолу по улицата и моите приятели са там.

Той се вгледа в изражението на лицето ми:

— Макар че, като се замисля, идеята не е кой знае колко добра.

Усмигнах се.

— Или пък — колебливо продължи той — много ще се радвам, ако се отбиеш у нас за по едно питие преди лягане.

— Какво ще кажеш да пийнем по нещо? — предложих дипломатично.

— О, страхотно — отвърна той.

Когато се насочихме към бара, се опитах да разбера какви бяха чувствата ми към Пол. Когато пяхна ръка в моята и леко я стисна, засиях успокоена. Нямах съмнение, че тази нощ Пол ме желаше. Нямах абсолютно никакво съмнение. Когато се озовахме в бара, той отново настоя да плати питиетата въпреки протестите ми.

— Още ли посещаваш често Езерната област? — попитах го аз, когато се върна.

— Да — отговори той. — Защо, би ли искала някой път да идем отново?

Поколебах се и се сетих за разговора, който проведохме с Хенри в нощта, когато беше с Давина и ме помоли да бъда по-откровена с кавалерите си.

— Не мисля — казах на Пол. — Чувствам се глупаво, че го казвам, но може би те заблудих за опита ми в изкачването на планини.

Той се усмигна:

— Подозирах.

— Не съм експерт нито в тази област, нито в коя да е друга. Просто съм си аз. Старото ми скучно „аз“.

— В теб няма нищо скучно, Луси — заяви той и преди да успея да помисля, се приближи към мен. Очите му се затвориха и устните му докоснаха моите. Хванах се, че наблюдавам отблизо лицето му, докато ме целуваше. Изражението му беше страстно и напрегнато.

Отдръпнах се.

— Какво има, Луси? — попита той.

— Аз... — започнах.

Но не знаех как да отговоря. Наистина. Знаех само, че Пол не беше това, което исках.

ГЛАВА 81

— Как е джакузито? — говорех по телефона с майка ми ден след като новата им придобивка бе монтирана в свободната спалня.

— Джакузи ли? Според думите му беше това.

— О! Значи татко не е донесъл джакузи вкъщи?

— Не, Луси. В свободната ни спалня има басейн с вода с размери три на три метра, но не и джакузи.

— Объркана съм. Какво е тогава?

Тя въздъхна:

— Басейн за раждане.

— Басейн за раждане? Имаш предвид като басейн, в който можеш да родиш?

— Правилно. Точно когато си помислих, че вкусът на баща ти към стоки ментета не би могъл да стане по-странен, той докара това у дома. — Тя не звучеше впечатлена. — Очевидно са се отървали от тях в акушеро-гинекологичната болница, където работи като портиер приятелят на баща ти Робо. В това нещо са били родени над хиляда бебета. Това е прекрасна статистика, но тя действа разрушително на представата ми да си пийвам мартинитата в него като Джоан Колинс.

Чух плясък на вода.

— Не знам какъв ти е проблемът — изкрещя татко. — Тук е страхотно. А освен това е бил почистен. Никога нямаше да разбереш, ако не ти бях казал.

— Отстрани има лепенка, на която пише какво да правиш, ако ти се скъса амниотичният сак — изръмжа тя. — Сигурно ме мислиш за вчерашна.

Реших да сменя темата:

— Как върви новата ти работа?

— Направо блестящо. Обожавам я.

Поколебах се, докато се опитвах да разбера дали не беше саркастична.

— Честна дума — продължи тя, като усети моя скептицизъм. — Екипът е страхотен, а и Джаспър е фантастичен шеф. Не мога да повярвам какъв късмет извадих.

— Господи, наистина звучиш ентузиазирано.

— За първи път чувствам, че мога да направя кариера. Както и да е, миличка, а ти готова ли си вече?

— Всъщност не. Най-добре да изчезвам. Ще се отбия да ви видя през уикенда, става ли?

Затворих телефона и влязох в спалнята си, като оглеждах хаоса.

— Майка ти ли беше това? — провикна се Хенри от коридора. — Как е новата ѝ работа?

— Тя е толкова доволна, че очаквам да я включат в химна на компанията. — Взех една стара преса и я отнесох към коридора, за да я прибавя към купчината. — Не мога да повярвам, че за четири години сме натрупали толкова много боклуци.

— Не ми говори — промърмори Хенри и добави нещо, което приличаше на част от водолазна екипировка.

— Откъде взе това? — попитах аз.

— Майка ми го донесе от една екскурзия — ухили се той. — Предизвика фурор в градския център за отдих и развлечения.

Избухнах в смях.

Купчината ни за благотворителния магазин беше станала толкова висока, че приличаше на връх Кинабалу на остров Борнео. Не бях много убедена, че щяха да ни благодарят. Беше трудно да преценя кое изглеждаше по-отблъскващо: моите компактдискове — колекция от смотани албуми от края на деветдесетте години, или учебниците на Хенри.

— Учудвам се, че ще се отървеш от това — заявих аз, когато добави „Учебник за изкореняването на маларията“ от Емилио Пампана.

— Имам две копия.

— Ами останалите книги?

— Отиват в къщата на родителите ми. — Той сви рамене.

Духовният им дом — изведнъж усетих как очите ми се напълниха със сълзи. През цялата сутрин бях по-емоционална и от някой финалист на шоуто за музикални таланти „Х-Фактор“ и рано

или късно трябваше да се случи. Усърдно се захванах отново с опаковането на вещите си.

— Добре ли се чувстваш? — попита тихо Хенри.

— Да — подсмръкнах аз. — Сенната ми треска се е обострила.

Бързо се запътих към кухнята, твърдо решена да не ме види как плача, и започнах да обвивам съдовете в хавлиени кърпи.

— Луси...

Хенри беше застанал на вратата, лицето му излъчваше загриженост. Устните ми започнаха да треперят.

— О, ела тук. — Той пристъпи напред и ме прегърна. Притиснах лице към меката и гладка кожа на врата му, докато по страните ми се стичаха парещи сълзи. Колкото повече се опитвах да спра да плача, толкова по-трудно ставаше.

— Ще ми липсваш, това е всичко — успях да промълвя.

— Ти също ще ми липсваш. — Той помилва косата ми. — Повече, отколкото можеш да си представиш.

Думите му ме накараха да се отдръпна. Да не би да искаше да каже...

— Не че ще загубим връзка — продължи той. — Винаги ще бъдем приятели.

Хиляди неизречени думи напиреха в гърлото ми, но единственото нещо, което успях да измрънкам, бе:

— Да.

Той ме целуна по главата и потърка гърба ми:

— Сега. Хайде, жено, стегни се. Имаш красив апартамент, в който трябва да се нанесеш.

На входната врата се почука.

— Хей, вие двамата — провикна се Доминик и прескочи някаква разхвърляна купчина. — Нима не сте чували нищо за безопасността? Някой може да влезе и да открадне половината неща от апартамента ви.

— Бих му оставил бакшиш, ако ни отърве от тях — заяви Хенри.

— Отбих се, за да видя как се справя новата ми съквартирантка — обади се Доминик. Изглеждаше по-добре в сравнение с преди няколко седмици. Не напълно безупречна както обикновено, но кожата ѝ бе много по-сияеща, а косата — по-лъскава.

— О, добре — отвърнах аз. — Ще извикам камиона за пренасяне едва утре сутрин, така че разполагам с още време, за да опаковам тези неща.

— Ами ти, Хенри? — продължи тя. — Готов ли си за голямото пътешествие? Тъкмо се връщам от апартамента на Ерин. Тя едва се сдържа.

— Да, много съм развълнуван, благодаря — отвърна Хенри. — Остават само два дни.

Погледна ме загрижено, за да разбере дали все още бях разстроена. Положих всички усилия, за да издържа стоически.

— Слушай, красавице — Доминик се обърна към мен, — сдобих се с ключовете от апартамента. Искате ли ти се да дойдеш, за да надникнем? Знаем, че трябва да се нанесем едва утре, но не мога да устоя.

ГЛАВА 82

Нашият нов апартамент край пристанището беше всичко, което някога си бях пожелавала — просторен, декориран с вкус и с превъзходно местоположение. Влязох в спалнята си, която беше два пъти по-голяма от старата ми и пет пъти по-люксовна. Естествено, бе скъп, макар че всичко би ми се сторило такова в сравнение с апартамента, който деляхме с Хенри. Когато преди четири години го открихме, си беше истинска далавера, а напоследък беше още по-изгодно, като се имаше предвид, че наемът почти не се бе увеличил. Когато отворих вратата на терасата, бризът погали голите ми ръце и повдигна духа ми, но бе съвсем за кратко. Дори и това не беше достатъчно. Трябваше да преливам от вълнение, но не беше така, защото вече нямаше да живея с Хенри. Беше ясно като бял ден.

Когато приключихме с плановете си за това как ще подредим мебелите, двете с Доминик решихме да се отбием и да пийнем по нещо в един бар до пристанището. Намерихме си маса, от която да наблюдаваме залязващото слънце, когато посетителите на някакъв концерт се насочиха към близката сцена и се смесиха с любителите на изкуството, които се връщаха от галерията „Гейт“.

— Ще ми хареса да живея тук — обади се Доминик.

— На мен също — съгласих се решително аз. — Как се чувстваш?

Тя плъзгаше пръст около столчето на чашата си:

— Добре съм, Луси. Обещах си, че няма да задълбавам.

— Чудесно — отвърнах аз. — Никога не си ми правила впечатление на човек, който задълбава. Не мисля, че би ти подходило. — Тя се усмихна. — Още ли си твърдо решена да си починеш от мъжете?

Тя ме погледна и се поколеба:

— Ако трябва да съм честна, в момента нямам нужната енергия. Писнало ми е от срещи. Искам да си покротувам за известно време.

— До голяма степен Джъстин е отговорен за това — измърморих ядосано.

При това изказване очите ѝ се премрежиха и се взря в чашата си. Веднага съжалих, че споменах името му:

— Извинявай, Дом.

— Всичко е наред. Не съм първото момиче на света, на което му разбиват сърцето.

— Предполагам, че си права. Макар че и да си милиардното, няма да те боли по-малко.

— Вярно е. Но знаеш ли какво, Луси? Няма да позволя на случилото се да ми развали настроението. Може би двете с теб все още не сме открили подходящите мъже, но се справяме добре, нали? Имаме страхотна работа, страхотен апартамент... и можем да разчитаме една на друга.

Никога преди това не се бях чувствала по-благодарна, че имах приятелството на Доминик.

— И след като го споменах — продължи тя, — какво ще правиш довечера?

— Просто ще опаковам — въздъхнах незабележимо. — С тази скорост вероятно ще го правя до полунощ.

— Срамота. Ерин ми се обади малко по-рано, за да ме покани да пийнем нещо.

— О... съжалявам. — За миг се почувствах гузно облекчена, че имах извинение, за да не изляза с Ерин.

— Няма проблем — продължи Доминик. — Така или иначе звучеше странно. Мисля, че е нервна, задето ще изостави всичко за година.

Преди да успея да отговоря, една сянка плъзна по масата ни.

— Как е, сестро?

Дейв беше облечен от главата до петите в „Емпорио Армани“ и явно се бе отказал от солариума. Това си беше напредък.

— О, здрасти. Прости ли ми вече?

Той се засмя, разроши косата ми и дръпна един стол:

— Много ясно. Трябва да се подкрепяме, когато мама изпадне в настроението, което я беше обхванало преди няколко дни.

Потръпнах:

— Когато пожелае, може да бъде страшна, нали?

— Съвсем мъничко. Как те нарече... Хети Уейнтроп?

Избухнахме в кикот, след което казах:

— Не мисля, че познаваш Доминик. Дом, това е брат ми Дейв.

Дейв, Доминик.

Доминик протегна ръка с широка усмивка:

— Описанието на сестра ти беше съвсем различно.

Дейв поклати глава:

— Нека позная — изключително мързелив безделник, чиито единствени интереси са футболът, жените и да се фръцка пред огледалото.

— Никога не е споменавала футбола — отвърна Доминик с привидна сериозност.

Дейв се засмя развеселено.

— Какво правиш тук? — попитах аз.

Той направи знак към група бизнесмени и бизнес дами в другия край на бара.

— Домакин съм на корпоративно събитие. Бяхме на изложба в „Тейт“.

— Шегуваш се — изкикотих се аз. — Нима не знаят, че най-близкият ти допир с модерното изкуство бяха графитите, които дялкаше по чина си в училище?

— Много смешно. — Той отпи от бирата си. — Всъщност ми хареса. Доминик, почитател ли си на изкуството?

— Бих могла и да стана — отвърна тя.

Погледнах невярващо към брат си и приятелката си. В главата ми нахлу едно толкова ужасно предположение, че за малко не изплюх виното си.

Долових как горната устна на Доминик се изви незабележимо и тя задържа погледа си върху него малко по-дълго. На лицето на Дейв засия дръзка усмивка, а очите му искряха.

Зачудих се дали някой от тях беше наясно в какво се забъркваше.

ГЛАВА 83

Днес на работата имахме две нови попълнения: Питър, сладък факир в областта на информационните технологии, чийто моден герой беше Шаги от анимацията „Скуби Ду“, и Стейси, стажантка в отдел „Маркетинг“, чиито крака явно бяха безкрайни. За никого не беше изненада, че Дрю реши да я вземе под крилото си:

— Хайде, Стейси, сложи край на мъките ми — мазно се подсмихна той. — Имам два билета за концерта на „Кингс ъф Лиън“ и името ти е на единия от тях.

— О — изкиска се Стейси, която очевидно бе поласкана. Тъй като беше нова във фирмата и не познаваше Дрю, можех да ѝ простя. — Съжалявам, но имам други планове за вечерта...

— Отмени ги — нареди ѝ той. — Няма да съжаляваш. Гарантирам ти.

— Напротив — измърморих под носа си. — Гарантирам ти.

Днес бях затрупана с работа, като не на последно място беше и задачата ми да спечеля някакъв нов клиент, с който да заместим „Пийч Гиър“. Макар да бе ужасно, че продължаваха да мислят, че аз бях източникът, от който бе изтекла историята им, се бях примирила с факта, че никога нямаше да ми повярват. Единственият начин да продължа напред, бе да намеря клиент, който да ги замести. Затова изглаждах една презентация за утрешната си среща с голяма модна онлайн фирма. Бях твърдо решена да превърна текста си в един от най-убедителните образци на прозата, който щеше да се нареди след заключителната предизборна реч на Барак Обама.

На бюрото ми се приземиха две писма и когато успях да вдигна поглед, Малката Линет вече бе прекосила половината офис. Беше си взела болнични за една седмица и не бях чула и думичка от нея, откак се бе върнала тази сутрин. Канех се отново да се захвана с офертата си, когато Линет изневиделица зави наляво и се отправи на бегот към дамската тоалетна. Намръщих се, като се надявах някой да я последва,

но бързо осъзнах, че недосетливите мръсници въобще не бяха забелязали.

Неохотно затворих презентацията си и тръгнах, за да я проверя.

— Добре ли си, Линет? — Отворих вратата със замах и заоглеждах долната част на кабините.

Бях посрещната от тишина, но после долових подсмърчане, което звучеше като мощна помпа за отпушване на мивки.

— Линет? — повторих аз.

Вратата на кабината в дъното изскърца.

Открих Линет разположена на седалото, обляна в сълзи. Вдигна поглед. Беше търкала така енергично красиво гримираните си очи, че приличаха на две големи буци дървени въглища.

— Луси, нали няма да кажеш на никого, че съм тук? — Тя се опита да избърше спиралата, но успя единствено да отлепи изкуствените си мигли.

— Разбира се, че няма — уверих я аз. — Какво става?

Тя ми кимна мълчаливо и ме накара да затворя вратата на кабината.

— Нали се сецаш за моя приятел? — дрезгаво промълви тя.

— Да?

— Е, той ме заряза.

Клекнах и хванах ръката ѝ:

— О, Линет. Това е ужасно. Толкова съжалявам.

— Но по-лошото е, че той ме използва. Въобще не е мислел за мен. Използва ме, за да постигне собствените си ужасни цели.

Намръщих се:

— Сигурна съм, че това не е вярно.

— Напротив. Не успях да го забележа, защото го харесвах от толкова отдавна. Сега не само че ме заряза, но заради мен един наистина добър човек е загазил. Някой, който наистина не го заслужава.

Опитах се да я успокоя.

— Слушай — казах нежно аз, — каквото и да се е случило, съм сигурна...

— Дрю е — прекъсна ме тя.

Веднага спрях, за да се убедя, че бях чула правилно:

— Какво за Дрю?

— Дрю беше новото ми гадже.

— Но... той е задник — изстрелях аз.

— Сега вече знам — изхленчи тя. — Сега е там и флиртува със Стейси.

— Леле. — Бях искрено шокирана от това. Малката Линет никога не бе блестяла с голям интелект, но винаги бях смятала, че флиртовете ѝ с Дрю бяха съвсем невинни.

— Мислех си, че наистина ме харесва — ридаше тя, — но единственото, заради което ме е искал, е било...

— Сексът? — довърших вместо нея.

— Всъщност не — каза тя, за моя изненада, а после добави. — О, Луси, толкова съжалявам.

— Защо, за бога?

Тя закри лицето си с длани:

— Нали се сещаш за онзи доклад, който ме помоли да подвържа професионално?

В гърлото ми заседна топка:

— Стратегията „Пийч Гиър“ ли?

— Реших, че няма да навреди на никого, ако му го покажа — бръщолевеше тя. — Каза, че искал само да направи копие на някакво лого... Ако съм знаела какви щяха да са последствията... Господи, Луси, иска ми се да се самоубия!

Изправих се със стиснати челюсти:

— Едва ли ти се иска толкова много, колкото на мен да убия Дрю.

Дрю разбра, че знаех, в мига, в който зърна лицето ми. Въпреки отричанията му го завлякох след себе си в една зала за срещи. Езикът на тялото му едва ли щеше да е така издайнически, дори и да си бе закачил големи мигащи светлини.

— Какво е казала Линет? Не знам за какво говори — ухили се подигравателно, сякаш самото предположение, че би могъл да извърши нещо непристойно, беше абсурдно. — Тази малка уличница се е вкиснала, защото я зарязах. Сега се разкарай от пътя ми, глупава и надменна кучко, и ме остави да работя!

Опита се да ме избута, за да се добере до вратата, но аз отказах да помръдна.

— Няма смисъл да отричаш — заявих и кръстосах ръце на гърдите си. — Линет ми каза всичко. Единственото нещо, което не разбирам, е защо. Защо го направи, Дрю?

— Ти си луда — отвърна той. После отстъпи назад и без да иска, удари главата си в една от изрезките от вестник, поставени в рамки на стената. Очевидно беше смутен.

Продължих:

— Нима ме презираш толкова много, че напук се опита да провалиш кариерата ми?

— Този разговор става досаден.

— Или имаше някакъв друг мотив?

— Цялата история е абсурдна и съм възмутен от тези нелепи твърдения.

— Хайде де — не отстъпвах аз. — Изплюй камъчето. Каква причина би имал, че да снесеш информация като тази на „Газет“, когато...

Млъкнах насред изречението си, когато поради някаква необяснима и за самата мен причина се усетих, че оглеждах изрезките по стените: там беше изложена, рамка до рамка, извоюваната с години известност на „Пиймън-Браун“. Имаше стотици примери — като се започнеше от Доминик, Стивън, Ема и Дъглас и се стигнеше, ако позволите да кажа, до мен самата. Всеки един от нас имаше окачени поне няколко статии. Всеки един с изключение на Дрю. Имаше само една — тази за „Ернст Самър“, която се появи в „Газет“ същата седмица, когато претърпяхме погрома с „Пийч Гиър“.

— Боже мой — пророних аз, след като бях започнала да прозирам какво ставаше.

— Какво? — сопна се Дрю, а по челото му заблестяха капчици пот.

— Направил си размяна — обвиних го аз. — Осигурил си им сензацията за „Пийч Гиър“, а в замяна на това са напечатали блудкавата ти история за „Ернст Самър“. В продължение на месеци се опитваше да убедиш пресата да я публикува, но безуспешно, докато накрая се появи мистериозно в седмицата, в която излезе и историята за „Пийч Гиър“. Това е.

Погледна през прозореца, сякаш не можеше да ме чуе.

— Дрю, знаеш ли колко е сериозна постъпка ти? — продължих яростно аз. — Забрави за незначителното ни съперничество. Рискувал си репутацията на един от най-важните клиенти на компанията, за да публикуват някаква долнопробна статия във вестниците.

Той ми хвърли унищожителен поглед и изхленчи:

— Щяха да ни уволнят.

— По чия вина? — настоях аз. — За тях нямаше никакви публикации и репортажи, просто защото ти не успя да им извоюваш нищо като хората. Но разрешението не е да смажем останалите клиенти.

Не отговори и за миг се зачудих дали най-сетне го бях накарала да се засрами.

— Никога няма да призная — прошепна той. — И никога няма да го докажеш.

— Няма да ѝ се наложи.

Когато се извърнах, Роджър беше застанал на вратата. Никога преди това не бях виждала подобно изражение на лицето му: беше като буреносен облак. А за човек, който често бе бъркан с Бил Оди^[1], това си беше истинско постижение.

— Луси, би ли ни оставила насаме с Дрю за няколко минути?

Погледнах към Дрю. Челюстта му потреперваше, но видът му остана предизвикателен.

Излязох от залата, затворих вратата и се насочих към бюрото си. Отново отворих презентацията и се опитах да се концентрирам върху нея, но след пет минути се появи Доминик:

— Какво става между теб и Дрю? Видях как го повлече към залата за срещи и изразът на лицето ти ме накара да се усъмня дали ще да излезе жив оттам.

— Аз съм най-малкият му проблем — отвърнах тихо. — Сега е вътре с Роджър. Един бог знае какво ще...

— Луси, би ли дошла за малко тук, моля? — Роджър се бе запътил към офиса си.

Хвърлих поглед към залата за срещи, където ги бях оставила с Дрю. Вратата беше отворена, но не успях да видя дали все още бе вътре.

— Разбира се — отвърнах аз, изправих се и тръгнах след него. В този момент се зададе от офиса си. Държеше сакото си.

— Ъм... приключи ли с Дрю?

Роджър изсумтя:

— Би могло да се каже. Хайде, да пийнем по едно кафе. Искам да ти направя предложение. Нещо, което трябваше да сторя много отдавна.

[1] Английски писател, актьор, комик, художник, натуралист и музикант, който става известен с участието си в комедийния сериал „Сладкишчетата“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 84

Последната ни вечер навън беше весело преживяване за по-голямата част от групата. Ерин и приятелите ѝ — Дарън, Джейсън и Аманда — бяха толкова нетърпеливи час по-скоро да започнат пътешествието си. Доминик бе прекарала вечерта, настоявайки да разбере всичко за брат ми (до този момент бях разкрила, че краката му миришеха по-зле от задника на наскоро споминала се мечка, но явно това не я бе отказало). И напълно логично, Хенри преливаше от също толкова голямо нетърпение, колкото и останалите. Дори и да беше размислил, не го показваше.

Колкото до мен, справях се сравнително добре с опитите си да изглеждам щастлива. Кое то си бе постижение, защото се чувствах така, сякаш сънувах кошмар и не можех да се събудя. Имах чувството, че летях с делтаплан и се бях насочила право към някаква планина. Чувствах се като... лайно. Извинете. Бе трудно да си поетичен, когато си толкова разстроен.

— Опитай от мезето с хайвер, Луси — обади се Дарън, като побутна купата към мен. — Почти нищо не си хапнала.

— О, благодаря. — Загребах една лъжица от соса с цвят на дъвка и започнах да го похапвам с тънката като лист пита. Всички се съгласиха, че това бе най-вкусното ястие отвъд пределите на остров Лесбос. Чувствах се така, сякаш с мъка прокарвах цимент през гърлото си.

— Само помислете — започна Аманда, — по това време следващата седмица ще бъдем в Будапеща, ще ядем гулаш и ще прием... каквото пият в Унгария.

— Известни са с десертното си вино — осведоми я Хенри. — Мисля, че се казва „Токай“.

— Никога не съм обичала сладко вино — нацупи се Ерин. — Ще се задоволя с бирата.

— И в това са добри — добави Хенри. За миг улови погледа ми и сякаш светкавица разкъса гърдите ми. Бързо се извърнах встрани и се

опитах да изглеждам така, сякаш се наслаждавах на буца от гръцката разядка дзадзики.

— Хайде, давайте, накарайте ни да ви завиждаме. — Доминик сбута с лакът Хенри. — Двете с Луси оставаме приклепени тук, докато всички вие обикаляте из тези екзотични места.

— Заповядай, можеш да се присъединиш към нас — ухили се Дарън. — Винаги ще се намери място за още две дами.

— О, боже! — изстена Аманда. — Някой да го спре. Той никога не би могъл да устои на блондинка, Доминик.

— Тогава значи е от моя тип мъже — намигна тя. — Благодаря за поканата, но още преди години съм се заклела никога да не отсядам в места, които имат по-малко от четири звезди. Кое то според мен изключва някои от местата по вашия маршрут. Вляза ли в някое подобно, и започва да ми тече кръв от носа.

Виното се лееше в неограничени количества с напредването на вечерта и колкото по-весела ставаше групата, толкова по-дълбоко отчаяние ме обземаше. Едва поглеждах към Хенри. Бях се убедила, че ако не държа главата си сведена, той щеше да се досети. За моята бурна, възпламеняваща и ужасна любов към него, любов, с която се борех всеки ден и губех.

В един миг Ерин се наведе, за да си вземе маслина, а Хенри ѝ се усмихна нежно. В очите ми започнаха да напират сълзи, обзе ме паника, че щеше да се наложи да напусна залата.

— Смятам, че идва ред на поздравленията, Луси — намеси се Аманда. — Ерин каза, че имаш нова работа.

Роджър ме бе повишил. След сцената с Дрю, на която бе станал свидетел, заяви, че най-сетне бе осъзнал колко много държи на мен. Преди няколко месеца щях да изпадна във възторг заради това. Но сега почти не ми пукаше.

— Да, сега съм акаунт директор — казах ѝ аз. — Имам свой собствен екип и съм в управителния борд.

— Хубаво увеличение на заплата, а? — попита Дарън.

Кимнах.

— Никой не го заслужава повече от Луси — додаде Доминик, като грабна още едно парче от тънката пита. — Време беше Роджър да признае, че тя е наистина ценен кадър...

Когато сервитьорът се приближи, за да налее вино, Доминик се обърна към мен и прошепна:

— Не мога да повярвам какво подло малко лайно се оказа Дрю. Знам, че двамата с него никога не сте били големи дружки, но да те наиксне така... честна дума, бях смаяна.

— Хммм.

— Жалко, че напусна по свое собствено желание и се изниза, без никой от нас да забележи — размишляваше тя. — Щеше ми се да видя как го уволняват и охраната го изхвърля.

— Нямаме охрана.

— Знам. Още по-жалко. И все пак това доведе до същото, песента му е изпята.

— Хммм.

— Ама, за бога. — Тя се обърна към мен. Изглеждаше ядосана. — Жено, повишиха те. И вече няма да ти се налага да седиш срещу Дрю и да го гледаш как си масажира чатала. Трябва да си на седмото небе.

Усмихнах се:

— Така е. Честна дума, но имам главоболие, това е всичко.

Доминик се канеше да отговори, когато осъзнах, че телефонът ми звънеше. Извадих го от чантата си и видях, че беше Дейв. Като се имаше предвид, че никога не ми звънеше, първото ми подозрение бе, че искаше да се докопа до номера на Доминик.

— Здравсти. Нека позная... — изправих се и се приближих към вратата, за да го чувам по-добре.

— Луси — звучеше задъхано. — Ще трябва да дойдеш.

— Какво?

— Мама и татко. Къщата гори, Луси. Проклетата къща гори.

ГЛАВА 85

Хенри заряза колата пред къщата на мама и татко и двамата изскочихме навън. Въздухът беше наситен с дим и страх, докато съседите с посивели лица се бяха скупчили на групичка. Навсякъде имаше пожарникари, които тичаха и викаха. Застанах пред къщата и с мъка се опитвах да си поема дъх, докато пламъците от трите прозореца бучаха и димът се носеше на талози към нощното небе.

— Къде са те?

— Все още са вътре — дрезгаво промълви Дейв. Очите му се бяха налели със сълзи. — Опитах се да вляза, но коридорът е пълен с дим и...

Инстинктивно се втурнах към къщата, но Хенри ме дръпна.

— Нека специалистите се справят с това, Луси. — Той здраво обви ръце около мен, докато пожарникарите, снабдени с дихателни апарати, проникнаха в къщата.

Крещяха се заповеди и скоро къщата беше залята с пяна и вода. Завладя ме надежда при мисълта, че се правеше нещо смело и решително. Но нямаше никакво значение колко усилия полагаха мъжете, за да потушат огъня, след няколко мига пламъците се възобновиха, сякаш ни се надсмиваха със своята неотслабваща енергия.

Времето спря, докато Хенри, Дейв и аз наблюдавахме безпомощно пред къщата, а горещината пареше очите ни. Паниката ми нарасна още повече и сякаш върху ми се стовари мрачна сянка, когато осъзнах, че не можех да направя нищо.

— Не мога да се справя с това, Хенри — разридах се аз, като потърсих опората на гърдите му. Отчаяно исках прегръдката му някак си да накара всичко да изчезне. — Не мога да се справя.

Дейв беше застанал до нас и бе затулил лицето си с ръка.

— Сигурно ли е, че са вътре? — попитах за шести път.

— Многократно звънях на мобилните им телефони — отвърна той. — Никой не отговаря.

На вратата се появи някаква фигура. Когато се приближи, бе почти неузнаваема заради дима и аз се затичах.

— Тате! — изкрещях отчаяно.

Но това не беше татко.

Беше един от пожарникарите, влязъл малко по-рано. Няколко секунди по-късно към него се присъедини колегата му, който се появи от къщата, опушен и сломен.

— Някакъв успех? — попитах аз, а той поклати глава.

— О, боже! — изкрещях аз.

Обърнах се към Дейв и се спуснах в прегръдките му. Двамата с брат ми ридаехме както никога преди, обхванати от ужас.

— Луси. — Хенри докосна рамото ми, но не можех да му отговоря. Не можех нито да мисля, нито да говоря.

— Луси. — Той ме хвана за ръката и насила ме откъсна от Дейв.

Опитах се да вдигна поглед, но не успях.

— Какво? — ридаех аз.

Вдигнах мокрото си от сълзи лице от рамото на брат ми.

— Там. — Хенри посочи вратата.

Когато се възряхме през дима, различих някакво движение пред вратата. Първоначално беше невъзможно да разбера какво е; едно очертание в далечината. Можеше и нищо да не е.

Само дето беше — това бе сянката на човек... не, на двама души — единият носеше другия. Когато фигурата се заклатушка напред, в гърдите ми се надигна надежда. Може би някой пожарникар я бе спасил. Така поне нямаше да загубим и двамата.

Моля те, господи, направи го истина! Направи го истина!

— Исусе — промърмори Дейв. — Това не е ли...

— Не може да бъде... — добавих аз.

Тогава мъглявата фигура придоби ясни очертания.

Татко носеше мама в прегръдките си, тялото ѝ се люлееше безжизнено в ръцете му. Втурнахме се напред, изпреварени от парамедиците. Татко се свлече на колене. Мама беше в съзнание, но съвсем за кратко.

— Първо се погрижете за Каролин — изхриптя баща ми, когато парамедиците се захванаха за работа. — Моля ви, погрижете се за съпругата ми.

Вдигнаха мама на носилка. Татко се приведе и потупа ръката ѝ, после сведе глава и долепи устни към нейните.

Мама отвори очи и се закашля мъчително.

— Благодаря ти — едва пророни тя.

— За какво? — прошепна татко.

— Задето ми спаси живота — дрезгаво изрече тя.

Той се усмихна и избърса лицето си с мръсния ръкав:

— Обичам те, Каролин. Знам, че не го казвам често, но е така.

Тя кимна и отново затвори очи. Изглеждаше успокоена. Сърцето ми преливаше. Мама... о, господи, мама...

Тя отвори отново едното си око и го насочи към татко:

— Знаеш ли какво, следващия път, когато искаш да го докажеш, защо не пробваш с някакви цветя?

ГЛАВА 86

Хенри беше отскочил до будката за вестници, както правеше винаги през почивните дни. Само дето това не беше обикновен почивен ден.

Чантите му бяха до вратата, опаковани и готови за заминаването, което беше след час. Трябваше да го придружа на летището, за да го изпратя, но когато тази сутрин се събудих, разбрах, че нямаше да мога да го преживея. Нямаше да мога да наблюдавам как той и Ерин заминават заедно, без да избухна в сълзи и да прецакам работата.

Взех бележник и химикалка от чантата си и започнах да пиша с цялата бързина, на която бях способна. Не разполагах с много време, преди да се върне.

„Хенри,

Съжалявам, че няма да дойда с теб до летището, но ако изпусна часовете за посещение в девет и половина, няма да мога да видя мама, а след случилото се тя се нуждае повече от мен, отколкото ти. Знам, че при тези обстоятелства ще ме разбереш. Пожелавам ти невероятно пътешествие, но нали няма да ме забравиш? Ужасно ще ми липсваш и не се шегувах, като казах, че искам картичка от всяко едно място. Не ме разочаровай!“

С много обич и целувки: Луси.

Сгънах бележката и я поставих на изтривалката, за да я види веднага, щом влезе. После грабнах пуловера си, излязох от вратата и тръгнах право към колата. Посегнах към дръжката на вратата и вдигнах поглед точно в мига, когато Хенри зави иззад ъгъла в долния край на улицата. Носеше вестника в ръка.

Извърнах поглед, престорих се, че не съм го забелязала, и скочих в колата. Без да поглеждам назад, пъхнах ключа, включих на скорост и

отпраших. Изпарих се от живота на Хенри.

ГЛАВА 87

Като се имаше предвид, че майка ми се бе изправила лице в лице със смъртта само преди осемнадесет часа, изглеждаше забележително жизнерадостна.

— Колко типично, нали? — Тя разопакова някакъв шоколадов бонбон и го пъкна в устата си. — Всички в сериала „Династия“ имаха джакузи, но ничия къща не изгоря до основи.

Доминик се усмихна и ми предложи полупразната кутия луксозни шоколадови бонбони.

— Не, благодаря — отвърнах тихо.

— Предполагам, че Кристъл Карингтън^[1] не е плувала в някакво си приспособление за бременни — продължи майка ми.

Сигурно беше направена от по-издръжлив материал, отколкото аз. Докато доволно се тъпчеше с шоколад, аз се чувствах така, сякаш бях цапардосана по главата с парна ютия.

Това не се дължеше единствено на пожара — макар че този факт бе достатъчен, за да се чувствам разстроена чак до 2020 година. В съзнанието ми се въртяха мисли за Хенри, който сега беше на път за летището в Манчестър, изпълнен с надежди и мечти за следващите дванадесет месеца.

Надявах се да не бе прекалено ядосан, задето се измъкнах, но пък наистина си имах добро извинение, макар че часовете за посещение всъщност започваха едва в единадесет и половина. Доминик бе свършила добра работа, като успя да подкупи една от медицинските сестри с половината от розите на мама, за да ни пусне по-рано.

— Тук не останаха много бонбони — промърмори тя, като разви зелената опаковка с триъгълна форма. — От кого ги купихте, от баща ти ли?

Нямаше да се изненадам, ако Хенри предложеше брак на Ерин, докато ги нямаше. Ето какво се случваше на подобни пътешествия, те променяха живота ти. При тази мисъл ми се повдигна.

— Цветята са прекрасни — възхищаваше се Доминик. На масичката до леглото на майка ми имаше композиция от цветя, достойна за кралска сватба.

— Те са от Джаспър. Той никога не върши половинчати неща.

— Искам такъв шеф — заяви Доминик.

Мама се ухили:

— Извоювах си го, след като в продължение на двадесет и една години чистих тоалетни.

— Със сигурност ли джакузито е предизвикало пожара? — попитах аз.

— Така изглежда. — Мама ухапа един лешников бонбон. — Било е монтирано неправилно, като от единия ъгъл е изтичала вода. Смятат, че тя е стигнала до електрическата инсталация на къщата. Пожарната ще изготви доклад, но засега теорията е тази.

— Ти си невероятно спокойна, мамо — отбелязах аз. Малко по-рано лекарят ми бе казал, че смята, че все още бе под въздействието на шока. И макар че имах медицинско обяснение за спокойствието й, тя започваше да ми изкарва акъла.

— Жива съм, нали? — сви рамене. — Нищо не може да се сравни с това да се изправиш срещу Онази с косата и да й кажеш да си метне инструмента на рамо и добре да обмисли нещата.

— Ами къщата? — обадох се колебливо. Не исках да я разстройвам.

— Слушай, част от мен е съсипана заради къщата. Живели сме там, откакто се оженихме. Но едва ли някога щеше да попадне на страниците на списание „Провинциален живот“.

— И все пак. Технически сте бездомни — намесих се внимателно, защото рано или късно мама трябваше да приеме този факт. Това никак не я натъжи.

— Е, нали ще ни подслоните за няколко месеца? Сигурна съм, че застраховката ще стигне за хотел, но там е толкова безлично...

Ококорих се. Бях въвн от себе си от радост, че родителите ми бяха живи, но щеше да е по-добре да не ми превземат всекидневната.

— Трябва да го обсъдя с Доминик. Има само две спални.

— Ще измислим нещо — намеси се Доминик. Не можех да не се възхитя на състраданието й. И на наивността й.

На вратата се почука и когато се обърнахме, видяхме, че това бе татко. Носеше болнична пижама, която беше забележително подобрена версия на собствената му. В неговия случай нямаше съмнение, че събитията от изминалата нощ му се бяха отразили значително. Макар че лекарите казаха, че физически щеше да се възстанови напълно, той изглеждаше унил и измъчен. И все пак, когато пристъпи напред, измъкна букет цветя иззад гърба си. Бяха едва една четвърт от размера на букета на Джаспър, но нямаше никакво значение.

— Никога не съм предполагала, че ще доживея този ден — каза майка ми, пое цветята и заби нос в една хортензия.

Той се поколеба, очите му се напълниха със сълзи:

— Толкова съжалявам, мила.

— За кое? — попита майка ми.

— За басейна за раждане. Вината е изцяло моя. Проклетата вина е изцяло моя.

Майка ми се намръщи и забелязах, че очите ѝ се наляха със сълзи.

— О, я ми дай целувка, глупчо такъв — каза тя и го привлече към себе си. — Та нали ми спаси живота.

Двете с Дом се спогледахме и решихме да се оттеглим от стаята.

Татко ни забеляза и се изправи.

— Не се тревожете, няма да оставам — каза той. — След няколко минути ще дойде лекарят ми, та се отбих само да оставя цветята. Ще се видим като хората по-късно.

При тези думи той изчезна. Моят баща, героят. До известна степен.

— От колко време сте женени? — попита Доминик.

— Тридесет и една години — отвърна майка ми и изправи едно от клюмналите цветя на татко.

— Добра реклама сте — добави Доминик. — Никога не съм мислила, че ще кажа подобно нещо. Не че двете с Луси имаме кой знае какъв късмет с любовния си живот напоследък. Ех, Луси.

Майка ми ме погледна:

— Значи все още не си казала на Хенри?

Кръвта нахлу в лицето ми.

— Какво да каже на Хенри? — попита Доминик.

— Благодаря ти, майко — въздъхнах аз. — Много си дискретна.

— Дискретна ли? Нямах нужда от дискретност, а от действие. Казала ли си му, или не?

— Ами, аз...

— Какво да му каже? — повтори Доминик.

— Аз... виж, нищо.

— Луси — строго отсече майка ми. — Кога излита на околусветското си пътешествие?

Сведох поглед:

— Днес. Сега. На път е към летището.

— Какво трябва да кажеш на Хенри? — Доминик просто не се отказваше.

— Аз... ами...

— Кажи й, Луси — обади се майка ми. — Давай.

— Какво да ми каже? — сопна се Доминик, на която вече започваше да й писва от всичко това.

— Тя е влюбена в него. — Майка ми кръстоса ръце на гърдите си. — Нашата Луси е влюбена в Хенри.

[1] Персонаж от американския телевизионен сериал „Династия“.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 88

Доминик крещеше толкова гръмогласно, че пациентите в дъното на коридора сигурно си мислеха, че ѝ ампутираха някой крайник.

— За бога, защо не ми каза?

— Аз... не знам — пелтечех аз. — Като за начало не исках да излагам на риск приятелството ти с Ерин.

— Как? — попита невярващо тя.

— Ерин е влюбена в Хенри, както ти каза. Дори ако трябваше да се държа като кучка, каквато не съм, и да се опитам да ѝ го откъсна, каква полза щях да имам, ако ти бях казала? Щях да те обременя с информация, а ти щеше да си безсилна да предприемеш каквото и да е действие.

— Аррррррр! — Доминик разтърка лицето си с ръце. — Ама че каша.

— Знам — отвърнах аз.

— Нямам предвид теб и Хенри — нетърпеливо додаде тя. — Макар че, признавам, кашата си я бива.

— Ами какво тогава?

Тя въздъхна и погледна през прозореца:

— Нали се сещаш, когато казах, че смятам, че Ерин е влюбена в Хенри?

Кимнах.

— Грешала съм.

Трябваше ми секунда, за да осъзная думите ѝ:

— Какво?

— Тя харесва Хенри — разясни Дом. — Мисълта ми е, че всеки харесва Хенри, но...

— Но какво?

Доминик изплю камъчето:

— Но тя си пада по Дарън.

— Дарън ли?

Доминик кимна:

— Нали помниш, когато се отбих да пийнем по нещо, след като бяхме посетили апартамента, и ти казах, че Ерин ми бе звучала странно по телефона?

— Мислех си, че бе от нерви.

— Не е било от нерви — призна тя. — Било е от страст. Чудеше се как да постъпи.

Намръщих се:

— Знаех, че Ерин си е падала по Дарън в университета, но това е било преди много време. Каза ми, че всичко е приключило.

— Е, да, но чувствата ѝ се възпламениха отново.

— Ами Хенри? — Трябваше да положи усилия, за да не го изкрещя. — Той тръгна на околосветско пътешествие с Ерин и си мисли, че всичко е екстра.

Доминик зацъка с език:

— Луси, пропускаш нещо.

— Какво?

Погледна ме така, сякаш бе очевидно:

— Хенри никога не би избрал Ерин, ако си беше мислел, че има шанс с теб. Ерин винаги е знаела това. Може би поради тази причина подсъзнателно е насочила вниманието си към Дарън: инстинкт за самосъхранение.

Бях удивена:

— Какво, по дяволите, те кара да смяташ така?

— Очевидно е — въздъхна Доминик. — Откъде да започна. Начинът, по който те гледа. Начинът, по който се опитва да те защити. Начинът, просто начинът, по който се държи с теб. Той е влюбен в теб от двадесет години, Луси.

Седнах, като се опитвах да се преборя със световъртежа си:

— Никога преди това не си го казвала.

— Предполагах, че го знаеш. Как е възможно да не го знаеш? — Доминик изглеждаше вбесена.

Поклатих глава:

— Не може да е истина. Защо би офейкал на това пътуване, ако беше?

— Защото смята, че чувството не е взаимно — отвърна тя. — Ние всички смятахме, че чувството не е взаимно.

— Грещиш, Доминик. Сгрещила си в преценката си, че Ерин е влюбена в него, и сега грещиш и за това.

— Признавам си, че сгрещих по отношение на Ерин, но е невъзможно да съм разтълкувала погрешно чувствата на Хенри. Знам за тях почти откакто ви познавам и двамата. Ти си любовта на живота му, Луси.

— Откога се опитвам да ѝ каза — намеси се майка ми. Беше натъпкала най-малко три шоколадови бонбона в устата си и приличаше на лакома катерица. После преглътна и продължи: — Е, няма не е така? Луси, ти си единствената, която отказва да повярва.

Обърнах се към прозореца. Мислите и ударите на сърцето ми пулсираха в лудешка надпревара.

Възможно ли бе да е вярно?

Възможно ли бе Хенри наистина да е влюбен в мен?

— И така, Луси. — Доминик погледна към часовника си. — Имаш един час и петдесет минути, преди да излети самолетът на Хенри. И въпросът е: какво точно смяташ да направиш?

ГЛАВА 89

Обикновено бях най-разумният шофьор, когото познавах. Всъщност зад волана бях като някоя възрастна дама, която решително спазваше ограниченията на скоростта, като доста често карах и с пониска скорост от обозначената.

Но когато стрелката на скоростомера достигна опасните 117 км/ч (казах ви, че не бях Люис Хамилтън^[1]), профучах надолу по магистрала М65, като зад мен останаха да ми дишат праха „Нисан Микра“, два тира и каравана с шест легла.

Сърцето ми блъскаше лудо в гърдите, докато в съзнанието ми се изреждаше хилядната поред съзливо-сентиментална филмова сцена. Влюбени, тичащи с разтворени обятия. Жена с развети коси, която внезапно се обръщаше. Целувки, които продължаваха цяла вечност. Припев от балада на Леона Луис...

Включих мигача и преминах на режим „хлъзгав път“.

Проблемът бе, че срещата ни нямаше да бъде така проста. Първо, там беше Ерин. И без значение дали харесваше Дарън, или не, все пак трябваше да се съобразим с протокола. Ако щете ме наричайте старомодна, но да се обясниш в любов на нечие чуждо гадже, не беше най-възпитаното нещо. И все пак, канех се да направя точно това и един господ знаеше какви щяха да са последствията.

После идваше ред на самия мъж. Каквото и да казваха мама и Доминик, в каквото и да ми се искаше да повярвам, единственото убедително доказателство, че Хенри ме обичаше, щеше да бъде, ако ми го беше заявил. До този момент не беше споменал нищо подобно, а това не ме изпълваше с увереност.

Въпреки това имаше само едно нещо, с което бях напълно съгласна — това бе достатъчно. Повече не можех нито да отлагам, нито да се колебая. Каквото и да се случеше днес, Хенри трябваше да научи истината...

— Обоожемой! — задъхвах се аз. — Обоожемойобоожемой!

Подминах един знак за изход от магистралата, на който имаше надпис „Летище Манчестър“.

Това означаваше, че бях подминала изхода за летище Манчестър. Което означаваше... Исусе! Нямах да успея!

Виех яростно и налагах с юмрук волана.

— Луси, глупава жено! — ревах аз, докато сълзи на отчаяние замъглиха погледа ми. — Глупава крава такава!

Погледнах през страничното огледало. Пътниците в някакъв „Фиат Пунто“ се бяха вторачили в мен, сякаш подозираха, че бях попрекарила с употребата на психоделични наркотици.

— Аз съм глупава крава! — изревах аз, опитвайки се да им обясня. Изражението им стана още по-разтревожено.

През следващите пет минути не спирах да крещя мръсотии и лудешки да се оглеждам за следващия изход. Когато го достигнах, завих рязко, пресякох пътя на шофьора пред мен и се насочих с газ към светофара на кръговото движение.

Дишах тежко и се потях. Погледнах към часовника. Един час до излитането. Все още можех да го направя.

Светлината стана зелена, натиснах педала на газта до дупка, минах с въртежи през кръговото и се озовах обратно на магистралата, като отново се насочих към летището.

Мозъкът ми беше прегрял, но този път в никакъв случай нямаше да изпусна изхода. Включих мигача и профучах по пътя, обозначен с табела „Заминаващи“. Зарязах колата пред вратите на летището, като оставих включени аварийните светлини, а останалите пътници се обръщаха с неодобрение, докато се бореха с багажа си.

Прескочих една бариера в залата за заминаващи полети, проправих си път през компания младежи, облечени в спортни горнища с надпис: „Юношески отбор по плуване на училище *Рипли*“ и разбутах тълпа хора, скупчени около информационното табло за полетите.

Първата спирка от пътуването на Хенри беше Мадрид и докато оглеждах таблото, почувствах искрица надежда, когато забелязах цял куп полети със закъснение. Ако този на Хенри беше сред тях, щях да успея да се добера до него. Тогава видях надписа: „СФКНН до Мадрид — моля чекирайте се на гише номер 32“.

Стомахът ми направи тройно салто със забивка — все още се чекираха!

Втурнах се към гишето и се изправих пред опашка, каквато човек можеше да види пред някоя хлебарница в болшевишка Русия. Втренчих се в началото ѝ, като оглеждах лицата. Но след като пет минути препусках нагоре-надолу и не успях да разпозная никого, бях принудена да приема, че не бяха там.

Тогава получих просветление. Спуснах се към предната част на опашката, без да обръщам внимание на подозрителните погледи, изпълнени с недоволство.

— Извинявайте — обърнах го на молба. — Това е въпрос на живот и смърт. Наистина.

— Чувал съм това и преди — каза мъжът най-отпред. — Хайде, действай по-бързо!

На гишето бях приветствана от нацупена перхидролена девойка, която лесно би започнала работа по посрещането и приветстването на осъдените на смърт в затвора.

— Паспортът — заяви тя, като щракаше напосоки в компютъра си.

— Нямам.

Тя се присегна към гишето, като отказваше да ме погледне в очите, и заопипва с ръка.

Вдигна поглед.

— Паспортът — повтори мрачно.

— Нямам — отвърнах отново.

Тя се намръщи така, сякаш бях най-ужасното нещо, което ѝ се бе случило за цяла година:

— Какво?

— Добре де, всъщност имам, но не е у мен. Въпросът е...

— Искате да летите до Мадрид, но нямате паспорт?

— Всъщност не искам да летя до Мадрид, искам да разбера дали приятелят ми се е чекирал.

— Къде е билетът ви? — прекъсна ме тя.

— Нямам и такова нещо, защото не искам...

— Номерът на електронния ви билет?

— Не. Разберете, не искам да летя.

— Искате да летите до Мадрид, но нямате нито паспорт, нито билет, нито номер на електронен билет?

— Не искам да летя до Мадрид! — изкрещях аз.

Тя ме погледна слисано:

— Ако ще ми държите такъв тон, госпожо, ще повикам охраната. Това летище има строга политика по отношение на вербалния и физическия тормоз над персонала му. Вижте.

Тя посочи към една табела над главата си, на която пишеше:

„Летището има строга политика по отношение на вербалния и физическия тормоз над персонала му.“

— Извинявайте — отвърнах аз и скрих гнева си. — Не искам да летя до Мадрид, но мъжът, когото обичам, е на път да го направи. Единственото, което искам да разбера, е дали се е чекирал. Защото, ако го е направил, съм прецакана. Но ако не е, тогава мога да отида и да му призная безсмъртната си любов.

Изглеждаше объркана:

— Нека се разберем. Значи не искате да летите до Мадрид?

Опитах се да запазя спокойствие:

— Не.

— Единственото, което искате, е да разберете дали друг пътник се е чекирал?

Най-сетне.

— Да.

Тя се извърна и отново започна да пише нещо в компютъра си. Накрая се обърна към мен:

— Не ми е позволено да съобщавам подобна информация.

— Какво? — обадох се аз.

— Не ми е позволено...

— Чух ви... но защо?

— Защита на личните данни. Тероризъм. Каквото се сетите.

— Да ви приличам на терорист? — попитах аз.

— Как изглежда един терорист?

Стоях там и се чудех какво да предприема.

— Моля ви — прошепнах аз. — Моля ви, кажете ми. Ако някога сте били влюбена в някого, тогава ще разберете защо искам да знам. Моля ви. Името му е Хенри Фокс.

Тя ме погледна в очите, а после отново се взря в компютъра си.

Наведе се към мен. Лицето ѝ беше каменно.

— Ако кажете на някого... — изсъска тя.

— Заклевам се — казах ѝ аз, като реших, че бе новата ми най-добра приятелка.

Върна се при компютъра си и отново написа нещо.

— Вече е преминал през проверката — съобщи тя. — Съжалявам.

Главата ми беше замаяна. Все още отказвах да повярвам, докато с увиснали рамене и наведена глава си пробивах път през тълпата, за да стигна до вратите. Обзета от вцепенение, се отправих към колата си, а сълзите пареха страните ми.

Стигнах до мястото, където бях паркирала, и като зашеметена извадих ключовете. Тогава осъзнах, че колата ми не беше там.

Паякът я теглеше. Дори не си направих труда да я догоня.

[1] Британски автомобилен състезател, пилот от Формула 1 в тима на „Водафон Макларън Мерцедес“. Световен шампион от Формула 1, сезон 2008, най-младият световен шампион в историята на този спорт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 90

Опитах се да измисля някакъв находчив метод, за да премина през охраната, но след един вбесяващ разговор с друг служител на летището бях принудена да приема, че мерките за борба със световния тероризъм бяха достатъчни, за да извадят от строя една леко разстроена двадесет и осем годишна жена от пиар индустрията.

С нарастваща решителност се спрях на възможността да си купя билет до Мадрид, за да мина през охраната, но след поредния епизод на гише „Продажби“ фактът, че паспортът ми беше в една кутия в южната част на Ливърпул, очевидно се превърна в представление, което обра овациите.

Намирах се в огромната зала на летището и докато явно по-голямата част от Западния свят отиваше на почивка, извадих телефона си. Исках да го направя лично, но сега няхах избор. Затворих очи и зачаках сигнала свободно.

Веднага се включи гласовата поща.

— О, божеeee! — изревах аз, но никой не забеляза.

Въпреки че беше последното нещо, което исках да направя, набрах номера на Ерин.

Веднага се включи гласовата поща.

— О, божеeee! — пак изревах аз и отново никой не забеляза.

В продължение на четиридесет минути крачех нагоре-надолу, като се опитвах да родя някой толкова брилянтен план, който да заслужи признанието на Нобеловия комитет. Но колкото и да се стараех, не се случи нищо подобно.

Погледнах към часовника си за сигурно седемстотен път днес. Беше дванадесет без петнадесет. Полетът на Хенри беше изчезнал от таблото, както и самият Хенри.

ГЛАВА 91

Докато успея да открия компанията, която изтегли колата ми, да взема такси до паркинга ѝ, да изчакам на опашката, да попълня цял куп ненужни документи, да платя глобата и да си получа обратно колата, бе станало обед.

Глобата беше астрономическа: равняваше се на сметките за храна за цял месец, на пенсионните осигуровки за два месеца или пък — това бе най-тежкото, на една трета от цената на чифт сандали с каишки на дизайнерската марка „Джина“.

При нормални обстоятелства щях да се разбеснея, но днес мисълта се изпари от мозъка ми в момента, в който се появи. Докато шофирах към вкъщи, имах чувството, че бях част от компютърна игра — опитвах се да се съсредоточа в един замъглен, недействителен свят. Единствената мисъл, която ме занимаваше, бе Хенри и защо не казах нищо по-рано. Защо не направих нищо по-рано.

Знаех, че, технически погледнато, можех да му се обадя в Мадрид, но ми се струваше, че бе прекалено късно. Той бе изчезнал. Как бих могла да му звънна, за да му кажа: „Съжалявам, че не съм ти го споменала през тези двадесет години, но съм влюбена в теб. Ако не е голям проблем, ще можеш ли да скочиш на някой самолет обратно към дома, за да прекараш остатъка от живота си с мен?“.

Спрях пред гаража под новия ни апартамент. Чувствах стомаха си празен, което ми подсказваше, че трябва да хапна. Но никога преди това не съм се чувствала по-малко гладна. Помъкнах се към апартамента, като се поспрях, за да погледна през шахтата на стълбището. Пристанището гъмжеше от хора, които жадно поемаха слънчевата светлина и се забавляваха от сърце. Днес това усещане ми се струваше напълно чуждо.

Добрах се до апартамента, пяхнах ключа и блъснах вратата.

В този момент съзрях един плик.

ГЛАВА 92

На предната му част имаше една-единствена дума: „Луси“. Когато видях името си, изписано с почерка на Хенри, ахнах. Сърцето ми биеше лудо. Неумело отворих плика и се насочих към балкона. Потънах в един стол, като хвърлих бегъл поглед на писмото, тъй като не бях в състояние да погълна съдържанието му достатъчно бързо.

„Скъпа Луси,

Писал съм това писмо в съзнанието си повече пъти, отколкото мога да броя. И въпреки всичко, когато взех перото, се оказа дори още по-трудно, отколкото си мислех. Това е осмата чернова и все още не съм напълно доволен. Обмислях дали да не цитирам поезия или проза, но като че ли нищо не може да обясни ситуацията и затова аз ще го направя. Има един проблем обаче — какво да кажеш на жена, в която си бил влюбен през целия си живот?

От мига, в който те срещнах, Луси, се почувствах обогатен. Животът ми стана по-щастлив, по-дълбок и безмерно по-забавен. Казано простичко — ти си най-страхотният човек, когото познавам. Най-страхотният.

От много дълго време чувствата ми бяха преминали границата на приятелството, но смятам, или поне се надявам, че се справих доста добре и успях да ги скрия. Винаги съм знаел, че романтичната любов, която изпитвах, не беше взаимна, но можех да живея с това.

Приятелството ми с теб не е било жалък заместител, всъщност беше привилегия.

Именно заради него никога не посмях да разкрия какво изпитвам. Но настъпва момент, когато вече не можеш да се преструваш. Ето защо заминавам, Луси. Истинската причина да предприема това пътешествие е, че

непрекъснато се измъчвам. Надеждата ми е, че когато се върна, ще е минало достатъчно време, за да те погледна така, както ти ме гледаш: с очите на приятел.

След като обясних това, има още едно нещо, на което ме научи «Проектът Хенри», и то е да поемам някой и друг риск. Затова не можех да замина, без да ти кажа какво съм крил през целия си съзнателен живот.

Обичам те.

Ето, казах го: две неизречени думи, които са на върха на езика ми, откакто се помня. Не мога да си представя какво ще си помислиш, когато ги прочетеш. Дали ще си помислиш, че съм полудял? Или че просто съм жалък? Или може би (надявам се) ще бъдеш щастлива, че те обичам — истинското ти Аз.

Съжалявам, че отново повдигам въпроса за истинското ти Аз. Не искам последната дума да е моя. Но вече знаеш, че смятам, че трябва да му позволяваш да излиза на бял свят по-често — то е много по-удивителен човек, отколкото някога би могла да си представиш.“

Целувки: Хенри

Четях писмото отново и отново, като едва успявах да си поема дъх, а страните ми бяха влажни и парещи. Накрая се запрепъвах към банята, където се вторачих в огледалото, от което ме гледаше едно ужасяващо лице.

— Господи, ти се издъни, Луси Тайлър! — произнесох го гласно и това ме накара да изпитам удоволствие от грубостта на думите. — Любовта на живота ти бе под носа ти в продължение на двадесет години, а ти така и не забеляза. Още по-лошото е, че... той те обича! Той те обича, но се омете на околосветско пътешествие, опитвайки се да те превъзмогне.

Развих парче от ролката тоалетна хартия и го притиснах към носа си, който беше толкова червен, че сякаш някой го бе стъргал с шкурка. Тъкмо го издухвах, когато чух нещо.

Почукване.

Спрях се и се изцъклих.

Доминик си бе взела ключовете тази сутрин и единствените, които знаеха новия ми адрес, бяха майка ми и баща ми, но те все още бяха в болницата.

Възможно ли бе...

Естествено, че не. Той беше в самолета, жената на летището го бе потвърдила. *Осъзнай се, Луси. Спри да си фантазираш и се дръж като възрастна.*

Отново се почука.

Когато се отправих към вратата, сърцето ми блъскаше яростно напук на самата мен.

Не можеше да е Хенри. Беше невъзможно.

Поех си дълбоко дъх и отворих вратата.

ГЛАВА 93

В мига, когато го видях, бях поразена от това колко красив бе Хенри, колко неустойно секси бе той. Бях изправена пред мъж, който благодарение на „Проекта Хенри“ се беше превърнал в най-върховното въплъщение на желанията на жените, които се обръщаха след него, където и да отидеше.

Но не го обичах заради това. Не заради дрехите или прическата, тялото или лицето.

Хенри, когото обичах, беше забавният, умен, лоялен и прекрасен човек, когото бях срещнала преди толкова много години. Копнеех за този Хенри; не можех да прекарам и ден без този Хенри. Гарнитурата нямаше значение.

— Здравсти, Луси.

Той се усмихна. Усмивката му предизвика вълна от надежда, която се разля по вените ми, превърна краката ми в желе и уби способността ми да говоря.

— Добре ли си?

— Да. Аз... да. — Обзе ме вълнение, сърцето ми галопираше, а ударите му отекваха с гръм в ушите ми. — Просто съм изненадана да те видя.

— И... щастлива?

Кимнах, погледът ми се замъгли от сълзи.

— Много — прошепнах дрезгаво.

Погледна към ръцете ми, които стискаха писмото му:

— Значи си прочела бележката ми.

Отново кимнах.

— Е, беше ли изненада? От това, което написах?

— Да. Не. Не знам.

О, великолепно, Луси!

— Защо си тук? — едва промълвих. — Мислех, че си в самолета.

— Трябваше да съм там. Но получих телефонно обаждане, след като преминах през охраната на летището, което представи нещата в

съвсем различна светлина.

— Телефонно обаждане ли?

— От Доминик.

Преглътнах.

— Каза ми някои нещица, но първоначално не ѝ повярвах. Реших, че това е нейната представа за шега.

— Какво ти каза?

Той ме погледна в очите:

— Каза ми, че моите чувства, чувствата, за които обясних в писмото си... Каза ми, че ти изпитваш...

— Абсолютно същото? — подсказах му аз.

На лицето му засия широка усмивка:

— Трябваше ми малко време, за да ѝ повярвам. Всъщност все още не съм убеден, че трябва да ѝ вярвам. Но не можех да се кача в самолета, без да разбера. И ето ме тук.

Долових собствения си истеричен кикот, примесен с истинска, безусловна радост. Знаех, че бе нелепо, но не можех да се спра.

— Ето те и теб — прошепнах аз. — Господи, Хенри, толкова се радвам.

Повече не можех да се сдържа и се хвърлих към него, а той ме прегърна. Ръцете му бяха силни и мускулести. Те придърпаха талията ми към него, а телата ни решително се притиснаха едно в друго.

Целувахме се задъхано. Затворих очи и почувствах как плътните му устни се вплетоха в моите. Езикът му бе топъл и мек, дъхът — сладък. В слабините ми забушува буря и аз се предадох на прегръдката му. Приятелите не се целуваха така. Сама не знаех колко дълго продължи целувката ни точно тук, в новия ми коридор. Той изследваше устата ми, целуваше кожата зад ухото ми, милваше нежно тила ми с върха на пръстите си.

После сграбчи ръката ми и я поднесе към устните си, като целуваше вътрешната част на китката ми. Целуваше дланите ми, кокалчетата на пръстите ми и китките ми. Пръстите ни бяха вплетени, когато той се взря в очите ми. Бях завладяна от емоции. Но тогава ме осени една мисъл. Не исках да разруша момента, като повдигна въпроса, но трябваше:

— Ами Ерин?

Той си пое дълбоко дъх:

— Двамата с Ерин си поприказвахме. Съвсем набързо, но ако трябва да съм честен, повече и не беше нужно. Ерин ще се оправи.

— О?

— Когато Доминик ми се обади, ми каза да попитам Ерин за Дарън.

— Ах — отвърнах аз.

— Това между Ерин и мен никога не е било сериозно, Луси. Ти, разбира се, го знаеш.

— Не го знаех.

— Мисля, че направихме услуга на Ерин — добави той. — Оставих я да си припомня заедно с Дарън времето в университета в бара на летището. Мога да се обзаложа, че ще се съберат, преди да приключат с обиколката си на Европа.

Изпитах неочакван импулс да се приведа към него и да го целуна отново. Когато устните ни се срещнаха, той изненадващо ме взе в обятията си.

— Хенри, какво правиш? — изкисках се аз. — Сигурно тежа колкото половин син кит.

— Луси, гарантирам ти, че не е така — ухили се той и отвори с ритник вратата на спалнята. — Едва ли си по-тежка от някоя малка косатка.

— О, благодаря ти — изрекох с престорено възмущение. — А аз си мисля, че наистина си бил влюбен в мен.

Той ме метна на леглото, изкатери се, застана над мен, като ме притисна с тялото си.

— Аз наистина съм влюбен в теб.

Усмихнах се:

— Радвам се да го чуя, защото не съм сигурна какво щях да правя, ако не беше.

— Това означава ли, че си склонна да опиташ? — попита той между целувките. — Със смотаняк като мен?

Сграбчих тениската му и го притеглих към себе си.

— Повече от склонна — прошепнах аз. — Ами ти? Склонен ли си да опиташ с истинското ми Аз?

Той се усмихна:

— Винаги съм казвал, че истинското ти Аз е моето момиче.

ЕПИЛОГ

Ако преди шест месеца някой ми бе казал, че Доминик и Дейв ще станат двойка, щях да се усъмня в здравия разум на този човек. Тя беше изтънчена, интелигентна и духовита. Той пърдеше като камила, страдаща от газове, и бе рафиниран колкото суров петрол.

Все пак те се събраха две седмици след пожара, когато Доминик изрази внезапно и мистериозно желание да ме придружи, докато се отбия в къщата на Дейв, за да му заема дивидито си „Гавин и Стейси“. Останах около петнадесетина минути. Доминик прекара там три дни.

Теорията ѝ бе, че съм сляпа за чара на Дейв, защото ми е брат. Че бил забавен, любящ, смешен и внимателен. Освен това се опита да ми каже, че бил страхотен в леглото, но аз запуших уши и закрепях: „Лалалалалалала“, докато тя не спря.

Колкото до Дейв, той бе влюбен до уши. Честна дума, превърнала го е в кученце, макар и не от най-сладките. И за пръв път, откакто познавам Дейв, той успя да си намери гадже, което така да завладее сърцето и ума му.

Ерин и Дарън наистина се събрали, преди да приключат с обиколката си из Европа. Всъщност били толкова погълнати един от друг на бара на летището, че за малко не изпуснали самолета. За щастие, полетът закъснявал и успели да стигнат до Мадрид, където Ерин признала, че била луда по него още от университета, а той заявил, че чувството било взаимно. В момента бандата бе в Тайланд вече повече от месец, тъй като не можеха да се разделят с плажа.

Мама и татко останаха да спят при мен и Доминик за месец, след което си намериха апартамент под наем, докато си търсеха нова къща. Това бяха най-дългите четири седмици и пет дни в живота ми. Знаех, че не е хубаво да говоря така, тъй като едва не ги загубих, и бих искала да подчертая, че обожавах родителите си. Но те бяха значително поочарователни, когато не задръстваха всекидневната ми.

Не помогна и фактът, че мама реши да се „съсредоточи върху кариерата си“ скоро след като се нанесох и спря да чисти като някой

лунатик. Щеше да получи пълната ми подкрепа, ако не бе живяла в апартамента ми по онова време. Татко също обърна нова страница и след пожара купуваше на майка ми цветя веднъж седмично, без да пропуска. Освен това купи комплект валяци за боядисване, чифт очила за нощно виждане и комплект електрически барабани (любимия на съседите ми). Някои неща никога не се променяха.

Двамата с Хенри взехме важно решение, след като се събрахме, и приключихме с работата си. Беше рисковано, безотговорно и най-хубавото нещо, което някога бяхме правили.

Шокиращото преместване (то наистина шокира всички) се случи, след като Хенри беше преследван от представителите на международна благотворителна организация, за да започне работа в някаква клиника в Занзибар. Благотворителността беше добре финансирана, подпомагана от няколко сериозни богати филантропи и провеждаше водещо изследване, свързано с маларията. Именно заради това беше ясно, че Хенри щеше да има голям принос там. Бях изненадана от факта, че и аз самата успях да се окажа много полезна.

Смятах, че единственото нещо, за което имах познания, бяха връзките с обществеността, но тук определено нямаша голяма нужда от тях. Затова преподавах английски на шест и седемгодишните хлапета в едно местно училище. Учениците ми бяха умни, жизнени и безкрайно палави, но пък наистина прелестни.

Непрекъснато поддържах връзка с бандата у дома, благодарение на социалната мрежа „Фейсбук“. С облекчение открих, че нещата вървяха добре със сегашния временен съквартирант на Доминик — Питър, новия компютърен специалист от работата. Очевидно се беше посветила на това да се позанимае с пълната му промяна.

Животът за двама ни с Хенри бе съвсем различен, отколкото този у дома, но ние го обожавахме. Обожавахме малката си рибарска къщичка, която се намираще на няколко минути път от Индийския океан. Обожавахме да играем футбол на плажа с местните деца, макар че имаше какво да се желае по отношение на вратарските ми умения. Обожавахме случайните прояви на добрина, с които се сблъскахме всеки ден — като се започнеше от кошницата с плодове, оставена пред вратата ни, и се стигнеше до простите, но обилни вечери, с които съседите непрекъснато ни угощаваха.

Бяхме тук едва от три месеца, следователно това бе самото начало, и нямаше съмнение, че рано или късно щяхме да се върнем във Великобритания. Но междувременно нямаше нито едно място, откъдето можех да си купя обувки „Кърт Гайгер“, а диетата ми беше един далечен спомен. Но поне веднъж правех нещо толкова удивително, че не беше нужно да си наваксам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.